

ข้อถกเถียงเกี่ยวกับปัญหาชื่อที่ไม่มีสิ่งรองรับ

ปัญหาเรื่องชื่อที่ไม่มีสิ่งรองรับคือปัญหาว่าชื่อดังกล่าวบ่งถึงสิ่งใดหรือไม่ และประโยคที่มีชื่อที่ไม่มีสิ่งรองรับอยู่นั้นมีความหมายและค่าความจริงหรือไม่ ปัญหานี้เกิดจากการรับทฤษฎีการบ่งถึงโดยตรง ที่มีหลักการพื้นฐานว่าหน้าที่เพียงประการเดียวของชื่อเฉพาะคือการบ่งถึงสิ่งเฉพาะ และค่าทางอรรถศาสตร์หรือความหมายของชื่อเฉพาะคือสิ่งที่ชื่อนั้นบ่งถึง สำหรับทฤษฎีการบ่งถึงโดยตรง ประโยคที่มีชื่อเฉพาะจะแสดง (express) ประพจน์เชิงเดี่ยว (singular proposition) ซึ่งเป็นประพจน์ที่มีสิ่งเฉพาะเป็นส่วนประกอบ และประพจน์นั้นยังมีลักษณะเป็นตัวถือความจริง (bearer of truth) ที่ทำให้ประโยคที่แสดงประพจน์ดังกล่าวมีค่าความจริง ตามหลักการของทฤษฎีการบ่งถึงโดยตรง ชื่อที่ไม่ได้บ่งถึงสิ่งที่มีอยู่หรือชื่อที่ไม่มีสิ่งรองรับจึงเป็นคำที่ไม่มี ความหมาย และประโยคที่ประกอบด้วยชื่อที่ไม่มีสิ่งรองรับจะไม่สามารถแสดงประพจน์ใดๆ ได้ ทำให้ประโยคนั้นไม่มีค่าความจริง แต่ดูเหมือนว่าเราสามารถเข้าใจความหมายของประโยคที่มีชื่อที่ไม่มีสิ่งรองรับได้ เช่น ประโยค “ซานตาคลอสไม่มีอยู่” ซึ่งเราเข้าใจความหมายของประโยคนี้ว่าเป็นการปฏิเสธการมีอยู่ของซานตาคลอส จากความเข้าใจดังกล่าวแสดงว่า ประโยคนี้แสดงบางสิ่งที่เป็นจริงได้ หรืออาจกล่าวได้ว่าประโยค “ซานตาคลอสไม่มีอยู่” มีค่าความจริงเป็นจริงได้

ในบทนี้ผู้เขียนจะสำรวจแนวคิดการแก้ปัญหาชื่อที่ไม่มีสิ่งรองรับสี่กลุ่มได้แก่ การแก้ปัญหาแบบมิลล์ การแก้ปัญหาแบบไมนอน การแก้ปัญหาของเฟรเก้ และการแก้ปัญหาของรัสเซลล์ โดยจะอธิบายความคิดพื้นฐาน รวมทั้งการอธิบายปัญหาชื่อที่ไม่มีสิ่งรองรับ และประเมินการอธิบายต่างๆ ในตอนท้าย

2.1 การแก้ปัญหาแบบมิลล์ (Millian)

ในทัศนะของมิลล์ ชื่อที่ไม่มีสิ่งรองรับไม่ถือว่าเป็นชื่อเฉพาะ ดังนั้นชื่อที่ไม่มีสิ่งรองรับจึงเป็นคำที่ไม่มี ความหมาย แต่มิลล์ก็ไม่ได้วิเคราะห์เรื่องนี้ในรายละเอียด อย่างไรก็ตามมีทัศนะที่พยายามอธิบายว่า ทำไมจึงดูเหมือนว่าเราสามารถเข้าใจความหมายของประโยคที่มีชื่อที่ไม่มีสิ่งรองรับ และเหตุใดประโยคที่มีชื่อที่ไม่มีสิ่งรองรับดูเหมือนมีค่าความจริง โดยอาศัยทฤษฎีชื่อของมิลล์เป็นความคิดพื้นฐานในการอธิบายปัญหาดังกล่าว หรือที่เรียกว่าทัศนะแบบมิลล์ ทัศนะนี้ อธิบายชื่อที่ไม่มีสิ่งรองรับว่าเป็นคำที่ไม่มี ความหมาย แต่ประโยคที่มีชื่อดังกล่าวนั้นสามารถ

แสดงสิ่งที่มีลักษณะเป็นเหมือนประพจน์ที่ไม่สมบูรณ์ได้ นอกจากการรับทฤษฎีชื่อของมิลล์แล้ว ทศนะแบบมิลล์ยังรับความคิดเกี่ยวกับลักษณะของประพจน์ที่มิลล์เสนอไว้อีกด้วย ผู้เขียนจะอธิบายความคิดของมิลล์โดยเบื้องต้นก่อนที่จะอธิบายทศนะแบบมิลล์ในรายละเอียด

2.1.1 ความคิดของมิลล์เกี่ยวกับชื่อที่ไม่มีสิ่งรองรับ

ทศนะแบบมิลล์เกี่ยวกับชื่อที่ไม่มีสิ่งรองรับ มีพื้นฐานมาจากความคิดหลักของมิลล์ สองประการ ได้แก่ มโนทัศน์เรื่องชื่อเฉพาะ (Proper Name) และมโนทัศน์เรื่องประพจน์ (proposition) ซึ่งมีรายละเอียดดังนี้

1.) ชื่อเฉพาะ

มิลล์แบ่ง "ชื่อ" ออกเป็นสามกลุ่มได้แก่ ชื่อทั่วไปและชื่อเอกพจน์ (general & singular name) ชื่อรูปธรรมและชื่อนามธรรม (concrete & abstract name) ชื่อที่มีความหมายโดยนัย และชื่อที่ไม่มีความหมายโดยนัย (connotative & non-connotative name) มิลล์จัดให้ชื่อเฉพาะอยู่ในกลุ่มที่สามคือ ใช้เกณฑ์การแบ่งชื่อที่มีความหมายโดยนัยและชื่อที่ไม่มีความหมายโดยนัยเป็นหลัก มิลล์คิดว่าการแบ่งเช่นนี้เป็น การแบ่งที่สำคัญที่สุด และสามารถใช้อธิบายธรรมชาติของภาษาได้ดีที่สุด¹

ชื่อที่มีความหมายโดยนัยคือ ชื่อที่บ่งถึงประธาน (subject) โดยตรง และสื่อนัยของคุณสมบัติ (attribute) เช่น คำว่า "ขาว" ที่บ่งถึงสิ่งที่มีสีขาวทั้งหมด และสื่อนัยของคุณสมบัติความขาว ส่วนชื่อที่ไม่มีความหมายโดยนัยคือ ชื่อที่บ่งถึงประธาน หรือคุณสมบัติเพียงอย่างเดียว ชื่อเฉพาะจัดเป็นชื่อที่ไม่มีความหมายโดยนัยนี้ด้วย

มิลล์อธิบายว่าชื่อเฉพาะไม่ได้สื่อ (imply) ความหมายใดๆ และไม่ได้ชี้หรือสื่อถึงคุณสมบัติใดๆ ของสิ่งเฉพาะ ชื่อเฉพาะมีหน้าที่เพียงแค่ระบุถึงสิ่งเฉพาะเท่านั้น² อาจกล่าวได้ว่าสำหรับมิลล์แล้วชื่อเฉพาะไม่มีหน้าที่อื่นใดนอกจากการบ่งถึงสิ่งเฉพาะ

จากมโนทัศน์เรื่องชื่อเฉพาะของมิลล์ แสดงให้เห็นว่าความหมายของชื่อเฉพาะคือสิ่งเฉพาะที่ชื่อบ่งถึง ดังนั้นมิลล์จึงคิดว่าชื่อที่ไม่มีสิ่งรองรับไม่ใช่ชื่อเฉพาะ และเป็นคำที่ไม่มี ความหมาย

¹ John Stuart Mill, A System of Logic, Ratiocinative and Inductive, Being a connected view of the Principles of Evidence, and the Methods of Scientific Investigation, Book I, Chapter II (London: Longman, 1970), p. 19.

² Ibid., pp. 20 - 21.

2.) ประพจน์

มิลล์อธิบายว่าประพจน์ทุกประพจน์มีองค์ประกอบสามประการได้แก่ ภาคแสดง (predicate) หมายถึงชื่อที่บ่งถึงสิ่งซึ่งถูกยืนยันหรือปฏิเสธ ประธาน (subject) หมายถึงชื่อที่บ่งถึงคน หรือสิ่งเฉพาะซึ่งมีคุณสมบัติบางอย่างที่ถูกยืนยันหรือปฏิเสธ และตัวเชื่อม (copular) หมายถึงสัญลักษณ์ที่ชี้ให้เห็นว่ามีการยืนยันหรือการปฏิเสธ ยกตัวอย่างเช่น ประพจน์ "ทองมีสีเหลือง" ซึ่งคุณสมบัติสีเหลืองถูกยืนยันว่าเป็นคุณสมบัติของทอง

จากโครงสร้างของประพจน์ดังกล่าวจะเห็นว่า ประพจน์เป็นสิ่ง (entity) ประเภทหนึ่งที่เกี่ยวข้องกับการยืนยัน หรือการปฏิเสธคุณสมบัติของประธาน การยืนยันหรือการปฏิเสธนี้เองทำให้ประพจน์มีค่าความจริง กล่าวคือ ประพจน์เป็นจริงก็ต่อเมื่อสิ่งเฉพาะที่ประธานบ่งถึงอยู่ในกลุ่มของสิ่งเฉพาะที่ภาคแสดงบ่งถึง³ เช่น ประพจน์ "ทองมีสีเหลือง" เป็นการยืนยันคุณสมบัติที่ถูกต้องของทอง หรือทองอยู่ในกลุ่มของสิ่งที่มีสีเหลือง ดังนั้นประพจน์ดังกล่าวจึงเป็นจริง ในขณะที่ประพจน์ "ทองมีสีแดง" เป็นการยืนยันคุณสมบัติของทองที่ไม่ตรงกับความเป็นจริง คือทองไม่ได้อยู่ในกลุ่มของสิ่งที่มีสีแดง ดังนั้นประพจน์นี้จึงเป็นเท็จ

สำหรับความหมายของประพจน์ มิลล์อธิบายว่าถ้าชื่อที่อยู่ในประพจน์เป็นชื่อที่มีความหมายโดยนัย ความหมายของประพจน์ดังกล่าวจะถูกกำหนดโดยนัย (connotation) ของชื่อเหล่านั้น แต่ถ้าชื่อที่อยู่ในประพจน์เป็นชื่อเฉพาะ หรือชื่อที่ไม่มีมีความหมายโดยนัย ความหมายของประพจน์จะถูกกำหนดโดยสิ่งเฉพาะที่ชื่อนั้นบ่งถึง⁴

สรุปคือ มิลล์คิดว่าประพจน์คือสิ่งที่เป็นที่ยืนยัน หรือการปฏิเสธคุณสมบัติของประธานที่อยู่ในประพจน์นั้น ความหมายของประพจน์ขึ้นอยู่กับสิ่งเฉพาะที่ประธาน และภาคแสดงบ่งถึง (ในกรณีชื่อเป็นชื่อเฉพาะ) เช่นเดียวกับค่าความจริงของประพจน์ที่ต้องพิจารณาจากสิ่งเฉพาะที่ถูกบ่งถึง กล่าวคือ ถ้าสิ่งเฉพาะที่ประธานบ่งถึงอยู่ในกลุ่มของสิ่งเฉพาะที่ภาคแสดงบ่งถึง ประพจน์ดังกล่าวจะเป็นจริง กล่าวได้ว่าลักษณะที่สำคัญประการหนึ่งของประพจน์สำหรับมิลล์ คือ การที่ประพจน์มีค่าความจริงอยู่ในตัวเอง หรือค่าความจริงเป็นคุณสมบัติประการหนึ่งของประพจน์ ซึ่งทำให้ประพจน์เป็นตัวถือครองความจริง (bearer of truth) ดังนั้นประพจน์จึงต้องมีค่าความจริงค่าใดค่าหนึ่งเสมอ

จากมโนทัศน์เรื่องประพจน์ของมิลล์ แสดงให้เห็นว่าการอธิบายความหมายและค่าความจริงของประพจน์ที่มีชื่อเฉพาะเป็นส่วนประกอบนั้น จะต้องพิจารณาที่สิ่งเฉพาะซึ่งถูกบ่งถึง

³ Ibid., p. 45.

⁴ Ibid., pp. 58 - 59.

ดังนั้นในกรณีชื่อที่ไม่มีสิ่งรองรับ ประพจน์จึงไม่มีค่าความจริง และไม่มี ความหมาย เนื่องจากชื่อที่ไม่มีสิ่งรองรับไม่ได้บ่งถึงสิ่งเฉพาะใด กล่าวอีกอย่างหนึ่งได้ว่าประโยคที่มีชื่อที่ไม่มีสิ่งรองรับไม่มีประพจน์

2.1.2 ชื่อที่ไม่มีสิ่งรองรับแบบมิลล์

ทศนะแบบมิลล์ หรือที่เรียกกันว่าทฤษฎีการบ่งถึงโดยตรง* หมายถึงทศนะที่ ความหมายของชื่อเฉพาะคือสิ่งที่ชื่อนั้นบ่งถึง และประโยคที่มีชื่อเฉพาะเป็นส่วนประกอบจะ แสดงประพจน์ที่มีสิ่งเฉพาะเป็นส่วนประกอบ ส่วนชื่อที่ไม่มีสิ่งรองรับเป็นชื่อที่ไม่มี ความหมาย และไม่ได้แสดงประพจน์ที่มีสิ่งเฉพาะเป็นส่วนประกอบ

ทศนะเกี่ยวกับชื่อที่ไม่มีสิ่งรองรับแบบมิลล์ที่จะอธิบายในที่นี้คือ ทศนะของเดวิด บราวน์ (David Braun) และทศนะของเฟรด อัดมส์ (Fred Adams) ทั้งสองรับมโนทัศน์เรื่องชื่อเฉพาะ ของมิลล์เป็นพื้นฐานเหมือนกัน แต่มีรายละเอียดที่ต่างกัน กล่าวคือ บราวน์อธิบายว่าประโยคที่มี ชื่อที่ไม่มีสิ่งรองรับแสดงสิ่งที่มีโครงสร้างเหมือนประพจน์ ซึ่งมีค่าความจริงได้ ในขณะที่อัดมส์ อธิบายว่าชื่อเฉพาะสามารถใช้แสดงถึงประพจน์ที่ไม่สมบูรณ์ หรือสิ่งที่มีโครงสร้างเหมือน ประพจน์ แต่ไม่มีค่าความจริง ทศนะของแต่ละคนมีรายละเอียดดังนี้

ทศนะของบราวน์

บราวน์อธิบายชื่อที่ไม่มีสิ่งรองรับด้วยทฤษฎีองค์ประกอบเชิงโครงสร้างของประพจน์ (theory of structured proposition) ที่ว่า ประพจน์ประกอบด้วยโครงสร้าง และสิ่งเฉพาะกับ ความสัมพันธ์ โครงสร้างของประพจน์มีช่องว่างสำหรับสิ่งเฉพาะและความสัมพันธ์ ซึ่งถือเป็น ความหมายพื้นฐานที่จะเติมเต็มช่องว่างนั้น หน้าหนึ่งของประพจน์มีสองประการ ประการแรกคือ สะท้อนโครงสร้างทางไวยากรณ์ของประโยค และหน้าที่ประการที่สองคือสะท้อนความหมายของ คำในประโยค จะเห็นได้ว่าโครงสร้างของประพจน์แตกต่างจากสิ่งที่จะมาเติมเต็มในประพจน์ นั้นแสดงให้เห็นว่ามีความเป็นไปได้ที่จะมีโครงสร้างประพจน์ที่ช่องว่างในโครงสร้างนั้น ไม่ได้ถูก เติมเต็มโดยสิ่งเฉพาะ หรือความสัมพันธ์ใด⁵

บราวน์เรียกโครงสร้างประพจน์ที่ช่องว่างในตำแหน่งประธาน ไม่ได้ถูกเติมเต็มด้วยสิ่ง เฉพาะใดว่า “ประพจน์ที่ไม่ถูกเติมเต็ม” (unfilled proposition) การที่เราสามารถเชื่อ และ

* ทศนะทฤษฎีการบ่งถึงโดยตรง (Direct-Reference theory) ดู Bob Hale and Crispin Wright, eds., *A Companion to the Philosophy of Language* (Oxford: Blackwell, 2000), p. 672.

⁵ David Braun, “Empty Names,” *Nous* 27 (December 1993): 462.

ยืนยันประพจน์ที่ไม่ถูกเติมเต็มได้ ทำให้ประพจน์เหล่านั้นเป็นประพจน์ชนิดหนึ่ง เนื่องจากมีเพียงประพจน์เท่านั้นที่ถูกยืนยันหรือถูกเชื่อได้ นอกจากนี้ประพจน์ที่ไม่ถูกเติมเต็มยังมีโครงสร้างเหมือนกับประพจน์ทั่วไปที่ถูกเติมเต็มคือ โครงสร้างที่ประกอบด้วยตำแหน่งหรือช่องว่างสำหรับสิ่งเฉพาะและความสัมพันธ์ บรรวณอธิบายว่าถึงแม้ว่าชื่อที่ไม่มีสิ่งรองรับไม่มีความหมาย แต่ประโยคที่มีชื่อดังกล่าวสามารถแสดงสิ่งที่มีลักษณะเหมือนกับประพจน์ หรือแสดง “ประพจน์ที่ไม่ถูกเติมเต็ม” ซึ่งโครงสร้างในตำแหน่งประธานของประพจน์ดังกล่าว เป็นช่องว่างที่ไม่ถูกเติมเต็มด้วยสิ่งเฉพาะใด เนื่องจากคำที่อยู่ในตำแหน่งประธานของประโยคที่แสดงประพจน์นั้นคือชื่อที่ไม่มีสิ่งรองรับที่ไม่ได้บ่งถึงสิ่งเฉพาะใด เช่นประโยค “วัลคันคือดาวเคราะห์” ที่แสดงประพจน์ที่ไม่ถูกเติมเต็ม <_,การเป็นดาวเคราะห์> ดังนั้นอาจถือได้ว่า ประพจน์ที่ไม่ถูกเติมเต็มนี้เป็นความหมายของประโยค

นอกจากนี้การที่โครงสร้างของประพจน์ และประพจน์ที่ไม่ถูกเติมเต็มมีลักษณะเหมือนกัน ทำให้ประพจน์ที่ไม่ถูกเติมเต็มสามารถเป็นตัวถือครองความจริง ซึ่งทำให้ประโยคที่แสดงประพจน์ดังกล่าวมีค่าความจริงได้ และเงื่อนไขความจริงของประพจน์ที่ไม่ถูกเติมเต็มจะเป็นเงื่อนไขเดียวกันกับเงื่อนไขความจริงของประพจน์พื้นฐานที่ว่า

“ถ้า P คือประพจน์ที่มีตำแหน่งของประธานเชิงเดียว และตำแหน่งภาคแสดงเชิงเดียว แล้ว P เป็นจริงก็ต่อเมื่อตำแหน่งประธานถูกเติมเต็มด้วยวัตถุเพียงวัตถุเดียว และวัตถุดังกล่าวแสดงตัวอย่างของคุณสมบัติที่เติมอยู่ในภาคแสดง และถ้า P ไม่เป็นจริง แล้ว P จะเป็นเท็จ”⁶

เงื่อนไขดังกล่าวแสดงให้เห็นว่า ประโยคที่มีชื่อที่ไม่มีสิ่งรองรับแสดงประพจน์ที่ไม่ถูกเติมเต็มที่มีค่าเท็จ เนื่องจากไม่มีวัตถุใดถูกเติมเต็มในตำแหน่งประธานของประพจน์ ส่วนประโยคอัถติภาวะเชิงปฏิเสธ (negative existential) ที่มีชื่อที่ไม่มีสิ่งรองรับ เช่น ประโยค “วัลคันไม่มีอยู่” จะแสดงประพจน์ที่ไม่ถูกเติมเต็มที่เป็นจริง เนื่องจากประพจน์ดังกล่าวเป็นนิเสธของประพจน์ที่เป็นเท็จนั่นเอง

อย่างไรก็ตาม บรรวณอธิบายความหมายของชื่อที่ ผู้ใช้ภาษาทั่วไปสามารถคิดว่าชื่อที่ไม่มีสิ่งรองรับมีความหมาย (meaningful) แม้ว่าชื่อเหล่านั้นจะไม่มีสิ่งที่ถูกบ่งถึง หรือไม่มี

⁶ Ibid., 463. จากข้อความว่า “If P is a single subject position and a one-place property position, then P is true iff the subject position is filled by one, and only one, object, and it exemplifies the property filling the property position. If P is not true, the it is false.”

ความหมายที่เป็นเนื้อหาทางอรรถศาสตร์ (semantic content) ของชื่อ เนื่องจากผู้ใช้ภาษาสามารถมีความสัมพันธ์เชิงการคิด (cognitive relation) ต่อชื่อที่ไม่มีสิ่งรองรับเช่นเดียวกันกับที่มีต่อชื่อที่บ่งถึงสิ่ง⁷ กล่าวคือ ถ้าผู้ใช้ภาษามีแหล่งข้อมูลหรือที่มาเกี่ยวกับชื่อดังกล่าวที่น่าเชื่อถือ แหล่งที่มา นั้นจะทำให้ผู้ใช้ภาษาเชื่อประพจน์ที่แสดงออกมาโดยประโยคที่มีชื่อที่ไม่มีสิ่งรองรับ การมีความสัมพันธ์เชิงการคิดทำให้ผู้ใช้ภาษาสามารถเชื่อหรือยืนยันประพจน์ และนิเสธของประพจน์ได้อย่างมีเหตุผลโดยไม่ขัดแย้งในตัวเอง แม้ว่าประพจน์ที่ไม่ถูกเติมเต็มของประโยคสองประโยค ที่ดูเหมือนเป็นนิเสธซึ่งกันและกัน เช่น ประโยค “วัลคันคือดาวเคราะห์” ที่แสดงประพจน์ <_การเป็นดาวเคราะห์> และประโยค “ซานตาคลอสไม่ได้เป็นดาวเคราะห์” ที่แสดงประพจน์ <<_การเป็นดาวเคราะห์>การปฏิเสธ> เมื่อพิจารณาแค่ที่โครงสร้างของประพจน์เหล่านั้นจะเห็นว่า ประโยคทั้งสองแสดงประพจน์ที่ประกอบด้วยตำแหน่งประธานที่เป็นช่องว่าง และคุณสมบัติการเป็นดาวเคราะห์เหมือนกัน แต่ประพจน์อันหลังนี้มีคุณสมบัติการปฏิเสธเพิ่มขึ้น จึงดูเหมือนว่าประพจน์เหล่านี้เป็นนิเสธกัน อย่างไรก็ตาม การที่ผู้ใช้ภาษาเชื่อในประพจน์แรกนั้นเป็นความเชื่อเกี่ยวกับวัลคัน ในขณะที่ความเชื่อของประพจน์หลังนี้เกี่ยวกับซานตาคลอส รูปแบบความเชื่อที่แตกต่างกันนี้เอง ทำให้ผู้ใช้ภาษาไม่ขัดแย้งในตัวเองเมื่อเชื่อประพจน์ทั้งสอง

สรุปคือ บรรพจน์อธิบายชื่อที่ไม่มีสิ่งรองรับโดยใช้มโนทัศน์เรื่อง “ประพจน์ที่ไม่ได้ถูกเติมเต็ม” เป็นหลัก กล่าวคือ แม้ว่าชื่อที่ไม่มีสิ่งรองรับจะไม่มี ความหมาย แต่ประโยคที่มีชื่อดังกล่าวสามารถแสดงสิ่งที่มีโครงสร้างเหมือนประพจน์ ซึ่งคือประพจน์ที่ไม่ได้ถูกเติมเต็มได้ และประพจน์นี้สามารถมีค่าความจริงได้เช่นเดียวกันกับประพจน์ทั่วไป

ทัศนะของอดัมส์

อดัมส์คิดว่าชื่อที่ไม่มีสิ่งรองรับไม่มีความหมาย เนื่องจากชื่อดังกล่าวไม่มีสิ่งที่ถูกบ่งถึง และการที่ชื่อไม่มีสิ่งที่ถูกบ่งถึงทำให้ประโยคที่ประกอบด้วยชื่อนั้นไม่ได้แสดงประพจน์ที่มีสิ่งเฉพาะเป็นส่วนประกอบ อย่างไรก็ตามอดัมส์เสนอว่าแม้ว่าประโยคที่มีชื่อที่ไม่มีสิ่งรองรับจะไม่แสดงประพจน์ แต่ประโยคดังกล่าวแสดงสิ่งที่มีโครงสร้างเหมือนกับประพจน์ ซึ่งอดัมส์เรียกว่า “ประพจน์ที่ไม่สมบูรณ์”⁸ (incomplete proposition)

⁷ David Braun, “Empty Names, Fictional Names, Mythical Names,” *Nous* 39 (December 2005): 600.

⁸ Fred Adams and Laura A. Dretrich, “What is in a(n empty) Name?,” *Pacific Philosophical Quarterly* 85 (June 2004): 126.

ประพจน์ที่ไม่สมบูรณ์ประกอบด้วยช่องว่าง (slot) สำหรับสิ่งซึ่งประธาน และภาคแสดง บ่งถึง ในกรณีของชื่อที่ไม่มีสิ่งรองรับนั้น ช่องว่างสำหรับสิ่งซึ่งประธานบ่งถึงมักไม่มีสิ่งเฉพาะใด อยู่ เนื่องจากชื่อดังกล่าวไม่ได้บ่งถึงสิ่ง เช่น ประโยค "ปิกาซัสบิน" ที่แสดงประพจน์ที่ไม่สมบูรณ์ <_บิน>* ประพจน์ที่ไม่สมบูรณ์นี้ไม่มีค่าความจริง และไม่ได้พูดถึงสิ่งใด (say nothing) แต่ เหตุที่เราดูเหมือนจะเข้าใจความหมายและค่าความจริงของประโยคที่มีชื่อที่ไม่มีสิ่งรองรับนั้น เป็นเพราะเราเข้าใจนัยความหมายเชิงปฏิบัติ (pragmatic implication) ของประโยคว่าเป็น ความหมายที่แท้จริง แต่อัดมส์คิดว่าประโยคเหล่านั้นไม่มีความหมายที่แท้จริง

อัดมส์อธิบายความเข้าใจดังกล่าวว่าเกิดจากกลไกสองประการ ได้แก่ ประการแรกคือ การเชื่อมโยงที่เกิดจากการเรียนรู้ (learned association) และประการที่สองคือการสื่อ นัย ความหมายเชิงปฏิบัติ ในประการแรกนั้นอัดมส์เชื่อว่าชื่อทุกชื่อ (ทั้งชื่อที่มีสิ่งรองรับ และชื่อที่ไม่ มีสิ่งรองรับ) มีคำบรรยายที่เชื่อมโยงกับชื่อนั้น ซึ่งการเชื่อมโยงคำบรรยายเข้ากับชื่อต้องมาจากการ เรียนรู้ แต่คำบรรยายเหล่านั้นไม่ได้ให้ความหมายแก่ชื่อ เนื่องจากความหมายของชื่อมี เพียงสิ่งเดียวเท่านั้น คือสิ่งที่ถูกบ่งถึง ยกตัวอย่างเช่น ประโยค "ปิกาซัสบิน" ซึ่งแสดงประพจน์ที่ ไม่สมบูรณ์ <_บิน> ชื่อ "ปิกาซัส" เชื่อมโยงกับคำบรรยาย "มามีปีกในตำนานกรีก" ที่เราเรียนรู้ การเชื่อมโยงดังกล่าวได้จากตำนานกรีก และช่องว่างในประพจน์ถูกแทนด้วยคำบรรยายที่ เชื่อมโยงกับชื่อ การแทนที่ดังกล่าวไม่ได้ทำให้ประพจน์พูดถึงสิ่งที่เป็นจริงเกี่ยวกับมามีปีกใน ตำนานกรีก แต่ทำให้ประพจน์นั้นสื่อ นัยความหมายเชิงปฏิบัติว่ามามีปีกตำนานกรีกบินได้

ประการที่สองการสื่อ นัยความหมายเชิงปฏิบัติ สำหรับประเด็นเรื่องค่าความจริงของ ประโยค "ปิกาซัสไม่มีอยู่" อัดมส์อธิบายเช่นเดียวกันกับประเด็นเรื่องความหมายของประโยค "ปิกาซัสบิน" ว่า ประโยคดังกล่าวไม่ได้เป็นการพูดถึงสิ่งที่เป็นจริงที่ว่าปิกาซัสไม่มีอยู่ แต่เป็น

* อัดมส์อธิบายลักษณะของประพจน์ที่ไม่สมบูรณ์ว่า ประโยคที่แสดงประพจน์ดังกล่าว ซึ่งมี โครงสร้างทางตรรกะเป็น "ประโยคเปิด" ที่ประกอบด้วยตัวแปรอิสระซึ่งเราไม่สามารถกำหนดค่าของตัวแปร ดังกล่าวได้ ประโยคนั้นจึงไม่มีค่าความจริง เช่นประโยค "วัลคันไม่มีอยู่" ที่มีลักษณะเป็นประโยคเปิด "ไม่มี สิ่งที่เป็น x ที่ x เป็น y" ("There is no x such that x = y") หรือประโยค "ปิกาซัสบิน" ที่เป็นประโยคเปิด "x บิน" ดู Marga Reimer, "The Problem of Empty Names," *Australian Journal of Philosophy* 79 (December 2001): 496.

การสื่อความจริงเชิงปฏิบัติ* (pragmatically impart truth) ที่ว่า ม้ามีปีกในตำนานกรีกไม่มีอยู่เท่านั้น⁹ ซึ่งคนทั่วไปมักเข้าใจผิดว่า ความจริงเชิงปฏิบัตินี้เป็นค่าความจริงของประโยค

นอกจากนี้ อดัมส์ยังอธิบายว่าถึงแม้ประโยค “ปีกาซัสไม่มีอยู่” และ “ซานตาคลอสไม่มีอยู่” แสดงประพจน์ที่ไม่สมบูรณ์ประพจน์เดียวกันคือ <_, การไม่มีอยู่> ** แต่ทั้งสองประโยคยังคงต่างกันตรงที่ ชื่อ “ปีกาซัส” และชื่อ “ซานตาคลอส” เชื่อมโยงกับคำบรรยายที่ต่างกัน และชื่อทั้งสองมีที่มาที่ต่างกัน กล่าวคือ “ปีกาซัส” มีที่มาจากตำนานกรีก ในขณะที่ “ซานตาคลอส” มีที่มาจากเรื่องเล่าทางศาสนา จึงทำให้ประโยคดังกล่าวเป็นประโยคที่พูดถึงสิ่งเดียวกัน คือประพจน์ที่ไม่สมบูรณ์ <_, การไม่มีอยู่> ในรูปแบบที่ต่างกัน คือใช้ชื่อและคำบรรยายที่เชื่อมโยงกับชื่อซึ่งต่างกัน

อาจกล่าวได้ว่าการพิจารณาความเหมือน หรือความต่างของประพจน์ที่ถูกแสดงออกมานั้นขึ้นอยู่กับที่มาของชื่อที่อยู่ในประโยคซึ่งแสดงประพจน์ดังกล่าว แม้ว่าชื่อสองชื่อจะเชื่อมโยงกับคำบรรยายที่ต่างกัน แต่ถ้าชื่อเหล่านั้นมีที่มาเดียวกัน จะถือว่าประโยคที่มีชื่อเหล่านั้นสื่อถึงสิ่งเดียวกัน

กล่าวโดยสรุป อดัมส์อธิบายว่าชื่อที่ไม่มีสิ่งรองรับเป็นชื่อที่ไม่มีมีความหมาย และประโยคที่มีชื่อดังกล่าวแสดงประพจน์ที่ไม่สมบูรณ์ ซึ่งไม่มีค่าความจริง แต่ที่ผู้ใช้ภาษาเข้าใจว่าประโยคที่มีชื่อที่ไม่มีสิ่งรองรับสามารถมีค่าความจริงได้นั้น เป็นความเข้าใจผิดที่เข้าใจว่านัยความหมายเชิงปฏิบัติที่ประโยคสื่อถึงนั้นเป็นสิ่งที่ประโยคพูดถึง

จากที่ได้กล่าวมาทั้งหมดจะเห็นว่า การที่บราวน์และอดัมส์รับความคิดเรื่องชื่อเฉพาะของมิลล์ที่ว่าความหมายของชื่อเฉพาะคือสิ่งเฉพาะที่ชื่อบ่งถึง ทำให้ทั้งคู่เห็นว่าชื่อที่ไม่มีสิ่งรองรับเป็นชื่อที่ไม่มีมีความหมาย เนื่องจากชื่อดังกล่าวไม่ได้บ่งถึงสิ่งเฉพาะใด นอกจากนี้ยังเห็นด้วยว่าประโยคที่มีชื่อที่ไม่มีสิ่งรองรับสามารถแสดงประพจน์ที่ไม่สมบูรณ์ซึ่งมีโครงสร้างเหมือนกับประพจน์ทั่วไปได้

* ความจริงเชิงปฏิบัติไม่ใช่ความจริงโดยทั่วไป (literal truth) หรือความจริงที่พิจารณาจากสิ่งเฉพาะที่อยู่ในประโยคนั้น

⁹ Fred Adams, “Names that Name Nothing,” In Papers of the 25th International Wittgenstein Symposium, eds. C. Kanzian, J. Quitterer, and E. Runggaldier (Kirchberg: Austria, 2002), pp. 8 - 10. Available from: <http://www.udel.edu/Philosophy/papers/adams2002.htm>

** จากข้อความว่า “<_, non-existence>” หรือ “there is no an x such that x = y”

อย่างไรก็ตาม คำอธิบายของบราวน์และอดัมส์ต่างกันในประเด็นเรื่องค่าความจริงของ ประพจน์ที่ไม่สมมูล กล่าวคือ บราวน์คิดว่าประพจน์ดังกล่าวมีค่าความจริงได้ ในขณะที่อดัมส์ คิดว่าประพจน์นั้นไม่มีค่าความจริง ความต่างนี้จะนำไปสู่คำอธิบายเกี่ยวกับความหมายของ ประโยคที่มีชื่อไม่มีสิ่งรองรับที่ต่างกัน บราวน์คิดว่าเราสามารถเข้าใจความหมายของประโยคที่ ไม่มีสิ่งรองรับได้จริง โดยเข้าใจว่าเป็นประพจน์ที่ไม่ถูกเติมเต็ม แต่อดัมส์อธิบายการเข้าใจ ความหมายของประโยคที่มีชื่อที่ไม่มีสิ่งรองรับว่า เป็นเพียงแค่กระบวนการทางจิตวิทยาที่เรา เข้าใจนัยเชิงปฏิบัติที่ประโยคสื่อออกมาเท่านั้น ดังที่ได้กล่าวไปแล้วข้างต้น

2.1.3 คำวิจารณ์และข้อเสนอนะ

ความคิดเรื่องชื่อที่ไม่มีสิ่งรองรับของบราวน์ และอดัมส์อาจจัดอยู่ในประเภทที่ชนะแบบ มิลล์ที่ยอมรับการมีอยู่ของสิ่งที่มีลักษณะเหมือนประพจน์ โดยอ้างมาจากการวิเคราะห์โครงสร้าง ของประพจน์ทั่วไปที่ประกอบด้วยโครงสร้าง ประธาน และภาคแสดง ประพจน์ที่ไม่สมมูล ประกอบด้วยสิ่งเหล่านี้เช่นกัน แต่ในตำแหน่งประธานของประพจน์ที่ไม่สมมูลนั้นจะไม่มีสิ่ง เฉพาะอยู่ในตำแหน่งดังกล่าว บราวน์ และอดัมส์จึงคิดว่าประโยคที่มีชื่อที่ไม่มีสิ่งรองรับแสดง ประพจน์ที่ไม่สมมูล

นอกจากนี้ บราวน์ยังกล่าวถึงลักษณะการเป็นตัวถือครองความจริงของประพจน์ที่ไม่ สมมูล โดยอ้างเหตุผลดังนี้ :

ข้ออ้างที่ 1	ประพจน์ที่ไม่สมมูลมีลักษณะเหมือนกับประพจน์ที่สมมูล
ข้ออ้างที่ 2	ประพจน์ที่สมมูลเป็นตัวถือครองความจริง
ข้อสรุป	ประพจน์ที่ไม่สมมูลเป็นตัวถือครองความจริง

จะเห็นว่า บราวน์อ้างลักษณะการเป็นตัวถือครองความจริงของประพจน์ที่ไม่สมมูล จากลักษณะที่เหมือนกันของประพจน์ที่สมมูลกับประพจน์ที่ไม่สมมูล ผู้เขียนคิดว่าการอ้าง ดังกล่าวไม่มีเหตุผลเพียงพอที่จะสรุปว่า ประพจน์ที่ไม่สมมูลเป็นตัวถือครองความจริง เช่นเดียวกับประพจน์ที่สมมูล เนื่องจากสิ่งที่เหมือนกันระหว่างประพจน์ทั้งสองมีเพียง โครงสร้างประพจน์เท่านั้น โครงสร้างดังกล่าวไม่สามารถทำให้ประพจน์ที่ไม่สมมูลเป็นตัวถือ ครองความจริงได้ เพราะเงื่อนไขที่สำคัญของการเป็นตัวถือครองความจริง หรือการทำให้ประโยค มีค่าความจริง คือสิ่งเฉพาะที่อยู่ในตำแหน่งประธาน และความสัมพันธ์หรือคุณสมบัติที่อยู่ใน ภาคแสดง ซึ่งประพจน์ที่ไม่สมมูลไม่มีสิ่งเหล่านี้

นอกจากนี้ บรรณารับทศณะแบบมิลล์ที่ว่า ชื่อเฉพาะมีหน้าที่บ่งถึงสิ่งซึ่งถือเป็น ความหมายของชื่อนั้น และประพจน์ประกอบด้วยส่วนประกอบสามส่วน ได้แก่ ส่วนแรกคือ ประธานที่เป็นสิ่งเฉพาะ ส่วนที่สองคือภาคแสดงที่เป็นความสัมพันธ์หรือคุณสมบัติ และส่วนที่ สามคือตัวเชื่อม โดยถือว่าประพจน์คือการยืนยัน หรือการปฏิเสธคุณสมบัติของประธานที่อยู่ใน ประพจน์นั้น การที่บรรณารับแนวความคิดดังกล่าวทำให้การพิจารณาเรื่องค่าความจริงของ ประพจน์ต้องพิจารณาที่สิ่งเฉพาะที่อยู่ในตำแหน่งประธานว่า มีคุณสมบัติเช่นเดียวกับคุณสมบัติ ที่อยู่ในภาคแสดงของประพจน์นั้นหรือไม่ ถ้าสิ่งเฉพาะมีคุณสมบัติเช่นเดียวกับคุณสมบัติที่อยู่ใน ภาคแสดง ประพจน์จะเป็นจริง ในขณะที่ถ้าสิ่งเฉพาะไม่ได้มีคุณสมบัติเหมือนกับคุณสมบัติที่ อยู่ในภาคแสดง ประพจน์จะเป็นเท็จ สำหรับในกรณีประพจน์ที่ไม่สมบูรณ์ ซึ่งไม่มีสิ่งเฉพาะอยู่ ในตำแหน่งประธานที่จะนำมาพิจารณาตามเงื่อนไขดังกล่าว ประพจน์นั้นจึงไม่มีค่าความจริง หรือเราไม่สามารถกำหนดและตัดสินค่าความจริงของประพจน์นั้นได้

เมื่อพิจารณาตามเงื่อนไขความจริงของประพจน์ที่บรรณารับเสนอว่า ถ้าประพจน์ไม่จริง แล้วประพจน์จะเป็นเท็จ ผู้เขียนคิดว่าแม้ว่าเงื่อนไขนี้สามารถอธิบายค่าความจริงของประโยคที่ ประกอบด้วยชื่อที่ไม่มีสิ่งรองรับ ซึ่งแสดงประพจน์ที่ไม่ถูกเติมเต็มได้ แต่ปัญหาอาจอยู่ที่การที่ ประพจน์ที่ไม่ถูกเติมเต็มไม่ถือเป็นประพจน์ ทำให้เงื่อนไขความจริงดังกล่าวไม่สามารถใช้กับ “ประพจน์ที่ไม่ถูกเติมเต็ม” ได้ เนื่องจากบรรณารับคิดว่าประพจน์ประกอบด้วยส่วนประกอบสาม ประการคือ โครงสร้าง สิ่งเฉพาะ และคุณสมบัติ สิ่งใดก็ตามที่ขาดส่วนประกอบใดส่วนประกอบ หนึ่งไป จะไม่ถือว่สิ่งนั้นเป็นประพจน์ แม้ว่าบรรณารับจะแสดงให้เห็นว่าสิ่งเฉพาะกับโครงสร้าง เป็นสิ่งคนละประเภทกัน และสรุปว่าเป็นไปได้ที่จะมีประพจน์ที่โครงสร้างไม่ถูกเติมเต็มด้วยสิ่ง เฉพาะหรือคุณสมบัติใด ผู้เขียนคิดว่า การอ้างถึงประเภทที่ต่างกันของสิ่งเฉพาะกับโครงสร้าง นั้นไม่สามารถสรุปได้ว่า มีความเป็นไปได้ที่จะมีประพจน์ที่โครงสร้างไม่ถูกเติมเต็ม เพราะ ลักษณะที่สำคัญของประพจน์คือการประกอบด้วยสิ่งสามสิ่ง ดังนั้นประพจน์ที่ไม่ถูกเติมเต็มที่ บรรณารับเสนอจึงไม่ใช่ประพจน์

ที่ได้กล่าวมาทั้งหมดแสดงให้เห็นว่า ข้อสรุปของบรรณารับที่ว่า ประพจน์ที่ไม่สมบูรณ์ สามารถให้ค่าความจริงแก่ประโยค ไม่น่าเชื่อถือ และทำให้ความคิดเรื่องชื่อที่ไม่มีสิ่งรองรับของ บรรณารับไม่สามารถอธิบายเรื่องค่าความจริงของประโยคที่มีชื่อที่ไม่มีสิ่งรองรับอยู่ได้

สำหรับความคิดเรื่องชื่อที่ไม่มีสิ่งรองรับของอดัมส์นั้น ถึงแม้ว่าการอธิบายความเข้าใจ ที่ดูเหมือนว่าเราสามารถเข้าใจความหมาย และรู้ค่าความจริงของประโยคที่มีชื่อที่ไม่มีสิ่งรองรับ ด้วยกลไกทางจิตวิทยาสองประการ เป็นคำอธิบายที่น่าเชื่อถือ แต่คำอธิบายนั้นเป็นเพียงแค่ คำอธิบายเชิงปฏิบัติ (pragmatic explanation) มากกว่าคำอธิบายทางอรรถศาสตร์ที่เกี่ยวข้อง

กับชื่อที่ไม่มีสิ่งรองรับ* กล่าวคือ อดัมส์ไม่ได้อธิบายประเด็นทางอรรถศาสตร์เกี่ยวกับ ความหมายและค่าความจริงของประโยคที่มีชื่อที่ไม่มีสิ่งรองรับ แต่เขากลับมุ่งอธิบายที่กลไก ทางจิตวิทยาซึ่งทำให้เราเข้าใจผิดว่า เราสามารถเข้าใจความหมายและรู้ค่าความจริงของ ประโยคดังกล่าวได้ ซึ่งอดัมส์คิดว่าในความเป็นจริงนั้น ประโยคดังกล่าวไม่มีความหมายและ ไม่มีค่าความจริง แต่ด้วยกลไกทางจิตวิทยาดังกล่าวทำให้ดูเหมือนว่า เราสามารถเข้าใจ ความหมาย และรู้ค่าความจริงของประโยคเหล่านั้นได้ อาจกล่าวได้ว่าความคิดเรื่องชื่อที่ไม่มี สิ่งรองรับของอดัมส์นั้น ไม่ได้อธิบายอะไรมากไปกว่าการอธิบายตามหลักทฤษฎีของมิลล์ที่ว่า ชื่อที่ไม่มีสิ่งรองรับไม่มีความหมาย และประโยคที่มีชื่อดังกล่าวไม่สามารถมีค่าความจริงได้

2.2 การแก้ปัญหาแบบไมนอง (Meinongian)

อันที่จริงแล้วในทัศนะของไมนองชื่อที่ไม่มีสิ่งรองรับไม่ถือเป็นปัญหา เนื่องจากไมนองคิดว่าชื่อทุกชื่อมีสิ่งรองรับ ซึ่งสิ่งรองรับหรือสิ่งที่ชื่อบ่งถึงอาจเป็นสิ่งที่มีอยู่หรือชื่อที่ไม่มีอยู่ก็ได้

อย่างไรก็ตาม ผู้ที่นำทฤษฎีของไมนองมาปรับใช้ในการอธิบายปัญหาชื่อที่ไม่มีสิ่งรองรับ นั้น มักยอมรับความคิดหลักของไมนองสามประการได้แก่ มโนทัศน์เรื่องภววิทยาของไมนอง หลักการเป็นอิสระของธรรมชาติของวัตถุจากภาวะของวัตถุ (principle of independence of Sosein from Sein) และมโนทัศน์เรื่องคำเอกพจน์ของไมนอง ซึ่งมีรายละเอียดดังนี้

2.2.1 ความคิดของไมนองเกี่ยวกับชื่อที่ไม่มีสิ่งรองรับ

1.) ภววิทยาของไมนอง

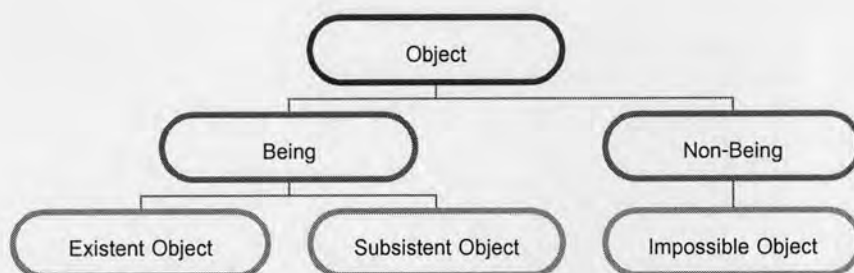
ภววิทยาของไมนองต่างกับภววิทยากระแสหลัก** ตรงที่ ภววิทยาของไมนองอธิบายถึง สิ่งที่มีอยู่และสิ่งที่สามารถมีอยู่ได้ ไมนองอธิบายมโนทัศน์เรื่องวัตถุไว้ในทฤษฎีวัตถุ (theory of objects) ว่า สิ่งใดก็ตามที่สามารถเป็นวัตถุของการคิด หรือสิ่งใดก็ตามที่เราสามารถคิดถึงได้นั้น จะถือเป็นวัตถุทั้งหมด¹⁰

* อย่างไรก็ตามมีคนคิดว่าคำอธิบายเชิงปฏิบัตินี้เป็นข้อเท็จจริงเชิงอรรถศาสตร์ประการหนึ่ง ที่แสดงให้เห็นว่าความเข้าใจที่ว่า ชื่อที่ไม่มีสิ่งรองรับมีความหมายและประโยคที่มีชื่อดังกล่าวมีค่าความจริงนั้น เป็นผลมาจากการคิดว่าสิ่งที่ประโยคสื่อสารออกมานั้นเป็นสิ่งที่เรารู้หรือเป็นสิ่งที่ประโยคหมายถึง ซึ่งการอธิบาย ดังกล่าวถือเป็นคำอธิบายทางอรรถศาสตร์ประการหนึ่ง ดู Marga Reimer, "The Problem of Empty Names," *Australian Journal of Philosophy*: 504.

** ภววิทยากระแสหลักในที่นี้หมายถึงภววิทยาที่อธิบายถึงประเภทของสิ่งที่มีอยู่เท่านั้น

¹⁰ Terence Parson, "A Prolegomenon to Meinongian Semantics," *The Journal of Philosophy* 71 (September 1974): 561 - 562.

สำหรับไมนองแล้ว ภูเขา กับ ภูเขาทอง ทั้งสองสิ่งนี้เป็นวัตถุเหมือนกันแต่มีความต่างกัน ในประเด็นเรื่องภาวะทางภววิทยา (Being) กล่าวคือ ภูเขามีภาวะทางภววิทยาเป็นการมีอยู่ (existence) ในขณะที่ภาวะทางภววิทยาของภูเขาทองคือการดำรงอยู่ (subsistence) ไมนองกล่าวว่าวัตถุที่มีอยู่ (existent object) คือวัตถุซึ่งมีที่อยู่ในพื้นที่และเวลา (space-time) ส่วนวัตถุที่ดำรงอยู่ (subsistent object) คือวัตถุที่ไม่สามารถมีอยู่ในพื้นที่และเวลาได้¹¹ อาจกล่าวได้ว่า ความต่างระหว่างวัตถุที่มีอยู่กับวัตถุที่ไม่มีอยู่นั้น เหมือนกันกับความต่างระหว่างวัตถุทางกายภาพหรือวัตถุที่เป็นรูปธรรม (concrete object) กับวัตถุที่เป็นนามธรรม (abstract object) กล่าวคือ วัตถุทางกายภาพคือวัตถุที่มีอยู่ ในขณะที่วัตถุที่เป็นนามธรรมคือวัตถุที่ไม่มีอยู่แต่ดำรงอยู่ เพื่อความชัดเจน ผู้เขียนจะแสดงแผนภาพภววิทยาเรื่องวัตถุของไมนอง ดังนี้

จากการแยกภาวะทางภววิทยาของวัตถุออกเป็นสองประเภทนั้น ทำให้ภววิทยาของไมนองสามารถยอมรับวัตถุที่ไม่มีอยู่ได้ โดยอธิบายว่า ถึงแม้ว่าวัตถุดังกล่าวจะไม่มีอยู่ แต่วัตถุนั้นยังคงมีภาวะอื่นนอกเหนือจากการมีอยู่ ซึ่งได้แก่ การดำรงอยู่

2.) หลักการเป็นอิสระของธรรมชาติของวัตถุจากภาวะของวัตถุ

หลักการเป็นอิสระของธรรมชาติของวัตถุจากภาวะของวัตถุมีเนื้อหาว่า วัตถุทุกวัตถุต้องมีธรรมชาติหรือลักษณะของวัตถุนั้นเอง ไม่ว่าวัตถุดังกล่าวจะมีภาวะหรือไม่ก็ตาม อาจกล่าวได้ว่าลักษณะหรือธรรมชาติของวัตถุเป็นอิสระจากภาวะของวัตถุนั้น

¹¹ Karel Lambert, *Meinong and the Principle of Independence* (Cambridge: Cambridge University Press, 1983), p. 13.

จะเห็นว่าหลักดังกล่าวเกี่ยวข้องกับหลักการย่อยสามประการที่ไมนองอธิบายไว้ในทฤษฎีวัตถุ* ได้แก่ ประการแรกคือหลักที่ว่า ไม่เป็นจริงที่ว่าวัตถุทุกวัตถุมีภาวะ (วัตถุบางวัตถุไม่มีภาวะ) ประการที่สองคือหลักที่ว่า วัตถุทุกวัตถุต้องมีธรรมชาติหรือลักษณะของวัตถุ (Sosein) นั้นเอง และประการที่สามคือหลักที่ว่า การปฏิเสธภาวะของวัตถุไม่ได้ทำให้เกิดความขัดแย้งในตัวเอง

หลักการย่อยสามประการนี้เองแสดงให้เห็นว่า นอกจากการยอมรับวัตถุที่ไม่มีอยู่แล้ว ไมนองยังยอมรับวัตถุที่ไม่มีภาวะอีกด้วย การไม่มีภาวะของวัตถุนั้นเกิดจากการที่วัตถุมีธรรมชาติที่ขัดแย้งกัน เช่น สี่เหลี่ยมกลม (the round square) ที่มีลักษณะทั้งเหลี่ยมและกลมซึ่งเป็นลักษณะที่ขัดแย้งกันเอง จึงทำให้สี่เหลี่ยมกลมเป็นวัตถุที่ไม่มีภาวะ (non-being) และอาจเรียกวัตถุประเภทนี้ว่า “วัตถุที่เป็นไปไม่ได้” (impossible object) ที่ไม่มีทั้งภาวะการมีอยู่ และภาวะการดำรงอยู่ อาจกล่าวได้ว่าวัตถุที่เป็นไปไม่ได้ คือวัตถุที่ไม่มีภาวะซึ่งเกิดจากลักษณะหรือธรรมชาติของวัตถุที่ขัดแย้งกัน

* วิลเลียม เจ ราพาพอร์ท กล่าวถึงหลักการที่สำคัญในทฤษฎีวัตถุของไมนองไว้แก่ประการ ได้แก่

1. หลักอินเท็นชันนาลิตี (Intentionality Principle) ที่ว่า ประสบการณ์ทางจิตวิทยาทุกประสบการณ์เกี่ยวข้องโดยตรงกับสิ่งบางสิ่งที่ถูกเรียกว่าเป็น “วัตถุ” ของประสบการณ์นั้น
2. ไม่เป็นจริงที่ว่าวัตถุทุกวัตถุมีภาวะ
3. การปฏิเสธภาวะของวัตถุไม่ได้ทำให้เกิดความขัดแย้งในตัวเอง
4. วัตถุทุกวัตถุมีลักษณะอยู่นอกภาวะ (outside-being/aussersein)
5. วัตถุทุกวัตถุมีธรรมชาติหรือลักษณะของวัตถุนั้น
6. วัตถุที่ไม่มีภาวะสามารถมีลักษณะหรือธรรมชาติของวัตถุนั้นได้
7. ลักษณะหรือธรรมชาติของวัตถุทุกอันจะสมนัยกับวัตถุหนึ่ง และวัตถุทุกวัตถุสามารถถูกคิดถึงได้
8. วัตถุบางวัตถุไม่สมบูรณ์
9. ความหมายของวลีที่เป็นคำนามหรือประโยคทุกประโยคคือวัตถุ

แต่ในที่นี้ผู้เขียนเลือกกล่าวถึงหลักการสามประการ ที่เกี่ยวข้องกับหลักการเป็นอิสระของลักษณะหรือธรรมชาติของวัตถุจากภาวะของวัตถุ เพื่อแสดงให้เห็นว่าหลักดังกล่าวนั้นมาจากหลักการพื้นฐานใด นอกจากนี้ยังเป็นการเน้นย้ำว่าวัตถุสามารถมีลักษณะหรือธรรมชาติของวัตถุนั้นได้โดยไม่ต้องมีภาวะอย่างไม่ขัดแย้งในตัวเอง ดู William J. Rapaport, “Meinongian Theories and Russellian Paradox,” *Nous* 12 (May 1978): 154 - 157.

3.) คำเอกพจน์ของไมนอน

ไมนอนอธิบายว่าความหมายของคำเอกพจน์ทุกคำคือวัตถุ คำเอกพจน์ที่เป็นภาคประธานในประโยคใดก็ตามที่เป็นจริง นั้นแสดงว่าคำเอกพจน์นั้นจะบ่งถึงวัตถุ ไมนอนแยกสิ่งที่คำแสดง (express) ออกจากสิ่งที่คำเป็นตัวแทน (represent) สิ่งที่คำแสดงนั้นมักเป็นการแสดงมโนภาพ (idea) ของสิ่งที่คำนั้นหมายถึง ส่วนสิ่งที่คำเป็นตัวแทนนั้นได้แก่วัตถุ ความหมายของคำคือ สิ่งที่คำเป็นตัวแทนซึ่งก็คือวัตถุ¹²

มโนทัศน์เรื่องภววิทยาของไมนอน และหลักการเป็นอิสระของธรรมชาติของวัตถุจากภาวะของวัตถุ แสดงให้เห็นว่าไมนอนยอมรับทั้งวัตถุที่มีอยู่และวัตถุที่ไม่มีอยู่ ซึ่งวัตถุที่ไม่มีอยู่อาจแยกออกเป็นวัตถุที่เป็นไปได้หรือวัตถุที่ดำรงอยู่ กับวัตถุที่เป็นไปไม่ได้หรือวัตถุที่ไม่มีอยู่และไม่ดำรงอยู่ ซึ่งเป็นวัตถุที่ไม่มีภาวะ ดังที่ได้กล่าวไปแล้วข้างต้น

นอกจากนี้ เรายังสามารถบ่งถึงวัตถุที่เป็นไปไม่ได้ แม้ว่าวัตถุนั้นจะไม่มีภาวะก็ตาม เนื่องจากวัตถุดังกล่าวยังคงมีธรรมชาติ (คุณสมบัติ) ของวัตถุนั้นอยู่ ซึ่งทำให้การปฏิเสธการมีอยู่หรือภาวะของวัตถุดังกล่าวสามารถเกิดขึ้นได้ โดยไม่ขัดแย้งในตัวเอง เพราะธรรมชาติของวัตถุเป็นอิสระจากภาวะของวัตถุ (การปฏิเสธการมีอยู่ของวัตถุ ไม่ได้ส่งผลกระทบต่อการมีคุณสมบัติต่างๆ ของวัตถุ หรืออาจกล่าวได้ว่าแม้ว่าวัตถุจะไม่มีอยู่ แต่วัตถุนั้นยังคงสามารถมีคุณสมบัติอื่นๆ ได้)

2.2.2 ชื่อที่ไม่มีสิ่งรองรับแบบไมนอน

ทัศนะที่ปรับใช้ทฤษฎีของไมนอนในการอธิบายปัญหาชื่อที่ไม่มีสิ่งรองรับ เรียกว่าทัศนะแบบไมนอน ทัศนะนี้เห็นว่าไม่มีวัตถุที่ไม่มีอยู่ ซึ่งเราสามารถบ่งถึงวัตถุดังกล่าวได้ ทัศนะแบบไมนอนไม่จำเป็นต้องยอมรับว่าทฤษฎีของไมนอนทั้งหมดเป็นทฤษฎีที่ถูกต้อง และไม่ต้องยอมรับระบบภววิทยาของไมนอนทั้งระบบ ยกตัวอย่างเช่น ความคิดของมาร์กา ไรม์เมอร์ (Marga Reimer) ในบทความ *A 'Meinongian' Solution to A Millian Problem*¹³

ความคิดหลักของไมนอนที่ไรม์เมอร์นำมาปรับใช้เป็นฐานในการอธิบายปัญหาชื่อที่ไม่มีสิ่งรองรับ คือความคิดเกี่ยวกับคำเอกพจน์ของไมนอนที่ว่า คำเอกพจน์มีหน้าที่เฉพาะประการหนึ่งได้แก่ การบ่งถึงวัตถุ เมื่อใดก็ตามที่มีคำเอกพจน์ปรากฏอยู่ เราจะสันนิษฐานถึงสิ่งที่คำ

¹² Ibid., p. 156.

¹³ Marga Reimer, "A 'Meinongian' Solution to A Millian Problem," *American Philosophical Quarterly* 38 (July 2001): 233 - 248.

เอกพจน์ดังกล่าวบ่งถึงไว้ก่อน และในกรณีที่คำเอกพจน์นั้นเป็นชื่อที่ไม่มีสิ่งรองรับ เช่น "ซานตาคลอส" เราก็จะถือว่าคำนั้นบ่งถึงวัตถุ (ตามหน้าที่หลักของคำเอกพจน์) แต่วัตถุที่คำนี้บ่งถึงจะเป็นวัตถุที่ไม่มีอยู่

การปรับใช้ความคิดดังกล่าวทำให้โรมเมอร์ต้องยอมรับเป็นสมมติฐานไว้ก่อนว่า มีวัตถุที่ไม่มีอยู่ เพื่อให้สามารถอธิบายชื่อที่ไม่มีสิ่งรองรับได้ เราจะพบว่าการบ่งถึงนั้นเป็นอิสระจากการมีอยู่ของวัตถุ กล่าวคือ ถึงแม้ว่าวัตถุจะเป็นวัตถุที่ไม่มีอยู่ แต่เรายังคงสามารถบ่งถึงวัตถุดังกล่าวได้ เนื่องจากวัตถุนั้นมีภาวะทางภววิทยาอย่างอื่นนอกเหนือจากการมีอยู่ ซึ่งได้แก่ การดำรงอยู่ อาจกล่าวได้ว่าการรับวัตถุที่ไม่มีอยู่เป็นสมมติฐานเบื้องต้นนั้น มีนัยของการเข้าใจการมีอยู่ว่าเป็นคุณสมบัติประการหนึ่ง ซึ่งสิ่งบางสิ่งอาจไม่มีคุณสมบัติดังกล่าวได้¹⁴

ทัศนะแบบไมนอนงเช่นนี้สามารถอธิบายความหมายและค่าความจริงของประโยคที่มีชื่อที่ไม่มีสิ่งรองรับ เช่น ในประโยค "ซานตาคลอสไม่มีอยู่" ชื่อ "ซานตาคลอส" ในประโยคนี้มีความหมายเป็นวัตถุที่ไม่มีอยู่ (บ่งถึงวัตถุที่ไม่มีอยู่) นอกจากนี้ประโยคดังกล่าวยังเป็นประโยคที่มีค่าความจริงเป็นจริง เนื่องจากประโยคนี้กล่าวถึงบางสิ่งที่เป็นจริงเกี่ยวกับซานตาคลอสซึ่งถูกอ้างว่าไม่มีอยู่

ทัศนะแบบไมนอนงมักถูกวิจารณ์ว่า สามารถใช้อธิบายได้กับตัวอย่างบางตัวอย่างเท่านั้น¹⁵ กล่าวคือ ประโยคที่อยู่ในรูปแบบภาคประธาน-ภาคแสดง แต่ไม่สามารถอธิบายประโยครูปแบบอื่นได้ เช่น ประโยค "ไม่มีซานตาคลอสอยู่" เป็นต้น เนื่องจากประโยคดังกล่าวไม่ได้เกี่ยวข้องกับสิ่งเฉพาะใด หรือประโยคดังกล่าวไม่มีการบ่งถึงสิ่งเฉพาะใด

ทัศนะแบบไมนอนงตอบโต้คำวิจารณ์ดังกล่าวว่า คำอธิบายชื่อที่ไม่มีสิ่งรองรับแบบไมนอนงสามารถอธิบายประโยคที่ไม่ได้อยู่ในรูปแบบภาคประธาน-ภาคแสดงได้ โดยการแปลประโยคนั้นให้เป็นประโยครูปแบบภาคประธาน-ภาคแสดง ซึ่งสามารถทำได้โดยการใส่คำสรรพนามแทรกเข้าไปในตำแหน่งประธานของประโยค เพื่อให้ประโยคดังกล่าวมีถ้อยคำที่มีลักษณะการบ่งถึง (referring expression) อยู่ เช่น

ประโยค "ไม่มีซานตาคลอสอยู่"

ประโยคดังกล่าวจะถูกแปลเป็นประโยคที่อยู่ในรูปแบบภาคประธาน-ภาคแสดง โดยการเติมสรรพนาม "เขา" เข้าไปในตำแหน่งประธานของประโยค เป็น

¹⁴ Ibid., p. 240.

¹⁵ Ibid., p. 242.

ประโยค “ไม่มีซานตาคลอสอยู่ : เขาไม่ใช่คนที่แท้จริง แต่เป็นสิ่งที่ถูกจินตนาการขึ้น”

คำสรรพนาม “เขา” ในประโยคข้างต้นนั้นเป็นคำที่บ่งถึงสิ่งที่ไม่ได้อยู่ ซึ่งเป็นคนที่ถูกจินตนาการขึ้น ทำให้ประโยคดังกล่าวเป็นประโยคที่เป็นจริงที่กล่าวถึงคนที่ถูกจินตนาการขึ้น ซึ่งได้แก่ซานตาคลอส หรืออาจกล่าวได้ว่าประโยคนี้อ้างถึงวัตถุที่ไม่มีอยู่ คือ ซานตาคลอส

การตอบโต้คำวิจารณ์ดังกล่าว แสดงให้เห็นว่าทัศนะชื่อที่ไม่มีสิ่งรองรับแบบไมนอนยังคงสามารถอธิบายเรื่องความหมายและค่าความจริงของประโยคที่มีชื่อดังกล่าวได้ แม้ว่าประโยคนั้นจะไม่ใช่ประโยคในรูปแบบภาคประธาน-ภาคแสดงก็ตาม

2.2.3 คำวิจารณ์และข้อเสนอนณะ

จากที่ได้กล่าวมาทั้งหมด จะเห็นว่าทัศนะชื่อที่ไม่มีสิ่งรองรับแบบไมนอนที่ว่า ประโยคที่ประกอบด้วยชื่อที่ไม่มีสิ่งรองรับสามารถมีความหมายและมีค่าความจริงได้ เนื่องจากชื่อดังกล่าวบ่งถึงวัตถุที่ไม่มีอยู่ ซึ่งความหมายของชื่อนั้นก็คือวัตถุที่ไม่มีอยู่ และประโยคดังกล่าวจะสามารถกล่าวถึงสิ่งที่เป็นจริงเกี่ยวกับวัตถุที่ไม่มีอยู่ได้ ทัศนะเช่นนี้มีข้อดีตรงที่ มีความสอดคล้องกับทฤษฎีการบ่งถึงโดยตรงที่รับว่า ความหมายของคำคำหนึ่งคือสิ่งที่คำนั้นบ่งถึง ซึ่งทฤษฎีการบ่งถึงโดยตรงนี้เองที่เป็นที่มาของปัญหาชื่อที่ไม่มีสิ่งรองรับ

อย่างไรก็ตามทัศนะดังกล่าวยังคงมีข้อเสีย คือทัศนะแบบไมนอนนั้นดูเหมือนจะใช้องค์การอ้างวัตถุที่ไม่มีอยู่อย่างไม่จำเป็น ซึ่งขัดกับหลักความเรียบง่าย (principle of simplicity) ที่ว่า คำอธิบายที่เหมาะสมหรือดีที่สุดนั้นคือ คำอธิบายที่เรียบง่ายหรือพื้นฐานที่สุด¹⁶ การยอมรับวัตถุที่ไม่มีอยู่ ทำให้ภววิทยาของไมนอนเป็นภววิทยาที่มีสิ่งอย่างไม่จำกัด เนื่องจากไมนอนยอมรับสิ่งทุกประเภททั้งสิ่งที่มีอยู่ สิ่งที่ไม่มีอยู่ และสิ่งที่ไม่มีภาวะ (วัตถุที่เป็นไปไม่ได้) ว่าอยู่ในภววิทยาของเขา ภววิทยาของไมนอนจึงมีลักษณะคล้ายกับเป็นเรื่องที่กำหนดขึ้นเอง (arbitrary) ไม่มีขอบเขตที่แน่นอน ซึ่งจะส่งผลกระทบต่อทัศนเรื่องความหมายในทัศนะแบบไมนอน กล่าวคือ ความหมายจะเป็นสิ่งที่เรากำหนดขึ้นเอง และไม่สามารถมีถ้อยคำหรือสัญลักษณ์ที่ไม่มี ความหมายได้ เพราะทัศนะแบบไมนอนจะอธิบายถ้อยคำเหล่านั้นว่าบ่งถึงวัตถุที่ไม่มีอยู่ นั้น แสดงให้เห็นว่าถ้อยคำนั้นมีความหมาย นอกจากนี้ผู้เขียนคิดว่ากำหนัดวัตถุให้แก่ถ้อยคำทุกถ้อยคำในทัศนะแบบไมนอนนั้น ทำให้ถ้อยคำมีความสัมพันธ์กับวัตถุแบบหนึ่งต่อหนึ่ง ถ้อยคำหนึ่งจะบ่งถึงวัตถุเพียงวัตถุเดียวเท่านั้น อาจกล่าวได้ว่าถ้อยคำแต่ละถ้อยคำจะมี

¹⁶ Robert Audi, ed., *The Cambridge Dictionary of Philosophy*, 2nd ed. (Cambridge: Cambridge University Press, 1999), p. 701.

ความหมายเพียงประการเดียวเท่านั้น ทำให้ไม่สามารถเกิดถ้อยคำหนึ่งที่มีความหมายหลายความหมายได้

นอกจากนี้ ถึงแม้ว่าการอ้างวัตถุที่ไม่มีอยู่ในทัศนระแบบไมนอง ทำให้ทัศนระดังกล่าวสามารถอธิบายค่าความจริงของประโยคที่ประกอบด้วยชื่อที่ไม่มีสิ่งรองรับ แต่ผู้เขียนคิดว่าเพียงแค่การบ่งถึงวัตถุเพียงประการเดียวนั้นไม่เพียงพอต่อการพิจารณาค่าความจริงของประโยคที่ประกอบด้วยชื่อที่ไม่มีสิ่งรองรับ ซึ่งเราไม่มีข้อมูลใดๆ เกี่ยวกับชื่อดังกล่าว เช่น ประโยค "บิกบี๊ก ปลุกผักสวนครัวไว้ที่สวนหลังบ้าน" เราไม่สามารถพิจารณาค่าความจริงของประโยคนี้ได้ เนื่องจากเราไม่รู้ว่ชื่อ "บิกบี๊ก" หมายถึงอะไร หรือเราไม่รู้เงื่อนไขการบ่งถึงของชื่อนั้น ซึ่งเกี่ยวข้องกับเงื่อนไขความจริงของประโยคดังกล่าว

นั่นแสดงให้เห็นว่า การกำหนดสิ่งที่ถูกบ่งถึงให้แก่ชื่อที่ไม่มีสิ่งรองรับเพียงอย่างเดียว เช่นเดียวกับที่ทัศนระแบบไมนองได้เสนอไว้ นั้น ไม่สามารถอธิบายเรื่องค่าความจริงของประโยคที่มีชื่อที่ไม่มีสิ่งรองรับซึ่งเราไม่มีข้อมูลใดๆ เกี่ยวกับชื่อดังกล่าวได้ หรืออาจกล่าวได้ว่าทัศนระแบบไมนองยังคงไม่สามารถแก้ปัญหาในประเด็นเรื่องค่าความจริงของประโยคที่มีชื่อที่ไม่มีสิ่งรองรับได้ ผู้เขียนจึงคิดว่าทัศนระเรื่องชื่อที่ไม่มีสิ่งรองรับแบบไมนองนั้นไม่ใช่ทัศนระที่เหมาะสมที่สุด

2.3 การแก้ปัญหาของเฟรเก้

เฟรเก้ปฏิเสธทัศนระของมิลล์เกี่ยวกับความหมายของชื่อเฉพาะที่ว่า ความหมายของชื่อเฉพาะมีเพียงประการเดียวคือวัตถุที่ชื่อบ่งถึง เนื่องจากทัศนระดังกล่าวไม่สามารถอธิบายปัญหาสามประการ ได้แก่ ปัญหาประโยคเอกลักษณะ ปัญหาการคงค่าความจริงของประโยคที่ชื่อเฉพาะในประโยคถูกแทนที่ด้วยชื่อที่บ่งถึงสิ่งเดียวกัน และปัญหาชื่อที่ไม่มีสิ่งรองรับ เฟรเก้จึงเสนอทฤษฎีความหมายใหม่ว่า ความหมายของชื่อเฉพาะไม่ได้มีเพียงแค่วัตถุที่ชื่อบ่งถึง แต่ชื่อเฉพาะยังคงมีความหมายที่เป็นความเข้าใจวัตถุที่ชื่อบ่งถึงในรูปแบบที่ต่างกัน หรือความหมายในระดับอรรถสสาร

ตามทฤษฎีความหมายของเฟรเก้ แม้ว่าชื่อที่ไม่มีสิ่งรองรับไม่ได้บ่งถึงสิ่งเฉพาะใด แต่ชื่อนั้นยังคงมีความหมายในระดับอรรถสสารได้ ส่วนประโยคที่มีชื่อที่ไม่มีสิ่งรองรับมีความหมายได้เช่นกัน เราสามารถเข้าใจความคิด (the thought) ที่ประโยคแสดงได้ แม้ว่าประโยคดังกล่าวจะไม่มีค่าความจริงก็ตาม

ในครั้งแรก ผู้เขียนจะอธิบายแนวความคิดสำคัญต่างๆ ที่สัมพันธ์กับมโนทัศน์ชื่อที่ไม่มีสิ่งรองรับในทัศนระของเฟรเก้ ต่อมาจะอธิบายทัศนระของเฟรเก้เฉพาะเรื่องชื่อที่ไม่มีสิ่งรองรับ และเสนอคำวิจารณ์ในส่วนท้าย

2.3.1 แนวความคิดสำคัญที่สัมพันธ์กับมโนทัศน์ชื่อที่ไม่มีสิ่งรองรับ

แนวความคิดสำคัญเหล่านั้นได้แก่ มโนทัศน์เรื่องชื่อเฉพาะ (Proper Name) การวิเคราะห์ฟังก์ชันและอาร์กิวเมนต์ (function-argument analysis) หลักการประกอบกันของประโยค (principle of compositionality) และความต่างระหว่างความหมายระดับอรรถศาสตร์กับความหมายระดับสิ่งที่ถูกบ่งถึง (distinction between sense and reference) โดยมีรายละเอียดดังนี้

1.) ชื่อเฉพาะ

เฟรเก้อธิบายว่า สัญญะ (sign) ที่มีเจตนาบ่งถึงวัตถุ ทั้งสัญญะพื้นฐานและสัญญะไม่พื้นฐาน (simple and complex sign) ถือเป็นชื่อเฉพาะ เราอาจเรียกชื่อเฉพาะได้ว่าเป็นชื่อของวัตถุ¹⁷ และความหมายของชื่อเฉพาะก็คือวัตถุที่ชื่อบ่งถึง* นั้นแสดงให้เห็นว่าชื่อเฉพาะมีลักษณะที่ต้องการการมีอยู่ของวัตถุที่ชื่อบ่งถึง

ในทัศนะของเฟรเก้อธิบายชื่อเฉพาะหมายถึงคำเอกพจน์ (singular term) ทั้งหลายที่บ่งถึงสิ่งเฉพาะ เช่น ชื่อเฉพาะ คำบรรยายชื่อเฉพาะ และคำสรรพนามชื่อเฉพาะ ดังนั้นการพิจารณาของเฟรเก้อธิบายเรื่องชื่อที่ไม่มีสิ่งรองรับจึงไม่ใช่แค่เพียงการพิจารณาที่ชื่อเฉพาะที่ไม่ได้บ่งถึงสิ่งเท่านั้น แต่จะรวมถึงคำบรรยายชื่อเฉพาะที่ไม่ได้บ่งถึงสิ่งด้วย อย่างไรก็ตามความคิดเรื่องชื่อเฉพาะดังกล่าวดูเหมือนจะขัดแย้งกับการที่เฟรเก้อธิบายชื่อที่ไม่มีสิ่งรองรับมีความหมาย เนื่องจากความคิดดังกล่าวถือว่า ความหมายของชื่อเฉพาะคือวัตถุที่ชื่อบ่งถึง ในขณะที่เฟรเก้อธิบายชื่อที่ไม่มีสิ่งรองรับซึ่งไม่ได้บ่งถึงวัตถุใดมีความหมายได้ โดยผู้เขียนจะอธิบายความขัดแย้งนี้ในส่วนของคำวิจารณ์ในตอนท้าย

2.) การวิเคราะห์ฟังก์ชันและอาร์กิวเมนต์

เฟรเก้นำความคิดเรื่องฟังก์ชันและอาร์กิวเมนต์ในคณิตศาสตร์มาประยุกต์ใช้กับการวิเคราะห์ประโยคในภาษารวมชาติ โดยคิดว่าประโยคคือฟังก์ชันที่สมบูรณซึ่งประกอบด้วย

¹⁷ Gottlob Frege, "Grundgesetze der Arithmetik, Volume I," in *The Frege Reader*, ed. Michael Beaney (Oxford: Blackwell, 1997), p. 218.

* ความคิดที่ว่าความหมายของชื่อเฉพาะคือวัตถุที่ชื่อบ่งถึง เป็นความคิดที่ปรากฏอยู่ในงานช่วงแรกของเฟรเก้ (*Begriffsschrift* และ *Grundlagen der Arithmetik*) ที่ยังไม่มีถกเถียงถึงความต่างระหว่างความหมายระดับอรรถศาสตร์กับความหมายระดับสิ่งที่ถูกบ่งถึง ดู Michael Beaney, ed. *The Frege Reader* (Oxford: Blackwell, 1997), pp. 10 - 36. และ Gareth Evans, *The Varieties of Reference* (Oxford: Clarendon Press, 1982), pp. 7 - 41.

สัญลักษณ์แสดงฟังก์ชัน (function sign) หรือชื่อของฟังก์ชัน (function name) และสัญลักษณ์แสดงอาร์กิวเมนต์ (argument sign) เช่น ประโยค “เฟรเก้เป็นนักปรัชญา” ที่ประกอบด้วยชื่อของฟังก์ชัน “ ___ เป็นนักปรัชญา” และสัญลักษณ์แสดงอาร์กิวเมนต์ ซึ่งได้แก่ ชื่อเฉพาะ “เฟรเก้”

ลักษณะที่สำคัญของฟังก์ชันคือ ฟังก์ชันไม่ได้ถูกเติมเต็ม (unsaturated) หรือมีลักษณะไม่สมบูรณ์ ซึ่งจะช่วยให้สมบูรณ์ได้ โดยการนำอาร์กิวเมนต์มาใส่ในฟังก์ชัน และเมื่อฟังก์ชันสมบูรณ์เราจะทราบค่าของฟังก์ชันนั้น เช่น ฟังก์ชัน $y+2$ ที่ไม่สมบูรณ์ แต่เมื่อเรานำอาร์กิวเมนต์ เช่น จำนวน 1 มาใส่ในฟังก์ชัน เราจะทราบค่าของฟังก์ชันดังกล่าวว่ามีค่าเป็นจำนวน 3 สำหรับค่าของฟังก์ชันที่เป็นประโยคนั้นจะมีค่าเป็นค่าความจริง คือ เป็นจริง (the True) หรือเป็นเท็จ (the False) ค่าใดค่าหนึ่ง เช่น ฟังก์ชัน $y+2 = 3$ ถ้าอาร์กิวเมนต์ของฟังก์ชันนี้คือจำนวน 1 ฟังก์ชันดังกล่าวจะมีค่าเป็นจริง ในขณะที่ถ้าอาร์กิวเมนต์เป็นจำนวนอื่น ฟังก์ชันดังกล่าวจะมีค่าเป็นเท็จ

เฟรเก้แยกฟังก์ชันออกเป็นสองประเภทตามชนิดของอาร์กิวเมนต์ในฟังก์ชัน ได้แก่ ฟังก์ชันระดับแรก (first-level function) คือฟังก์ชันที่มีอาร์กิวเมนต์เป็นวัตถุ ซึ่งค่าของฟังก์ชันประเภทดังกล่าวอาจเป็นวัตถุหรือค่าความจริง เช่น ข้อความทางคณิตศาสตร์ “ $y+2$ ” และประโยคทั่วไป “เฟรเก้เป็นนักปรัชญา” เป็นต้น และฟังก์ชันระดับสอง (second-level function) คือฟังก์ชันที่มีอาร์กิวเมนต์เป็นฟังก์ชันระดับแรก ซึ่งค่าของฟังก์ชันประเภทนี้ต้องเป็นค่าความจริงเสมอ¹⁸ เช่น ประโยคที่มีตัวบ่งปริมาณ (ทั้งตัวบ่งปริมาณสากลและตัวบ่งปริมาณไม่สากล) “สิ่งทุกสิ่งเป็นคน” ที่มีอาร์กิวเมนต์เป็นฟังก์ชันระดับแรก x เป็นคน หรือมโนทัศน์การเป็นคน

ผู้เขียนคิดว่าการวิเคราะห์ประโยคในภาษาธรรมชาติ ด้วยความคิดเรื่องฟังก์ชันและอาร์กิวเมนต์ในคณิตศาสตร์นั้น เป็นความคิดพื้นฐานที่สนับสนุนหลักการประกอบกันของประโยคซึ่งจะอธิบายในลำดับต่อไป เนื่องจากการวิเคราะห์เช่นนี้แสดงให้เห็นโครงสร้างของประโยคว่าเป็นโครงสร้างที่ไม่สมบูรณ์ ซึ่งเราไม่สามารถรู้ค่าความหมายของประโยคนั้นได้ แต่เมื่อประโยคสมบูรณ์หรือมีวัตถุมาเติมเต็มในที่ว่างสำหรับอาร์กิวเมนต์ เราจะสามารถทราบค่าของประโยคนั้นได้ อาจกล่าวได้ว่าวัตถุที่ถูกนำมาใส่ในประโยคทำให้ประโยคมีความหมาย เช่นเดียวกับที่หลักการประกอบกันของประโยคได้กล่าวไว้ นอกจากนี้เฟรเก้ยังนำการแยกฟังก์ชันออกเป็นสองประเภทมาใช้ในการอธิบายค่าความจริงของประโยคที่มีชื่อที่ไม่มีสิ่งรองรับ

¹⁸ Gottlob Frege, “Function and Concept,” in *The Frege Reader*, ed. Michael Beaney (Oxford: Blackwell, 1997), p. 146.

โดยเสนอให้แปลประโยคดังกล่าวเป็นภาษาตรรกะที่อยู่ในรูปแบบของฟังก์ชันระดับสองที่บ่งถึงเซตว่าง ซึ่งจะทำให้ประโยคดังกล่าวมีค่าความจริงเป็นเท็จ*

3.) หลักการประกอบกันของประโยค

เฟรเก้กล่าวถึงหลักการประกอบกันของประโยคไว้ในงาน *Grundgesetze der Arithmetik, Volume I* ส่วนที่ 29 ว่า "ชื่อของฟังก์ชันระดับแรกที่มีอาร์กิวเมนต์หนึ่งตัวมีความหมายเป็นสิ่งที่ถูกบ่งถึง ถ้าชื่อเฉพาะที่เป็นผลมาจากการเติมชื่อเฉพาะลงในตำแหน่งของอาร์กิวเมนต์ของชื่อของฟังก์ชันนั้น มีความหมายเป็นสิ่งที่ถูกบ่งถึงเสมอ"¹⁹ และในงาน *Letter to Jourdain, Jan. 1914* ว่า "ความเป็นไปได้ของการเข้าใจประพจน์ที่เราไม่เคยได้ยินมาก่อนนั้น ตั้งอยู่บนความคิดที่ว่า เราสามารถสร้างอรรถสสารของประพจน์ออกมาจากส่วนประกอบหรือคำในประพจน์นั้น"²⁰

จากงานที่ผู้เขียนอ้างถึงข้างต้น อาจสรุปได้ว่าหลักการประกอบกันของประโยคคือ หลักว่า ความหมายของประโยคประกอบขึ้นจากความหมายของส่วนประกอบย่อยของประโยคนั้น หรือความหมายของประโยคประกอบขึ้นจากความหมายของคำในประโยค

เฟรเก้อธิบายความหมายของประโยคที่มีชื่อที่ไม่มีสิ่งรองรับบนฐานของหลักการประกอบกันของประโยคว่า ประโยคดังกล่าวสามารถมีความหมายได้ เพราะคำที่เป็นส่วนประกอบของประโยคนั้นมีความหมาย แต่ความหมายของประโยคนั้นคือความหมายระดับอรรถสสารไม่ใช่ความหมายระดับสิ่งที่ถูกบ่งถึง เนื่องจากชื่อที่ไม่มีสิ่งรองรับในประโยคไม่ได้บ่งถึงสิ่งใด

* ผู้เขียนจะกล่าวถึงรายละเอียดของประเด็นดังกล่าวในหัวข้อ 2.3.2 มโนทัศน์ชื่อที่ไม่มีสิ่งรองรับของเฟรเก้

¹⁹ Gottlob Frege, "Grundgesetze der Arithmetik, Volume I," in *The Frege Reader*, p. 221. จากข้อความว่า "A name of a first-level function with one argument has a Bedeutung if the proper name that results from this function name by filling its argument-place with a proper name, which itself refers to something, always has a Bedeutung."

²⁰ Gottlob Frege, "Letter to Jourdain, Jan. 1914," in *The Frege Reader*, ed. Michael Beaney (Oxford: Blackwell, 1997), p. 320. จากข้อความว่า "The possibility of our understanding proposition which we never heard before rests evidently on this, that we construct the sense of a proposition out of parts that correspond to the words."

4.) ความต่างระหว่างความหมายระดับอรรถศาสตร์กับความหมายระดับสิ่งที่ถูกบ่งถึง งานช่วงแรกของเฟรเก้* ยังไม่มีการกล่าวถึงความต่างระหว่างความหมายระดับอรรถศาสตร์กับความหมายระดับสิ่งที่ถูกบ่งถึง เฟรเก้เริ่มกล่าวถึงความต่างดังกล่าวในงาน *Function and Concept* และอธิบายอย่างชัดเจนในงาน *On Sinn and Bedeutung* เฟรเก้เห็นว่าทัศนะที่ว่าความหมายของชื่อเฉพาะมีเพียงประการเดียวคือวัตถุที่ชื่อบ่งถึง ทำให้เกิดปัญหาสามประการ ได้แก่

ประการแรกคือปัญหาประโยคเอกลักษณ์ ถ้ายอมรับว่าความหมายของชื่อคือวัตถุที่ชื่อบ่งถึง จะทำให้ไม่สามารถอธิบายความต่างของประโยคเอกลักษณ์ "ดาวประกายพริ้วคือดาวประกายพริ้ว" และประโยคเอกลักษณ์ "ดาวประกายพริ้วคือดาวประจำเมือง" เนื่องจากการยอมรับดังกล่าวทำให้เข้าใจได้ว่า ชื่อที่บ่งถึงวัตถุเดียวกันเป็นชื่อที่มีความหมายเดียวกัน ดังนั้นประโยค "ดาวประกายพริ้วคือดาวประกายพริ้ว" และประโยค "ดาวประกายพริ้วคือดาวประจำเมือง" จึงมีความหมายเดียวกัน

แต่จะเห็นว่าประโยคทั้งสองมีความต่างกันคือ ประโยค "ดาวประกายพริ้วคือดาวประกายพริ้ว" นั้นเป็นประโยควิเคราะห์ที่ไม่ให้ข้อมูลใหม่ และไม่ขึ้นอยู่กับการสนทนา ในขณะที่ประโยค "ดาวประกายพริ้วคือดาวประจำเมือง" เป็นประโยคที่ให้ข้อมูลใหม่ ดังนั้นเฟรเก้จึงคิดว่าความหมายของชื่อเฉพาะที่จะใช้อธิบายความต่างของประโยคเอกลักษณ์ ไม่ใช่ความหมายที่เป็นวัตถุที่ชื่อบ่งถึง

ประการที่สองคือปัญหาเรื่องการแทนที่ของชื่อเฉพาะที่บ่งถึงสิ่งเดียวกัน ในประโยคที่เกี่ยวกับความเชื่อ การแทนที่ดังกล่าวจะต้องไม่กระทบค่าความจริงของประโยคเดิม หรือค่าความจริงของประโยคที่เกิดจากการแทนที่ชื่อเฉพาะด้วยชื่อเฉพาะที่บ่งถึงสิ่งเดียวกันต้องมีค่าความจริงเหมือนเดิม เนื่องจากชื่อที่มาแทนที่นั้นมีความหมายเดียวกัน แต่จะเห็นว่าการแทนที่ชื่อเฉพาะในประโยคที่เกี่ยวกับความเชื่อ (propositional attitude) ด้วยชื่อเฉพาะที่บ่งถึงสิ่งเดียวกัน ไม่สามารถคงค่าความจริงของประโยคเดิมไว้ได้ เช่น ประโยค "ฉันเชื่อว่าดาวประกายพริ้วคือดาวประกายพริ้ว" อาจมีค่าความจริงเป็นจริง ในขณะที่ประโยค "ฉันเชื่อว่าดาวประกายพริ้วคือดาวประจำเมือง" อาจมีค่าความจริงเป็นเท็จ เพราะเราสามารถเชื่อว่าดาวประกายพริ้วคือดาวประกายพริ้ว โดยไม่จำเป็นต้องเชื่อว่าดาวประกายพริ้วคือดาวประจำเมือง แม้ว่าชื่อทั้งสองบ่งถึงวัตถุเดียวกันคือ ดาวศุกร์ ก็ตาม

* งานช่วงแรกของเฟรเก้ในที่นี้หมายถึง งานที่เขียนขึ้นในระหว่างปี ค.ศ. 1879 - 1890 เช่นงาน *Begriffsschrift* ในปี ค.ศ. 1879 และงาน *Grundlagen der Arithmetik* ในปี ค.ศ. 1884.

ประการที่สามคือปัญหาชื่อที่ไม่มีสิ่งรองรับ การยอมรับว่าความหมายของชื่อเฉพาะคือวัตถุที่ชื่อบ่งถึง ทำให้ชื่อที่ไม่มีสิ่งรองรับไม่มีความหมาย เนื่องจากชื่อดังกล่าวไม่ได้บ่งถึงสิ่งใด แต่ดูเหมือนว่าเราสามารถเข้าใจความหมายของชื่อ และประโยคที่มีชื่อที่ไม่มีสิ่งรองรับได้ นั่นแสดงให้เห็นว่าความหมายของชื่อเฉพาะไม่ใช่วัตถุที่ชื่อบ่งถึงเพียงอย่างเดียว

จากปัญหาทั้งสามประการแสดงให้เห็นว่า การคิดว่าความหมายเพียงประการเดียวของชื่อเฉพาะคือวัตถุที่ชื่อบ่งถึง ไม่เพียงพอต่อการอธิบายปัญหาเหล่านี้ เฟรเก้จึงเสนอว่ามีความหมายของชื่อเฉพาะอีกระดับหนึ่ง นอกเหนือจากความหมายระดับสิ่งที่ถูกบ่งถึงได้แก่ ความหมายระดับอรรถสสาร หรือความหมายที่เป็นความเข้าใจที่เรามีต่อสิ่งที่ถูกบ่งถึงในลักษณะต่างๆ เฟรเก้คิดว่าการแบ่งความหมายสองระดับนี้ ทำให้สามารถอธิบายปัญหาที่เกิดขึ้นได้ดังนี้

(ก.) ปัญหาประโยคเอกลักษณะ

เฟรเก้อธิบายว่าความต่างของประโยคเอกลักษณะ “ดาวประกายพริกคือดาวประกายพริก” กับประโยค “ดาวประกายพริกคือดาวประจำเมือง” เกิดขึ้นจากการที่ชื่อเฉพาะ “ดาวประกายพริก” และชื่อเฉพาะ “ดาวประจำเมือง” มีความหมายระดับอรรถสสารต่างกัน หรือชื่อทั้งสองแสดงถึงรูปแบบการเข้าใจวัตถุที่ชื่อบ่งถึงที่แตกต่างกัน แม้ว่าชื่อทั้งสองจะบ่งถึงสิ่งเดียวกัน

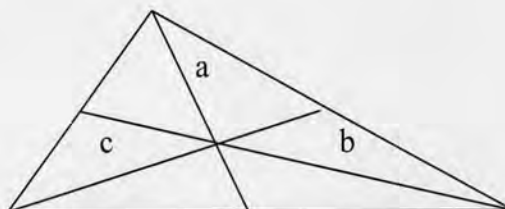
(ข.) ปัญหาเรื่องการแทนที่ชื่อเฉพาะที่บ่งถึงสิ่งเดียวกันในประโยคที่เกี่ยวกับความเชื่อ ประโยคที่เกิดจากการแทนที่ชื่อเฉพาะด้วยชื่อบ่งถึงสิ่งเดียวกันในบริบทของความเชื่อนั้น ไม่สามารถคงค่าความจริงของประโยคเดิมไว้ได้ เนื่องจากชื่อเฉพาะทั้งสองไม่ได้บ่งถึงสิ่งเดียวกัน เฟรเก้อธิบายว่าชื่อเฉพาะในประโยคที่เกี่ยวกับความเชื่อ หรือประโยคที่เป็นกรณียานและการอ้างคำพูดของบุคคลอื่น (direct / indirect quotation) ไม่ได้บ่งถึงวัตถุ แต่ชื่อเหล่านั้นบ่งถึงอรรถสสาร (customary sense) ของชื่อ ดังนั้นถึงแม้ว่าชื่อเฉพาะ “ดาวประกายพริก” และชื่อเฉพาะ “ดาวประจำเมือง” จะบ่งถึงวัตถุเดียวกัน คือดาวศุกร์ แต่เมื่อชื่อเหล่านั้นอยู่ในประโยคที่เกี่ยวข้องกับความเชื่อ สิ่งชื่อดังกล่าวบ่งถึงจะกลายเป็นอรรถสสารของชื่อนั้นซึ่งชื่อทั้งสองมีต่างกัน การแทนที่ชื่อเฉพาะ “ดาวประกายพริก” ในประโยค “ฉันเชื่อว่าดาวประกายพริกคือดาวประกายพริก” ด้วยชื่อเฉพาะ “ดาวประจำเมือง” จึงไม่จำเป็นต้องคงค่าความจริงของประโยคเดิมไว้ เนื่องจากชื่อทั้งสองไม่ได้บ่งถึงสิ่งเดียวกัน แต่บ่งถึงอรรถสสารของชื่อที่ต่างกัน เพราะชื่อ

ดังกล่าวอยู่ในประโยคที่เกี่ยวกับความเชื่อ ที่ถือว่าสิ่งที่ถูกบ่งถึงของชื่อเหล่านั้นคืออรรถสสารซึ่งเป็นรูปแบบการแสดงตัวของวัตถุที่มีต่อการรับรู้ของเรา และในกรณีดังกล่าวเราเข้าใจวัตถุที่ชื่อทั้งสองบ่งถึงต่างกัน ชื่อนั้นจึงมีอรรถสสารต่างกัน

(ค.) ปัญหาชื่อที่ไม่มีสิ่งรองรับ

แม้ว่าชื่อที่ไม่มีสิ่งรองรับไม่ได้บ่งถึงสิ่งใด แต่ชื่อดังกล่าวยังคงมีความหมายระดับอรรถสสาร หรือความหมายที่เป็นความเข้าใจที่เรามีต่อสิ่งที่ชื่อบ่งถึง เราจึงสามารถเข้าใจชื่อที่ไม่มีสิ่งรองรับและประโยคที่มีชื่อดังกล่าวอยู่ได้

ความหมายระดับอรรถสสารต่างจากความหมายระดับสิ่งที่ถูกบ่งถึงที่เป็นวัตถุที่ชื่อบ่งถึง อรรถสสารเป็นรูปแบบการแสดงตัวของวัตถุที่ชื่อบ่งถึง (mode of presentation of reference) ซึ่งมีต่อการรับรู้ของเรา เราสามารถมีความเข้าใจต่อวัตถุหนึ่งในรูปแบบต่างๆ ดังที่เฟรเก้กล่าวถึงตัวอย่าง จุดตัดของเส้นทแยงมุมภายในสามเหลี่ยมจุดหนึ่ง ที่เราสามารถเข้าใจจุดตัดนี้ในรูปแบบต่างๆ เช่น เข้าใจว่าจุดตัดนี้เป็นจุดตัดของเส้น a กับเส้น b หรือเข้าใจว่าเป็นจุดตัดของเส้น b กับเส้น c²¹ ซึ่งความเข้าใจดังกล่าวแสดงถึงรูปแบบการแสดงตัวของวัตถุที่ชื่อบ่งถึง ที่ถือเป็นการทำความเข้าใจระดับอรรถสสาร

นอกจากนี้ อรรถสสารยังเป็นตัวกลางที่เชื่อมวัตถุภายนอกกับมโนภาพ²² (idea) ซึ่งเฟรเก้ อธิบายความสัมพันธ์ดังกล่าว โดยยกตัวอย่างภาพที่เกิดขึ้นเมื่อเรามองพระจันทร์ ถ้าเรามองพระจันทร์จากกล้องดูดาว ภาพที่ปรากฏอยู่บนเลนส์ของกล้องดูดาวนั้นเป็นภาพที่เราและผู้อื่นสามารถรับรู้ร่วมกันได้ ในขณะที่ถ้าเรามองพระจันทร์ด้วยตาของเราเอง ภาพที่เรามองนั้นขึ้นอยู่กับ การรับรู้ของเรา และผู้อื่นไม่สามารถรับรู้ภาพเดียวกับเราได้ พระจันทร์ในที่นี้เปรียบเป็นวัตถุ

²¹ Gottlob Frege, "On Sinn and Bedeutung," in *The Frege Reader*, ed. Michael Beaney (Oxford: Blackwell, 1997), p. 152.

²² *Ibid.*, p. 155.

ที่ถูกบ่งถึง (reference) ในขณะที่ภาพที่ปรากฏบนเลนส์ของกล้องดูดาวเปรียบเสมือนอรรถสาร และภาพที่เราดูจากตาของเรานั้นเปรียบเสมือนมโนภาพที่จะแตกต่างกันในแต่ละบุคคล

ตัวอย่างข้างต้นแสดงให้เห็นว่า อรรถสารไม่ใช่มโนภาพที่มีลักษณะอัตวิสัย (subjective) ซึ่งขึ้นอยู่กับความรู้ของแต่ละบุคคล เฟรเก้คิดว่าถ้าอรรถสารมีลักษณะอัตวิสัย จะไม่สามารถเกิดความคิดที่เราและผู้อื่นมีร่วมกันได้ (common thought) และความขัดแย้งระหว่างสิ่งที่เรากับสิ่งที่ผู้อื่นพูดจะไม่สามารถเป็นไปได้ เนื่องจากอรรถสารที่เราและผู้อื่นเชื่อมโยงกับประโยคดังกล่าวนั้นแตกต่างกัน²³

แต่อรรถสารมีลักษณะภาววิสัย (objective) ในความหมายที่เราและผู้อื่นสามารถมีอรรถสารร่วมกันได้ อรรถสารไม่ได้ขึ้นอยู่กับมโนภาพของเรา หรือเราไม่ได้เป็นผู้สร้างอรรถสารขึ้น แต่อรรถสารเป็นสิ่งที่เรารู้ซึ่งเกิดจากวัตถุที่เผยแพร่แบบการแสดงตัวในแง่มุมต่างๆ ต่อการรับรู้ของเรา ทำให้เราสามารถมีความเข้าใจที่แตกต่างกันต่อวัตถุหนึ่งได้

นอกจากนี้เฟรเก้อธิบายอรรถสารและสิ่งที่ถูกบ่งถึงในระดับประโยคว่า อรรถสารของประโยคคือความคิดที่ประโยคแสดงออกมา และสิ่งที่ประโยคบ่งถึงคือค่าความจริงของประโยคนั้น อย่างไรก็ตามมีกรณียกเว้นสำหรับประโยคที่เกี่ยวกับความเชื่อ และประโยคที่เป็นการรายงานหรือการอ้างคำพูดของบุคคลอื่นว่า ค่าความจริงของประโยคประเภทนี้ไม่ได้พิจารณาจากวัตถุที่คำซึ่งเป็นส่วนประกอบของประโยคบ่งถึง แต่พิจารณาจากอรรถสารของคำเหล่านั้น อาจกล่าวได้ว่าสำหรับประโยคที่เกี่ยวกับความเชื่อแล้ว สิ่งที่ถูกบ่งถึงของชื่อเฉพาะที่อยู่ในประโยคดังกล่าวไม่ใช่วัตถุแต่เป็นอรรถสารของชื่อนั้น

การอธิบายความหมายของชื่อที่ไม่มีสิ่งรองรับ และประโยคที่มีชื่อที่ไม่มีสิ่งรองรับของเฟรเก้ตั้งอยู่บนฐานความคิดเรื่องความต่างระหว่างความหมายระดับอรรถสารและความหมายระดับสิ่งที่ถูกบ่งถึง ซึ่งทำให้เฟรเก้สามารถอธิบายความหมายของถ้อยคำดังกล่าวว่า เป็นความหมายระดับอรรถสารคือ รูปแบบการแสดงตัวของวัตถุที่ชื่อบ่งถึง และความคิดที่ประโยคแสดงออกมา

จากที่กล่าวมาทั้งหมดพบว่า ทักษะของเฟรเก้เรื่องชื่อที่ไม่มีสิ่งรองรับเกี่ยวข้องกับความคิดหลักสี่ประการ ซึ่งความคิดที่สำคัญที่สุดได้แก่ ความคิดเรื่องความต่างระหว่างความหมายระดับอรรถสารกับความหมายระดับสิ่งที่ถูกบ่งถึงที่ถือเป็นความคิดที่จำเป็นต่อการอธิบายชื่อที่ไม่มีสิ่งรองรับ เฟรเก้จะไม่สามารถอธิบายชื่อที่ไม่มีสิ่งรองรับได้ ถ้าเขาไม่ยอมรับความหมายสองระดับนี้ ส่วนความคิดเรื่องชื่อเฉพาะชี้ให้เห็นว่าการพิจารณาเรื่องชื่อที่ไม่มีสิ่ง

²³ Gottlob Frege, "Letter to Jourdain, Jan. 1941," in *The Frege Reader*, p. 321.

รองรับของเฟรเก้รวมถึงคำเอกพจน์ทั้งหมด เช่น คำบรรยายชี้เฉพาะที่ไม่ได้บ่งถึงสิ่ง สำหรับการอธิบายความหมายของชื่อที่ไม่มีสิ่งรองรับ และประโยคที่มีชื่อที่ไม่มีสิ่งรองรับนั้น เฟรเก้ใช้ความคิดเรื่องการวิเคราะห์ฟังก์ชันและอาร์กิวเมนต์ในคณิตศาสตร์ ในการวิเคราะห์โครงสร้างของประโยคในภาษาธรรมชาติ เพื่อชี้ให้เห็นว่าโครงสร้างของประโยคในภาษาธรรมชาติมีลักษณะไม่สมบูรณ์ และต้องการถูกทำให้สมบูรณ์ด้วยการนำวัตถุมาใส่ในโครงสร้างที่ไม่สมบูรณ์ดังกล่าว และเมื่อประโยคสมบูรณ์ เราก็จะทราบค่าความหมายของประโยคนั้น ซึ่งการอธิบายความหมายของประโยคที่มีชื่อที่ไม่มีสิ่งรองรับจะอาศัยหลักการประกอบกันของประโยคที่ว่า ความหมายของประโยคเกิดจากความหมายของชื่อเฉพาะที่เป็นส่วนประกอบของประโยค ทำให้ประโยคที่มีชื่อที่ไม่มีสิ่งรองรับมีความหมายในระดับอรรถศาสตร์ เนื่องจากชื่อที่อยู่ในประโยคนั้นมีความหมายระดับอรรถศาสตร์

ในส่วนต่อไปผู้เขียนจะอธิบายมโนทัศน์ชื่อที่ไม่มีสิ่งรองรับของเฟรเก้

2.3.2 มโนทัศน์ชื่อที่ไม่มีสิ่งรองรับของเฟรเก้

สำหรับเฟรเก้ชื่อที่ไม่มีสิ่งรองรับคือ คำเอกพจน์ทั้งหมดที่ไม่ได้บ่งถึงสิ่งใด หรือสิ่งที่คำดังกล่าวบ่งถึงไม่มีอยู่จริง เช่น ชื่อ "วัลคัน" และคำบรรยายชี้เฉพาะ "อนุกรมคอนเวอร์เจนต์ที่ลู่เข้าช้าที่สุด"²⁴ ทศนะชื่อที่ไม่มีสิ่งรองรับของเฟรเก้มีฐานมาจากการยอมรับว่า ความหมายมีสองระดับที่แตกต่างกันได้แก่ ความหมายระดับอรรถศาสตร์ที่เป็นรูปแบบการแสดงตัวของวัตถุที่ชื่อบ่งถึง และความหมายระดับสิ่งที่ถูกบ่งถึงที่เป็นวัตถุที่ชื่อบ่งถึง จากความคิดดังกล่าวเฟรเก้จึงอธิบายชื่อ "วัลคัน" ว่าเป็นชื่อที่ไม่มี ความหมายในระดับสิ่งที่ถูกบ่งถึง เนื่องจากวัตถุที่ชื่อดังกล่าวบ่งถึง คือ ดาวเคราะห์ที่อยู่ระหว่างดาวพุธและดวงอาทิตย์ไม่มีอยู่จริง แต่ชื่อดังกล่าวยังคงมีความหมายระดับอรรถศาสตร์ที่เป็นความเข้าใจที่เรามีต่อวัตถุที่ชื่อบ่งถึงว่า ชื่อ "วัลคัน" หมายถึงดาวเคราะห์ที่อยู่ระหว่างดาวพุธและดวงอาทิตย์ เช่นเดียวกับชื่อที่ไม่มีสิ่งรองรับที่เป็นคำบรรยายชี้เฉพาะ "อนุกรมคอนเวอร์เจนต์ที่ลู่เข้าช้าที่สุด" ที่มีความหมายในระดับอรรถศาสตร์ ซึ่งทำให้เราสามารถเข้าใจชื่อดังกล่าวได้ แม้ว่าชื่อนี้จะไม่มีสิ่งที่ถูกบ่งถึงก็ตาม

นอกจากการยอมรับชื่อที่ไม่มีสิ่งรองรับแล้ว เฟรเก้ยังยอมรับประโยคที่ประกอบด้วยชื่อที่ไม่มีสิ่งรองรับ โดยอธิบายว่าความหมายของประโยคที่มีชื่อที่ไม่มีสิ่งรองรับ ขึ้นอยู่กับความหมายของชื่อที่ไม่มีสิ่งรองรับที่อยู่ในประโยค ในลักษณะที่ความหมายของชื่อดังกล่าวจะกำหนดความหมายของประโยคที่มีชื่อนั้นอยู่ ดังที่หลักการประกอบกันของประโยคได้กล่าวไว้

²⁴ Gottlob Frege, "On Sinn and Bedeutung," in *The Frege Reader*, p. 153. จากข้อความว่า "the least rapidly convergent series"

เช่น ประโยค “โอดิสซุสถูกนำตัวมายังชายฝั่งแห่งเกาะอิธะคะในขณะที่ยังหลับสนิทอยู่” ที่ชื่อ “โอดิสซุส” ไม่มีความหมายที่เป็นวัตถุที่ชื่อบ่งถึง แต่ชื่อดังกล่าวมีความหมายในระดับอรรถศาสตร์ที่อาจเป็นความเข้าใจว่า ชื่อ “โอดิสซุส” หมายถึงบุตรโอรสของกษัตริย์ลาเออร์เทสแห่งอิธะคะ* ทำให้ประโยคดังกล่าวมีความหมายในระดับอรรถศาสตร์ซึ่งเป็นความคิด (the thought) ที่ประโยคแสดงออกมาน่า บุตรโอรสของกษัตริย์ลาเออร์เทสแห่งอิธะคะถูกนำตัวมายังชายฝั่งแห่งเกาะอิธะคะในขณะที่ยังหลับสนิทอยู่

แต่การที่ชื่อ “โอดิสซุส” ไม่มีความหมายที่เป็นวัตถุที่ชื่อบ่งถึง ทำให้ประโยคที่มีชื่อดังกล่าวไม่มีความหมายในระดับสิ่งที่ถูกบ่งถึงหรือไม่มีค่าความจริง เนื่องจากชื่อ “โอดิสซุส” ในประโยคนั้นไม่มีวัตถุที่จะนำมาพิจารณาได้ว่า เป็นจริงตามความคิดที่ประโยคแสดงออกมาหรือไม่ ซึ่งเฟรเก้คิดว่าประโยคในภาษาธรรมชาติใดก็ตามที่ประกอบด้วยชื่อที่ไม่มีสิ่งรองรับจะไม่มีความจริง

ความสนใจหรือการมุ่งพิจารณาเกี่ยวกับค่าความจริงของประโยค ทำให้ชื่อที่เป็นส่วนประกอบของประโยคจำเป็นต้องมีวัตถุที่ชื่อบ่งถึง หรือมีความหมายในระดับสิ่งที่ถูกบ่งถึง ในกรณีดังกล่าวการมีความหมายในระดับอรรถศาสตร์ของชื่อนั้นไม่เพียงพอต่อการมีความหมายของประโยค แต่การมีความหมายของประโยคก็ไม่ได้หมายความว่าเราต้องพิจารณาถึงความจริงของประโยคเสมอไป มีความเป็นไปได้ที่จะมีประโยคที่เราไม่สนใจในค่าความจริงของประโยคดังกล่าว เช่น ประโยคในบทกวีที่เราสนใจแค่ความไพเราะและความเพลิดเพลินทางสุนทรียศาสตร์ (aesthetic delight) ของประโยคเท่านั้น ในกรณีนี้เพียงแค่ว่าการมีความหมายระดับอรรถศาสตร์ของชื่อที่อยู่ในประโยคก็เพียงพอต่อการอธิบายความหมาย และความเข้าใจประโยคนั้น อาจกล่าวได้ว่าเราสามารถเข้าใจความหมายของบทกวีได้ โดยไม่ต้องพิจารณาว่าบทกวีดังกล่าวเป็นจริงหรือเท็จ²⁵ หรือไม่ต้องสนใจว่าสิ่งที่คำในบทกวีบ่งถึงมีจริงหรือไม่

อย่างไรก็ตามในภาษาธรรมชาติยังคงมีประโยคที่เรามุ่งพิจารณาที่ค่าความจริงของประโยคดังกล่าว แต่คำหรือชื่อที่อยู่ในประโยคนั้นไม่ได้บ่งถึงสิ่งใด ซึ่งทำให้ประโยคเหล่านั้นไม่มีค่าความจริง เช่น ประโยค “วัลคันเป็นดาวเคราะห์” และประโยค “กษัตริย์ฝรั่งเศสองค์ปัจจุบันคือพระเจ้าหลุยส์ที่สิบหก” ที่เราต้องการพิจารณาถึงค่าความจริงของประโยคดังกล่าวมากกว่า การพิจารณาแค่

* ผู้เขียนคิดว่าที่ใช้คำว่า “อาจ” เพราะสำหรับเฟรเก้นั้นชื่อชื่อหนึ่งสามารถมีอรรถศาสตร์ที่เกี่ยวข้องกับชื่อนั้นได้มากกว่าหนึ่ง เช่น ชื่อ “อริสโตเติล” ที่มีอรรถศาสตร์เป็น “ครูของเอเลียมเดอรัมหาราช” และ “ศิษย์ของเพลโต” ที่เฟรเก้กล่าวไว้ในงาน *On Sinn and Bedeutung* เช่นเดียวกัน ชื่อ “โอดิสซุส” ก็สามารถมีอรรถศาสตร์ได้มากกว่าหนึ่ง เช่น “บุตรโอรสของกษัตริย์ลาเออร์เทสแห่งอิธะคะ” และ “กษัตริย์แห่งอิธะคะ” เป็นต้น

²⁵ Gottlob Frege, “On Sinn and Bedeutung,” in *The Frege Reader*, p. 157.

ความเพิลิตเพลินทางสุนทรียศาสตร์ของประโยคนั้น ดังนั้นเพียงแค่ความหมายระดับอรรถศาสตร์ของชื่อที่อยู่ในประโยคจึงไม่เพียงพอต่อการพิจารณาประโยคเหล่านั้น ชื่อ "วัลคัน" และคำบรรยายชื่อเฉพาะ "กษัตริย์ฝรั่งเศสองค์ปัจจุบัน" เป็นชื่อที่ไม่มีสิ่งที่ชื่อบ่งถึง ทำให้ประโยคที่มีชื่อดังกล่าวไม่มีค่าความจริง แม้ว่าเราต้องการพิจารณาค่าความจริงของประโยคดังกล่าวก็ตาม

เฟรเก้อธิบายความผิดพลาดดังกล่าว หรือการที่เรามุ่งพิจารณาที่ค่าความจริงของประโยค แต่ชื่อที่อยู่ในประโยคนั้นไม่มีสิ่งที่ถูกบ่งถึงทำให้ประโยคไม่มีค่าความจริง ว่าเกิดจากความไม่สมบูรณ์ของภาษาธรรมชาติที่ยอมให้มีชื่อเฉพาะที่ไม่ได้บ่งถึงสิ่งใด แต่ความผิดพลาดนี้จะไม่เกิดขึ้นในภาษาตรรกะ เพราะชื่อเฉพาะในภาษาตรรกะต้องบ่งถึงวัตถุ เฟรเก้อธิบายวิธีแก้ความผิดพลาดดังกล่าวโดยการใช้ภาษาตรรกะคือ เสนอให้แปลประโยคในภาษาธรรมชาติให้เป็นประโยคภาษาตรรกะที่อยู่ในรูปแบบฟังก์ชันระดับสอง* ซึ่งรับประกันการมีอยู่ของสิ่งที่ชื่อบ่งถึง และทำให้ประโยคมีค่าความจริงได้

ข้อเสนอของเฟรเก้อที่ให้แปลประโยคภาษาธรรมชาติเป็นภาษาตรรกะนั้นมีความคิดพื้นฐานสองประการคือ ความคิดที่ว่าชื่อเฉพาะเป็นคำบรรยายชื่อเฉพาะที่เติมคำนำหน้าคำนามแบบชื่อเฉพาะหรือ "the" ไว้ข้างหน้าถ้อยคำที่แสดงมโนทัศน์ (concept expression) จากความคิดดังกล่าว ทำให้เฟรเก้อคิดว่าคำบรรยายชื่อเฉพาะคือถ้อยคำที่แสดงมโนทัศน์ เช่น คำบรรยายชื่อเฉพาะ "กษัตริย์ฝรั่งเศสองค์ปัจจุบัน" ที่แสดงมโนทัศน์ของการเป็นกษัตริย์ฝรั่งเศสองค์ปัจจุบัน ซึ่งสิ่งที่ถ้อยคำแสดงมโนทัศน์บ่งถึงคือ สมาชิกของมโนทัศน์นั้น** (extension of concept) และความคิดว่าวัตถุใดๆ วัตถุจะมีมโนทัศน์ที่เป็นเอกลักษณ์กับวัตถุนั้น ซึ่งทำให้เราสามารถกล่าวถึงวัตถุด้วยมโนทัศน์ดังกล่าว หรือระบุถึงวัตถุด้วยสมาชิกของมโนทัศน์ที่เป็นเอกลักษณ์กับวัตถุนั้น

เฟรเก้อธิบายประโยค "กษัตริย์ฝรั่งเศสองค์ปัจจุบันคือพระเจ้าหลุยส์ที่สิบหก" ว่า ประโยคนี้เป็นฟังก์ชันระดับสองที่มีอาร์กิวเมนต์เป็นฟังก์ชัน //(กษัตริย์ฝรั่งเศสองค์ปัจจุบัน) การกล่าวถึงสิ่งที่ฟังก์ชันนี้บ่งถึงอาจเขียนเป็นฟังก์ชันสมาชิกของมโนทัศน์กษัตริย์ฝรั่งเศสองค์ปัจจุบัน คือ ฟังก์ชัน

* เฟรเก้อเสนอทางแก้ปัญหาดังกล่าวไว้ในงาน "Grundgesetze der Arithmetik" section 11 อ้างจาก Michael Beaney, "Appendix 2: Frege's Logical Notation," in *The Frege Reader*, ed. Michael Beaney (Oxford: Blackwell, 1997), p. 384 - 385. และงาน "On Sinn and Bedeutung," in *The Frege Reader*, p. 163.

** สมาชิกของมโนทัศน์อาจเป็นวัตถุที่เป็นตามมโนทัศน์นั้น หรือเป็นเซตว่างก็ได้แล้วแต่ว่าจะมีวัตถุที่ลักษณะเดียวกันกับมโนทัศน์ดังกล่าวหรือไม่ ดู Michael Beaney, "Appendix 2 : Frege's Logical Notation," in *The Frege Reader*, p. 385.

/(สมาชิกของมโนทัศน์กษัตริย์ฝรั่งเศสองค์ปัจจุบัน) ที่บ่งถึงเซตว่าง เนื่องจากไม่มีกษัตริย์ฝรั่งเศสองค์ปัจจุบันอยู่จริง ทำให้ประโยครวมกลายเป็น "เซตว่างคือพระเจ้า" ซึ่งมีค่าความจริงเป็นเท็จ เพราะเซตว่างไม่ได้มีคุณสมบัติคือพระเจ้าอยู่

จากที่ได้กล่าวมาทั้งหมดพบว่า ทักษะของเฟรเก้เรื่องชื่อที่ไม่มีสิ่งรองรับเป็นทักษะที่อธิบายความหมายของชื่อประเภทดังกล่าวในภาษารวมชาติ ซึ่งยอมให้ชื่อเฉพาะที่ไม่ได้บ่งถึงสิ่งใดมีความหมายได้ โดยเสนอการแยกความหมายออกเป็นสองระดับคือ อรรถสารและสิ่งที่ถูกบ่งถึง ซึ่งชื่อที่ไม่มีสิ่งรองรับจะมีความหมายระดับอรรถสาร และการที่ชื่อดังกล่าวมีความหมายระดับอรรถสารนี้ ทำให้ประโยคที่มีชื่อนั้นมีความหมายระดับอรรถสารด้วยเช่นกัน ตามหลักการประกอบกันของประโยค อย่างไรก็ตามเฟรเก้อธิบายว่าประโยคที่มีชื่อที่ไม่มีสิ่งรองรับจะไม่มีค่าความจริง เนื่องจากชื่อที่อยู่ในประโยคไม่มีสิ่งที่ถูกบ่งถึง ที่จะนำมาพิจารณาว่าประโยคดังกล่าวเป็นจริงหรือเท็จ แต่เฟรเก้ก็เสนอวิธีแก้ความบกพร่องดังกล่าวโดยการใช้ภาษาตรรกะมาอธิบายซึ่งทำให้ประโยคมีค่าความจริงได้

ในส่วนตัวไปผู้เขียนจะกล่าวถึงข้อเสนอแนะและคำวิจารณ์ที่มีต่อทักษะชื่อที่ไม่มีสิ่งรองรับของเฟรเก้

2.3.3 คำวิจารณ์และข้อเสนอแนะ

ทฤษฎีความหมายของเฟรเก้อาจแบ่งได้เป็นสองช่วง²⁷ คือ ช่วงก่อนการค้นพบความต่างระหว่างอรรถสารกับสิ่งที่ถูกบ่งถึง ซึ่งได้แก่ความคิดในงาน *Begriffsschrift* และงาน *Grundlagen der Arithmetik* ที่ว่าชื่อเฉพาะคือสัญลักษณ์ที่บ่งถึงวัตถุ และวัตถุดังกล่าวถือเป็นความหมายของชื่อเฉพาะนั้น* และช่วงหลังการค้นพบความต่างระหว่างอรรถสารกับสิ่งที่ถูกบ่งถึง ซึ่งได้แก่ความคิดในงาน *On Sinn and Bedeutung* ที่ว่านอกจากวัตถุที่ชื่อบ่งถึงแล้ว ชื่อเฉพาะยังคงมีความหมายอีกระดับหนึ่ง คืออรรถสารของชื่อนั้น และถ้าชื่อดังกล่าวไม่ได้บ่งถึง

²⁷ Gareth Evans, *The Varieties of Reference* (Oxford: Oxford University, 1982), pp. 7 - 8. ผู้เขียนคิดว่าความเข้าใจดังกล่าวเป็นความเข้าใจของผู้อื่นที่มีต่อทฤษฎีความหมายของเฟรเก้ แต่ฮิวสันเห็นว่าเฟรเก้เองก็ตระหนักถึงความต่างนี้ด้วย.

* อาจมีคนเข้าใจว่างานในช่วงแรกของเฟรเก้เสนอว่า ชื่อเฉพาะมีบทบาทในการนำเสนอวัตถุซึ่งเป็นอาร์กิวเมนต์ให้แก่ฟังก์ชัน และประโยคจะแสดงประพจน์ก็ต่อเมื่อชื่อที่อยู่ในประโยคนั้นมีค่าอรรถศาสตร์ หรือมีความหมายซึ่งได้แก่วัตถุที่ชื่อบ่งถึง ดู Heimir Geirsson, "Frege and Object Dependent Proposition," *Dialectica*, 56 (December 2002): 299 - 314. Available from: <http://www.public.iastate.edu/~geirsson/pdf/Frege.pdf>

วัตถุใด ชื่อนั้นยังคงถือว่ามีคความหมายที่เป็นอรรถสารอยู่* ซึ่งทัศนะของเฟรเก้เรื่องชื่อที่ไม่มีสิ่งรองรับนั้นปรากฏอยู่ในงานช่วงหลังของเขา อย่างไรก็ตามอาจมีผู้แย้งเฟรเก้ว่างานทั้งสองช่วงของเขาขัดแย้งกัน หรือแย้งว่าทัศนะของเฟรเก้เรื่องชื่อที่ไม่มีสิ่งรองรับนั้นขัดแย้งกับความคิดเรื่องชื่อเฉพาะของเขา ทำให้ทัศนะดังกล่าวไม่น่าเชื่อถือ

ผู้เขียนคิดว่าความคิดทั้งสอง (ความคิดเรื่องชื่อเฉพาะและชื่อที่ไม่มีสิ่งรองรับ) ของเฟรเก้ไม่ขัดแย้งกัน แต่เป็นความคิดที่มาจากการอธิบายภาษาคนละประเภทกันคือ ความคิดเรื่องชื่อเฉพาะที่ปรากฏอยู่ในงานช่วงแรกของเฟรเก้นั้นเป็นคำอธิบายภาษาทางตรรกะ (logical language) หรือภาษาอุดมคติที่มีโครงสร้างที่ชัดเจนและตายตัว ในขณะที่คำอธิบายชื่อที่ไม่มีสิ่งรองรับในงานช่วงหลังเป็นการอธิบายภาษาธรรมชาติที่มีข้อบกพร่องบางประการ เช่น การยอมรับชื่อที่ไม่ได้บ่งถึงวัตถุใด อาจกล่าวได้ว่าทัศนะของเฟรเก้เรื่องชื่อที่ไม่มีสิ่งรองรับเป็นความพยายามที่จะอธิบายและเสนอความเข้าใจต่อการทำงานของภาษาธรรมชาติที่เป็นอยู่ว่า ภาษาดังกล่าวมีลักษณะไม่สมบูรณ์ที่สามารถมีถ้อยคำที่ไม่ได้บ่งถึงวัตถุใดอยู่ได้ ซึ่งเราสามารถเข้าใจความหมายของถ้อยคำดังกล่าวได้โดยการเข้าใจอรรถสารของถ้อยคำเหล่านั้น ในขณะที่ความคิดเรื่องชื่อเฉพาะของเฟรเก้เป็นความคิดที่มาจากการอธิบายภาษาในอุดมคติ หรือเป็นการอธิบายว่าภาษาที่ดีควรมีลักษณะอย่างไร ซึ่งเฟรเก้นำความคิดทางคณิตศาสตร์** มาใช้ในการอธิบายภาษาอุดมคติดังกล่าวเพื่อให้มีความชัดเจนมากที่สุด

อย่างไรก็ตาม เฟรเก้ไม่ได้แบ่งทฤษฎีความหมายของเขาตามเกณฑ์ดังกล่าว ที่แยกเป็นคำอธิบายภาษาธรรมชาติ และคำอธิบายภาษาตรรกะอย่างชัดเจน กล่าวคือ แม้เป็นทฤษฎีความหมายในช่วงหลังที่มีการเสนอความคิดเรื่องอรรถสาร เพื่ออธิบายความหมายของประโยคที่มีชื่อที่ไม่มีสิ่งรองรับในภาษาธรรมชาติ แต่เฟรเก้ก็ยังคงกล่าวถึงคำอธิบายที่เกี่ยวข้องกับภาษาตรรกะ เพื่อใช้แก้ปัญหาความบกพร่องของภาษาธรรมชาติ เช่น การอธิบายค่าความจริง

* อาจมีคนเข้าใจงานในช่วงหลังของเฟรเก้ว่า ชื่อเฉพาะมีบทบาทในการนำเสนออรรถสารให้แก่ประพจน์ ที่แสดงออกมาจากประโยคที่มีชื่อดังกล่าวอยู่ อาจกล่าวได้ว่าประโยคที่มีชื่อที่ไม่ได้บ่งถึงวัตถุใดนั้นสามารถแสดงประพจน์ได้ ดู Heimir Geirsson, "Frege and Object Dependent Proposition," *Dialectica*, 56 (December 2002): 299 - 314. Available from:

<http://www.public.iastate.edu/~geirsson/pdf/Frege.pdf>

** ความคิดทางคณิตศาสตร์ที่เฟรเก้นำมาใช้ได้แก่ ความคิดเรื่องการวิเคราะห์ฟังก์ชันและอาร์กิวเมนต์ ซึ่งเฟรเก้ใช้อธิบายโครงสร้างของประโยคว่า มีลักษณะเป็นเหมือนฟังก์ชันที่สมบูรณ์ ที่ถูกเติมเต็มด้วยอาร์กิวเมนต์หรือวัตถุที่เหมาะสมผ่านชื่อเฉพาะ จากความคิดนี้เองทำให้เฟรเก้คิดว่าชื่อเฉพาะมีหน้าที่บ่งถึงวัตถุ

ของประโยคที่มีชื่อที่ไม่มีสิ่งรองรับ ที่เฟรเก้เสนอให้แปลประโยคดังกล่าวเป็นประโยคภาษาตรรกะในรูปแบบของฟังก์ชันระดับสอง ซึ่งทำให้ประโยคมีค่าความจริงได้

จากที่กล่าวมานี้สรุปได้ว่า ผู้เขียนคิดว่าความคิดเรื่องชื่อเฉพาะและชื่อที่ไม่มีสิ่งรองรับของเฟรเก้ที่ดูเหมือนเป็นความคิดที่ขัดแย้งกันนั้นไม่ขัดแย้งกัน เนื่องจากความคิดทั้งสองเป็นการอธิบายภาษาคนละประเภทกัน ด้วยเหตุนี้เองเฟรเก้จึงสามารถรับความคิดทั้งสองได้โดยไม่ขัดแย้งตัวเอง และทำให้ทัศนะของเฟรเก้เรื่องชื่อที่ไม่มีสิ่งรองรับยังคงมีความน่าเชื่อถือ แต่ทัศนะดังกล่าวยังคงมีข้อบกพร่องสองประการได้แก่ การนิยามอรรถสสาร และการอธิบายความสัมพันธ์ระหว่างภาษากับโลก ซึ่งมีรายละเอียดดังนี้

ประการแรกคือการนิยามอรรถสสารว่าเป็นรูปแบบการแสดงตัวของวัตถุที่ชื่อไปถึง* เช่นเบอร์ริกล่าวว่าการนิยามอรรถสสารในลักษณะนี้ ทำให้ชื่อที่ไม่ได้ไปถึงสิ่งใดไม่สามารถมีความหมายในระดับอรรถสสารได้ เนื่องจากไม่มีวัตถุที่มาแสดงตัวต่อการรับรู้ของเรา นั้นแสดงให้เห็นว่าถ้าไม่มีวัตถุ จะไม่สามารถมีรูปแบบการแสดงตัวของวัตถุ และไม่มีอรรถสสารนั่นเอง นอกจากนี้อิวานส์ยังกล่าวว่า "ไม่สามารถมีวิธีการคิดถึงสิ่งบางสิ่งได้ นอกเสียจากว่ามีบางสิ่งให้คิดถึงในวิธีดังกล่าว"²⁹ ซึ่งแสดงให้เห็นว่าอิวานส์คิดว่าอรรถสสารจะมีได้ก็ต่อเมื่อมีวัตถุที่ชื่อไปถึง ดังนั้นชื่อที่ไม่มีสิ่งรองรับจึงเป็นถ้อยคำที่ไม่มีความหมาย แม้กระทั่งความหมายระดับอรรถสสาร ด้วยเหตุนี้เองถ้าจะอธิบายความหมายของชื่อที่ไม่มีสิ่งรองรับของเฟรเก้ จึงจำเป็นต้องปฏิเสธการนิยามอรรถสสารด้วยรูปแบบการแสดงตัวของวัตถุที่ชื่อไปถึง

ประการที่สองคือการไม่สามารถอธิบายความสัมพันธ์ระหว่างภาษากับโลก การอธิบายอรรถสสารว่าเป็นตัวกลางระหว่างผู้รับรู้กับวัตถุนั้น แสดงให้เห็นความสัมพันธ์ระหว่างภาษา (ชื่อเฉพาะและประโยค) ผู้ใช้ภาษา (ความคิด) และโลก (ความเป็นจริง) ได้ ในลักษณะที่ภาษาบังถึงวัตถุที่อยู่ในโลก และแสดงอรรถสสารที่เป็นความเข้าใจของผู้ใช้ภาษาที่มีต่อวัตถุที่ภาษานั้นบังถึง แต่จะเห็นว่าในกรณีของชื่อที่ไม่มีสิ่งรองรับ อรรถสสารไม่สามารถเป็นตัวกลางระหว่างผู้รับรู้หรือผู้ใช้ภาษากับวัตถุได้ เนื่องจากในกรณีดังกล่าวไม่มีวัตถุเกิดขึ้น นั้นแสดงให้เห็นว่าเฟรเก้ไม่สามารถอธิบายความสัมพันธ์ระหว่างภาษากับโลกในกรณีชื่อที่ไม่มีสิ่งรองรับได้

เช่นเดียวกันกับประโยคที่มีชื่อที่ไม่มีสิ่งรองรับ ซึ่งแสดงความคิดที่อยู่ในประโยคดังกล่าว แม้ว่าประโยคนั้นไม่มีค่าความจริง³⁰ อาจกล่าวได้ว่าสำหรับเฟรเก้ประโยคที่ประกอบด้วยชื่อที่

* ประเด็นดังกล่าวเสนอโดยกาเรท อิวานส์ ในงาน *The Varieties of Reference* และมาร์ค เซนเบอร์รี ในงาน *Departing from Frege : Essays in the Philosophy of Language*

²⁹ Gareth Evans, *The Varieties of Reference*, p. 22.

³⁰ Gottlob Frege, "The Thought : A Logical Inquiry," *Mind*, New Series 65 (July 1956): 293.

ไม่มีสิ่งรองรับไม่ใช่ประโยคที่ยืนยันสิ่งบางสิ่งในโลกภายนอก เนื่องจากชื่อที่อยู่ในประโยคไม่ได้บ่งถึงวัตถุใดซึ่งทำให้ประโยคนั้นไม่มีค่าความจริง และการที่ประโยคไม่มีค่าความจริงหรือไม่ได้เป็นการยืนยันสิ่งบางสิ่งนั้น แสดงให้เห็นว่าเฟรเก้ไม่สามารถอธิบายความสัมพันธ์ระหว่างภาษากับโลกของประโยคที่มีชื่อที่ไม่มีสิ่งรองรับได้ อย่างไรก็ตามเราอาจพบประโยคที่มีชื่อที่ไม่มีสิ่งรองรับซึ่งมีลักษณะเป็นการยืนยันสิ่งบางสิ่งได้ เช่น ประโยคอัตถิภาวะเชิงปฏิเสธ "วัลคันไม่มีอยู่" ที่เป็นการยืนยันเชิงปฏิเสธถึงการมีอยู่ของสิ่งที่ชื่อ "วัลคัน" บ่งถึง

จากตัวอย่างนี้เอง แสดงให้เห็นว่าทัศนะของเฟรเก้เรื่องชื่อที่ไม่มีสิ่งรองรับไม่สามารถอธิบายประโยคอัตถิภาวะเชิงปฏิเสธได้ เฟรเก้จึงใช้ภาษาทางตรรกะเพื่อมาแก้ไขปัญหาดังกล่าว โดยการเสนอให้แปลประโยคที่มีชื่อที่ไม่มีสิ่งรองรับเป็นประโยคภาษาตรรกะในรูปแบบของฟังก์ชันระดับสองที่บ่งถึงเซตว่าง* ซึ่งทำให้ประโยคดังกล่าวมีค่าความจริง หรือทำให้ประโยคดังกล่าวเป็นการยืนยันสิ่งบางสิ่งได้ แต่ผู้เขียนคิดว่า การแก้ปัญหานี้ยังคงไม่สามารถอธิบายความสัมพันธ์ระหว่างภาษากับโลกภายนอกได้ เนื่องจากสิ่งที่ถูกบ่งถึงที่เฟรเก้กำหนดให้แก่ชื่อที่ไม่มีสิ่งรองรับในภาษาทางตรรกะซึ่งอยู่ในรูปแบบฟังก์ชัน คือ เซตว่างหรือจำนวนศูนย์ที่ไม่เกี่ยวข้องกับโลกภายนอกแต่อย่างใด** ในทางกลับกันสิ่งดังกล่าวเป็นสิ่งที่ทางทฤษฎี (theoretical entities) ที่ดูเหมือนว่าถูกกำหนดขึ้นมาเอง โดยไม่มีสิ่งดังกล่าวอยู่ในโลกกายภาพ ทำให้ชื่อที่บ่งถึงเซตว่างนี้มีลักษณะเช่นเดียวกับชื่อที่ไม่ได้บ่งถึงสิ่งใด ที่ไม่สามารถอธิบายความสัมพันธ์ระหว่างภาษากับโลกภายนอกได้ แม้ว่าในประโยคที่มีชื่อที่บ่งถึงเซตว่างนั้นจะมีค่าความจริงก็ตาม

จากที่กล่าวมาทั้งหมดจะเห็นว่า ทัศนะของเฟรเก้เรื่องชื่อที่ไม่มีสิ่งรองรับมีข้อบกพร่องสองประการ ได้แก่ การนิยามอรรถสารว่าเป็นรูปแบบการแสดงตัวของวัตถุที่ชื่อบ่งถึง และการไม่สามารถอธิบายความสัมพันธ์ระหว่างภาษากับโลกของประโยคที่มีชื่อที่ไม่มีสิ่งรองรับ อย่างไรก็ตามผู้เขียนยังคงยอมรับการอธิบายความหมายของประโยคที่มีชื่อดังกล่าว ที่อธิบายว่าความหมายของถ้อยคำทางภาษาเหล่านั้นคือ ความหมายระดับอรรถสาร หรือเป็นความคิดที่ประโยคแสดงออกมา แต่เนื่องจากการนิยามอรรถสารที่เฟรเก้เสนอมานั้นมีปัญหา ทำให้ผู้เขียนต้องทำความเข้าใจความคิดเรื่องอรรถสารใหม่เพื่อไม่ให้เกิดปัญหาดังกล่าวขึ้น ผู้เขียนจะกล่าวถึงความเข้าใจอรรถสารแบบใหม่ หรือที่เรียกว่าทัศนะแบบเฟรเก้ใหม่ (Neo-Fregean) ในบทที่ 3

* ดูรายละเอียดที่หน้า 33 - 34.

** เฟรเก้กล่าวถึงลักษณะของจำนวนว่า จำนวนไม่ใช่คุณสมบัติของสิ่งภายนอก หรือสิ่งทางกายภาพ แต่ก็ถือว่าจำนวนเป็นวัตถุชนิดหนึ่งที่ไม่ใช่วัตถุทางกายภาพ

2.4 การแก้ปัญหาของรัสเซลล์

ถ้ายึดตามความเข้าใจเรื่องชื่อของรัสเซลล์อย่างเคร่งครัด จะพบว่าไม่สามารถมีชื่อที่ไม่มีสิ่งรองรับได้ เพราะชื่อที่แท้จริงในทัศนะของรัสเซลล์มีเพียงประเภทเดียวคือ ชื่อเฉพาะทางตรรกะ (logically proper name) หมายถึงชื่อที่บ่งถึงข้อมูลทางผัสสะ (sense-data) เมื่อเรามีประสบการณ์หรือรับรู้สิ่งทางผัสสะได้โดยตรง เช่น คำสรรพนามชี้เฉพาะ “นี้” หรือ “นั่น” ซึ่งคำเหล่านี้จะรับประกันการมีอยู่ของสิ่งที่ถูกบ่งถึง เนื่องจากคำเหล่านี้เป็นสัญลักษณ์พื้นฐานที่ไม่สามารถวิเคราะห์ต่อไปได้อีก เราจึงสามารถมีความคุ้นเคยทางผัสสะกับสิ่งที่คำดังกล่าวบ่งถึงได้โดยตรง ด้วยเหตุนี้เองคำสรรพนามชี้เฉพาะ หรือชื่อเฉพาะทางตรรกะจึงเป็นถ้อยคำที่รับประกันการมีอยู่ของสิ่งที่ถูกบ่งถึง

อย่างไรก็ตาม ในทฤษฎีความหมายของรัสเซลล์ยอมรับว่า มีถ้อยคำทางภาษา (linguistic expression) ที่ไม่ได้บ่งถึงสิ่งใดอยู่ เช่น ชื่อทั่วไป “ซานตาคลอส” และคำบรรยายชี้เฉพาะ “กษัตริย์ฝรั่งเศสองค์ปัจจุบัน” เป็นต้น รัสเซลล์คิดว่าถ้อยคำทางภาษาทั้งสองประเภทนี้ไม่ใช่ชื่อเฉพาะที่แท้จริง เมื่อกล่าวถึงชื่อที่ไม่มีสิ่งรองรับในที่นี้ จึงหมายถึงชื่อทั่วไปและคำบรรยายชี้เฉพาะที่ไม่มีสิ่งรองรับ

ทฤษฎีความหมายของรัสเซลล์สอดคล้องกับความคิดทางญาณวิทยาของเขา* ดังจะเห็นได้จากการอธิบายความหมายของชื่อเฉพาะทางตรรกะและวลีบ่งถึงสิ่ง ด้วยความคิดทางญาณวิทยา เช่น ความรู้จากการคุ้นเคยทางผัสสะและความรู้จากการบรรยาย รัสเซลล์อธิบายความหมายของชื่อเฉพาะทางตรรกะด้วยหลักการคุ้นเคยทางผัสสะ ในขณะที่อธิบายความหมายของวลีบ่งถึงสิ่งด้วยคำจำกัดความหรือคำบรรยาย ผู้เขียนจึงคิดว่าการทำความเข้าใจทฤษฎีความหมายของรัสเซลล์ควรที่จะพิจารณาความคิดทางญาณวิทยาที่เป็นที่มาประการหนึ่ง ในส่วนถัดไปผู้เขียนจะอธิบายแนวความคิดบางประการของรัสเซลล์ที่ช่วยในการทำความเข้าใจมโนทัศน์เรื่องชื่อที่ไม่มีสิ่งรองรับ โดยเริ่มจากเรื่องหลักการคุ้นเคยทางผัสสะ (principle of acquaintance) มโนทัศน์เรื่องชื่อทั่วไป (ordinary name) และมโนทัศน์เรื่องคำบรรยายชี้เฉพาะของรัสเซลล์ (definite description) ดังนี้

* ตัวอย่างผู้ที่คิดว่าทฤษฎีความหมายของรัสเซลล์สอดคล้องกับความคิดทางญาณวิทยาของเขา เช่น มาร์ค เซนเบอร์รี เสนอการอธิบายความหมายของถ้อยคำทางภาษาด้วยความรู้จากการคุ้นเคยทางผัสสะและความรู้จากการบรรยาย และกล่าวถึงหลักการคุ้นเคยทางผัสสะว่าเป็นหลักพื้นฐานสำหรับการเข้าใจความหมายของทั้งชื่อเฉพาะที่แท้จริง และวลีบ่งถึงสิ่ง ดู Mark Sainsbury, Russell (London: Routledge & Kegan Paul, 1985), pp. 13 - 56.

2.4.1 แนวความคิดสำคัญที่สัมพันธ์กับมโนทัศน์ชื่อที่ไม่มีสิ่งรองรับ

1) หลักการคุ้นเคยทางผัสสะ

หลักการคุ้นเคยทางผัสสะมีเนื้อหาว่า “ประพจน์ทุกประพจน์ที่เราสามารถเข้าใจได้ต้องประกอบจากส่วนประกอบที่เราคุ้นเคยทางผัสสะทั้งหมด”³² รัสเซลล์อธิบายว่าเมื่อเรามีความคุ้นเคยทางผัสสะกับสิ่งใดก็ตาม นั้นหมายถึงการที่เราตระหนักรู้สิ่งดังกล่าวได้โดยตรงโดยไม่ผ่านกระบวนการอนุมานที่เป็นสื่อกลาง หรือไม่ผ่านความรู้เกี่ยวกับความจริง (knowledge of truth) ใดๆ³³

รัสเซลล์แบ่งความรู้ออกเป็นสองประเภทคือ ความรู้เกี่ยวกับความจริงซึ่งเป็นความรู้ว่าบางสิ่งมีอยู่ และความรู้เกี่ยวกับสิ่ง (knowledge of thing) ซึ่งเป็นความรู้เกี่ยวกับวัตถุและข้อมูลทางผัสสะ อย่างไรก็ตามความรู้เกี่ยวกับสิ่งอาจแบ่งได้เป็น ความรู้จากการคุ้นเคยทางผัสสะ (knowledge by acquaintance) คือ ความรู้เกี่ยวกับข้อมูลทางผัสสะ (sense data) ที่ได้จากการมีประสบการณ์ทางประสาทสัมผัสโดยตรงกับวัตถุ ซึ่งเป็นตัวถือครองข้อมูลทางผัสสะนั้น นอกจากนี้รัสเซลล์คิดว่าความรู้จากการคุ้นเคยทางผัสสะอาจเกี่ยวข้องกับความจริงจำ สิ่งสากล และการพินิจภายใน (introspection)³⁴ และความรู้จากการบรรยาย (knowledge by description) คือ ความรู้เกี่ยวกับวัตถุทางกายภาพต่างๆ และจิตของผู้อื่น³⁵ ซึ่งเราไม่สามารถรับรู้สิ่งเหล่านั้นทางผัสสะได้โดยตรง แต่เป็นการรับรู้ผ่านคำจำกัดความหรือคำบรรยาย เมื่อเรารับรู้วัตถุจากคำบรรยายคือ เรารู้ว่ามีวัตถุวัตถุหนึ่งซึ่งมีคุณสมบัติประการหนึ่ง³⁶ ยกตัวอย่างเช่น เมื่อมองเห็นโต๊ะตัวหนึ่ง ความรู้จากการคุ้นเคยทางผัสสะที่เราได้จากการมีประสบการณ์ทางประสาทสัมผัสดังกล่าวคือ ข้อมูลทางผัสสะ ได้แก่ สี รูปร่าง ความแข็ง ความเรียบของโต๊ะ อาจกล่าวได้ว่าเราคุ้นเคยกับข้อมูลทางผัสสะที่ได้จากการปรากฏของโต๊ะ ในขณะที่ถ้าเรารับรู้โต๊ะนั้นในฐานะที่เป็นวัตถุทางกายภาพวัตถุหนึ่งซึ่งมีคุณสมบัติบางประการ เช่น การเป็นโต๊ะทำงาน ความรู้เกี่ยวกับโต๊ะดังกล่าวจะเป็นความรู้จากการบรรยาย ที่เรารู้ได้จากคำบรรยายว่ามีสิ่งสิ่งหนึ่งและสิ่งนั้นมีคุณสมบัติการเป็นโต๊ะทำงาน

³² Bertrand Russell, “Knowledge by Acquaintance and Knowledge by Description,” in *The Problems of Philosophy* (Oxford: Oxford University Press, 1980), p. 32. จากข้อความว่า “Every proposition which we can understand must be composed wholly of constituents with which we are acquainted.”

³³ Ibid., p. 25.

³⁴ Ibid., pp. 26 - 27.

³⁵ Ibid., p. 28.

³⁶ Ibid., p. 29.

ถึงแม้ว่าหลักการคั่นเคยทางผัสสะได้กล่าวไว้ว่า ประพจน์ที่เราเข้าใจได้ต้องมีส่วนประกอบ เป็นสิ่งที่เราคั่นเคย แต่เรายังคงสามารถเข้าใจประพจน์ที่มีส่วนประกอบเป็นสิ่งที่เราไม่คั่นเคยได้ เช่น ประโยค "ปีกาซัสเป็นม้าบิน" คำว่า "ปีกาซัส" เป็นคำที่ไม่สามารถรับรู้ได้จากการคั่นเคย แต่ เราสามารถเข้าใจคำดังกล่าวได้จากคำจำกัดความ ซึ่งคำจำกัดความนี้ต้องเป็นคำที่เรา รู้ ความหมายของคำดังกล่าวได้จากการคั่นเคยทางผัสสะ³⁷

จะเห็นได้ว่ารัสเซลล์เสนอวิธีการรู้ความหมายของถ้อยคำทางภาษาไว้สองวิธีได้แก่ การรู้ ความหมายของคำจากการคั่นเคยทางผัสสะ และการรู้ความหมายของคำจากคำจำกัดความ การรู้ความหมายของคำจากการคั่นเคยทางผัสสะ ใช้กับคำที่เรารู้ความหมายได้โดยตรงซึ่งเป็น คำพื้นฐานและไม่สามารถวิเคราะห์ต่อไปอีกได้เท่านั้น ซึ่งรัสเซลล์เรียกคำประเภทนี้ว่า "ชื่อ เฉพาะทางตรรกะ" ส่วนการรู้ความหมายของคำจากคำจำกัดความจะใช้กับถ้อยคำทางภาษาที่ ซับซ้อนและสามารถวิเคราะห์ต่อไปอีกได้ เช่น ชื่อทั่วไป และคำบรรยายชื่อเฉพาะ เป็นต้น

อย่างไรก็ตาม ผู้เขียนเห็นว่าอาจเข้าใจได้ว่าหลักการคั่นเคยเป็นหลักในการวิเคราะห์ ประโยคที่มีคำบรรยายอยู่ โดยเป็นการลดทอนสิ่งที่คำบรรยายกล่าวถึงซึ่งเราไม่ได้รู้สิ่งดังกล่าว ได้โดยตรง ไปสู่คำจำกัดความที่ประกอบด้วยคำที่บ่งถึงสิ่งที่เรารู้ได้โดยตรง ความเข้าใจ ดังกล่าวเป็นพื้นฐานของการวิเคราะห์ประโยคที่มีวลีบ่งถึงสิ่ง (denoting phrase) ให้เป็นประโยค เิงการบ่งปริมาณ ที่รัสเซลล์จะใช้อธิบายชื่อที่ไม่มีสิ่งรองรับ

2) ชื่อทั่วไป

รัสเซลล์คิดว่าชื่อทั่วไปไม่ใช่ชื่อเฉพาะที่แท้จริงแต่เป็นคำย่อของคำบรรยายชื่อเฉพาะ เช่น "สก๊อต" ที่เป็นเพียงการย่อคำบรรยายว่า "ผู้แต่งเรื่องเวฟเวอร์รี่" มโนทัศน์เรื่องชื่อทั่วไปของ รัสเซลล์เป็นผลมาจากหลักการคั่นเคยทางผัสสะที่ว่า ประพจน์ที่เราเข้าใจได้ต้องประกอบด้วย ส่วนประกอบที่เราคั่นเคยทางผัสสะทั้งหมด หลักดังกล่าวแสดงให้เห็นว่าความรู้ทั้งหมดต้องมี ฐานอยู่บนการคั่นเคยทางผัสสะ ซึ่งสิ่งที่เราคั่นเคยคือข้อมูลทางผัสสะที่เรารับรู้ได้โดยตรง และ ชื่อที่บ่งถึงข้อมูลทางผัสสะเรียกว่า ชื่อเฉพาะทางตรรกะ หรือคำสรรพนามชื่อเฉพาะ "นี่" หรือ "นั่น" ซึ่งเป็นคำพื้นฐานที่ไม่สามารถวิเคราะห์ต่อไปอีกได้ นอกจากนี้ชื่อเฉพาะทางตรรกะยัง รับประทานถึงการมีอยู่ของวัตถุที่ชื่อดังกล่าวบ่งถึง (ข้อมูลทางผัสสะ)

ในขณะที่ชื่อทั่วไปมีความเป็นไปได้ที่จะไม่มีวัตถุที่ถูกบ่งถึง เช่น "ซานตาคลอส" ชื่อ ทั่วไปไม่รับประทานการมีอยู่ของวัตถุที่ถูกบ่งถึง และการที่วัตถุที่ชื่อทั่วไปบ่งถึงมักเป็นวัตถุทาง

³⁷ Mark Sainsbury, Russell, p. 27.

กายภาพที่เราไม่สามารถรู้ได้จากการค้นเคยทางผัสสะ แต่รู้ได้โดยการบรรยาย นั้นแสดงให้เห็นว่าชื่อทั่วไปมีหน้าที่บรรยายวัตถุ (describing) ไม่ได้บ่งถึงวัตถุ (naming)

3) คำบรรยายชี้เฉพาะ

รัสเซลล์คิดว่าคำบรรยายชี้เฉพาะไม่ใช่ชื่อเฉพาะที่แท้จริงที่บ่งถึงวัตถุโดยตรง และความหมายของคำบรรยายชี้เฉพาะไม่ใช่วัตถุที่คำบรรยายกล่าวถึง เนื่องจากคำบรรยายชี้เฉพาะและชื่อเฉพาะมีลักษณะที่ต่างกัน กล่าวคือ ชื่อเฉพาะเป็นคำพื้นฐานที่ไม่สามารถวิเคราะห์ต่อไปอีกได้ และความหมายของชื่อเฉพาะสามารถรู้ได้โดยตรงจากการค้นเคยทางผัสสะ ในขณะที่คำบรรยายชี้เฉพาะเป็นคำที่ซับซ้อนซึ่งสามารถวิเคราะห์ต่อได้อีก และเราไม่รู้ความหมายของคำบรรยายได้โดยตรงจากการค้นเคยทางผัสสะ แต่รู้จากการบรรยาย รัสเซลล์อธิบายว่าคำบรรยายชี้เฉพาะคือ ถ้อยคำที่อยู่ในรูปแบบ “the so-and-so” ที่ไม่ได้เป็นสัญลักษณ์พื้นฐานเนื่องจากถ้อยคำเหล่านี้ประกอบด้วยสัญลักษณ์ หรือคำต่างๆ ทำให้เราสามารถวิเคราะห์คำบรรยายชี้เฉพาะได้³⁸

นอกจากนี้เรายังสามารถเข้าใจความหมายของคำบรรยายชี้เฉพาะได้โดยไม่ต้องรู้ว่าคำบรรยายนั้นบ่งถึงสิ่งใด แต่เราไม่สามารถเข้าใจความหมายของชื่อเฉพาะได้ถ้าเราไม่รู้ชื่อเฉพาะนั้นบ่งถึงสิ่งใด เพราะความหมายของชื่อเฉพาะคือสิ่งที่ถูกบ่งถึง จากลักษณะที่แตกต่างกันของคำบรรยายชี้เฉพาะและชื่อเฉพาะเหล่านี้เอง ทำให้รัสเซลล์คิดว่าคำบรรยายชี้เฉพาะไม่ใช่ชื่อเฉพาะ แต่คำบรรยายเป็นถ้อยคำที่ใช้บรรยายสิ่งหนึ่งเท่านั้น

หลักการค้นเคยทางผัสสะแสดงให้เห็นว่า ชื่อที่แท้จริงไม่ใช่ชื่อทั่วไปแต่เป็นชื่อเฉพาะทางตรรกะที่บ่งถึงข้อมูลทางผัสสะได้โดยตรง ดังนั้นรัสเซลล์จึงคิดว่าการเข้าใจว่าชื่อทั่วไปและคำบรรยายเป็นคำบ่งถึงสิ่งตามที่เฟรเก้เข้าใจนั้นเป็นความเข้าใจที่ผิด เนื่องจากชื่อทั่วไปและคำบรรยายไม่ได้ทำหน้าที่บ่งถึงสิ่งแต่เป็นการบรรยายสิ่ง ความคิดเหล่านี้เองที่เป็นฐานในการอธิบายชื่อที่ไม่มีสิ่งรองรับของรัสเซลล์ ที่จะอธิบายในส่วนตัวต่อไป

2.4.2 มโนทัศน์ชื่อที่ไม่มีสิ่งรองรับของรัสเซลล์

ผู้เขียนเห็นว่าสำหรับรัสเซลล์ทฤษฎีความหมายมีสองทฤษฎี โดยแบ่งตามการอธิบายถ้อยคำทางภาษาสองประเภทได้แก่ ทฤษฎีชื่อ อธิบายความหมายของชื่อเฉพาะ โดยมีฐาน

³⁸ Bertrand Russell, “Description,” in *Meaning and Reference*, ed. A.W. Moore (Oxford: Oxford University, 1993), pp. 46, 50.

ความคิดมาจากหลักการค้นเคยทางผัสสะ และทฤษฎีคำบรรยาย อธิบายความหมายวลีบ่งถึงสิ่งทั้งหมด ไม่ว่าจะป็นชื่อทั่วไปหรือคำบรรยายชี้เฉพาะ โดยใช้ความคิดเรื่องตัวแปรและตรรกวิทยาภาคแสดงเป็นพื้นฐานของการอธิบาย นอกจากนี้รัสเซลล์ยังใช้ทฤษฎีคำบรรยายในการอธิบายชื่อที่ไม่มีสิ่งรองรับด้วย

รัสเซลล์เห็นว่า “วลีบ่งถึงสิ่ง” (denoting phrase) เป็นถ้อยคำที่มีหน้าบ่งถึงสิ่ง เนื่องจากรูปแบบโครงสร้างของถ้อยคำนั้นแสดงให้เห็นลักษณะการบ่งถึงสิ่ง อาจกล่าวได้ว่าวลีบ่งถึงสิ่งต้องการเพียงแคโครงสร้างที่แสดงการบ่งถึง วลีดังกล่าวไม่จำเป็นต้องบ่งถึงสิ่งจริง หรือไม่จำเป็นต้องมีเนื้อหาที่บ่งถึงสิ่ง รัสเซลล์จึงรวมถ้อยคำต่างๆ ที่ไม่ได้บ่งถึงสิ่ง เช่น “กษัตริย์ฝรั่งเศสองค์ปัจจุบัน” ว่าเป็นวลีบ่งถึงสิ่งด้วย* ถ้าเราเข้าใจวลีบ่งถึงสิ่งว่าเป็นคำที่มีหน้าที่เหมือนกับชื่อเฉพาะที่ต้องบ่งถึงสิ่งเฉพาะ ในแบบเดียวกับชื่อเฉพาะของเพร็ก** จะทำให้เกิดปัญหากับวลีบ่งถึงสิ่ง (ในที่นี้จะเน้นที่ชื่อทั่วไป และคำบรรยายชี้เฉพาะ) ที่ไม่ได้บ่งถึงสิ่งเฉพาะใด ปัญหาที่เกิดขึ้นมีสามประการได้แก่

ประการแรกคือปัญหากฎ excluded-middle กฎ excluded middle เป็นกฎทางตรรกวิทยาว่า ข้อความสองข้อความที่เป็นนิเสธกัน ถ้าข้อความหนึ่งจริง อีกข้อความหนึ่งต้องเท็จ และในทางกลับกันถ้าข้อความหนึ่งเท็จ อีกข้อความหนึ่งต้องจริง กล่าวคือข้อความที่เป็นนิเสธกันต้องมีค่าความจริงตรงกันข้าม ไม่สามารถจริงหรือเท็จทั้งคู่ได้ เช่นในประโยค “กษัตริย์ฝรั่งเศสองค์ปัจจุบันคือคนสีระล้าน” ถ้าประโยคดังกล่าวเป็นเท็จ นิเสธของประโยค ซึ่งคือประโยค “กษัตริย์ฝรั่งเศสองค์ปัจจุบันคือคนสีระไม่ล้าน” ต้องเป็นจริง แต่ถ้าเราเข้าใจว่าวลีบ่งถึงสิ่ง ซึ่งในที่นี้คือคำบรรยายชี้เฉพาะ “กษัตริย์ฝรั่งเศสองค์ปัจจุบัน” ว่าเป็นชื่อเฉพาะที่มีความหมายเป็นสิ่งที่ถูกบ่งถึง เราจะไม่สามารถเข้าใจความหมายของประโยคดังกล่าว และไม่สามารถรู้ค่าความจริงของประโยคนั้นได้ เนื่องจากในปัจจุบันไม่มีกษัตริย์ฝรั่งเศสอยู่จริง และดูเหมือนว่าประโยคทั้งสองมีค่าความจริงเป็นเท็จ เนื่องจากเราไม่สามารถพบกษัตริย์ฝรั่งเศสองค์ปัจจุบัน อยู่ในกลุ่มคนสีระล้าน หรือคนสีระไม่ล้าน ซึ่งการที่ประโยคทั้งสองเป็นเท็จนี้ขัดกับกฎ exclude-middle

* ตัวอย่างของวลีบ่งถึงสิ่งทีรัสเซลล์กล่าวถึงนั้น อาจแบ่งได้เป็นสามประเภท ได้แก่

1. วลีที่อาจบ่งถึง หรือไม่บ่งถึงสิ่งเฉพาะใด เช่น “กษัตริย์ฝรั่งเศสองค์ปัจจุบัน” (the present King of France)
2. วลีที่บ่งถึงสิ่งเฉพาะสิ่งหนึ่ง เช่น “กษัตริย์อังกฤษองค์ปัจจุบัน” (the present King of England)
3. วลีที่อาจบ่งถึงสิ่งใดสิ่งหนึ่งอย่างกำกวม เช่น “ชายคนหนึ่ง” (a man)

อาจกล่าวโดยสรุปว่า วลีบ่งถึงสิ่งของรัสเซลล์ คือ วลีที่มีรูปแบบโครงสร้างที่บ่งถึงสิ่ง ไม่ว่าจะสินั้นจะบ่งถึงสิ่งจริงหรือไม่ก็ตาม ดู Bertrand Russell, “On Denoting,” *Mind*, New Series, 14 (October 1905): 479.

** ดูรายละเอียดที่หน้า 24.

ประการที่สองคือปัญหาการยืนยันการไม่มีอยู่ ถ้าคำบรรยายชี้เฉพาะมีหน้าที่บ่งถึงสิ่งเฉพาะ การกล่าวประโยคยืนยันการไม่มีอยู่ เช่น “กษัตริย์ฝรั่งเศสองค์ปัจจุบันไม่มีอยู่” จะเป็นเรื่องที่ไร้สาระ (nonsense) กล่าวคือ เนื้อหาของประโยคดังกล่าวที่ว่า มีบางสิ่งที่ไม่มีสิ่งนั้น (there is something that no such thing) เป็นสิ่งที่ขัดแย้งในตัวเอง หรืออาจกล่าวได้ว่าถ้าคำบรรยายชี้เฉพาะมีหน้าที่บ่งถึงสิ่งเฉพาะ เราจะไม่สามารถกล่าวถึงประโยคยืนยันการไม่มีอยู่ เนื่องจากการกล่าวนั้นเป็นสิ่งที่ขัดกับกฎความขัดแย้ง หรือขัดแย้งในตัวเอง

ประการที่สามคือปัญหาการคงค่าความจริงในข้อความเกี่ยวกับความเชื่อ ปัญหานี้เกี่ยวข้องกับหลักการแทนที่ (principle of substitution) ว่า เมื่อแทนคำคำหนึ่งประโยคด้วยคำอีกคำหนึ่งซึ่งบ่งถึงสิ่งเดียวกัน การแทนที่ดังกล่าวต้องไม่กระทบต่อค่าความจริงของประโยคเดิม กล่าวคือ ถ้า a เป็นเอกลักษณ์กับ b สิ่งใดก็ตามที่เป็นจริงสำหรับ a ต้องเป็นจริงสำหรับ b ด้วย และการแทนที่สิ่งหนึ่งด้วยอีกสิ่งหนึ่งในประโยคต้องรักษาค่าความจริงของประโยคเดิมไว้ แต่ในประโยค “พระเจ้าจอร์จที่สี่ปรารถนาที่จะรู้ว่าสก๊อตเป็นผู้แต่งเรื่องเวฟเวอร์รี ไชหรือไม” ซึ่งสก๊อตเป็นผู้แต่งเรื่องเวฟเวอร์รีจริง การแทนที่ “ผู้แต่งเรื่องเวฟเวอร์รี” ด้วย “สก๊อต” จะไม่ได้รักษาค่าความจริงของประโยคเดิมไว้ เพราะพระเจ้าจอร์จที่สี่ไม่ต้องการรู้ว่าสก๊อตคือสก๊อตไชหรือไม แต่เขาต้องการรู้เพียงว่าสก๊อตคือผู้แต่งเรื่องเวฟเวอร์รี ไชหรือไม

ปัญหาเหล่านี้เกิดจากความเข้าใจว่าคำบรรยายชี้เฉพาะมีหน้าที่บ่งถึงสิ่งเหมือนชื่อเฉพาะ รัสเซลล์จึงเสนอว่าคำบรรยายชี้เฉพาะไม่ได้มีหน้าที่บ่งถึงสิ่ง แต่วลีนั้นมีหน้าที่บรรยายสิ่ง รัสเซลล์เห็นว่าเราควรเปลี่ยนความเข้าใจเกี่ยวกับประโยคเสียใหม่ จากความเข้าใจประโยคว่ามีความสัมพันธ์แบบภาคประธาน-ภาคแสดง มาเป็นความเข้าใจประโยคว่าเป็นแบบฟังก์ชันและอาร์กิวเมนต์เชิงประพจน์ (propositional function-argument) ที่เป็นสัญลักษณ์ที่ไม่สมบูรณ์ การวิเคราะห์ประโยคที่มีวลีบ่งถึงสิ่ง อาศัยความคิดเรื่องตัวแปรและตรรกวิทยาภาคแสดงเป็นความคิดพื้นฐาน กล่าวคือ รัสเซลล์เสนอการวิเคราะห์ประโยคให้อยู่ในรูปแบบของประโยคเชิงการบ่งปริมาณที่ประกอบด้วยข้อความแสดงความเป็นเอกลักษณ์ ข้อความอรรถิภาวะ และข้อความยืนยัน ที่เชื่อมต่อกันด้วยสันธาน “และ” เมื่อวิเคราะห์ประโยคแล้ววลีบ่งถึงสิ่งที่ปรากฏอยู่ในประโยคดังกล่าวจะถูกกำจัดออกไป เช่น ประโยค

“กษัตริย์ฝรั่งเศสองค์ปัจจุบันสี่ระล้าน”

วิเคราะห์ออกเป็นประโยค

“มีวัตถุเฉพาะ x ที่ (1) x เป็นกษัตริย์ฝรั่งเศสองค์ปัจจุบัน (2) มีเพียงสิ่งเดียวเท่านั้นที่เป็นเอกลักษณ์กับ x และ (3) x ศีรษะล้าน”³⁹

การวิเคราะห์นี้ทำให้ประโยค “กษัตริย์ฝรั่งเศสองค์ปัจจุบันศีรษะล้าน” ไม่ใช่ประโยคที่มีความสัมพันธ์แบบภาคประธาน-ภาคแสดง หรือประโยคในรูปแบบ “S เป็น P” แต่ประโยคนี้เป็นประโยคเชิงการบ่งปริมาณที่ไม่มีคำบรรยายชี้เฉพาะปรากฏอยู่ และไม่ได้บ่งถึงสิ่งเฉพาะใดที่เป็นความหมายของคำบรรยายชี้เฉพาะ นอกจากนี้ประโยคดังกล่าวเป็นประโยคเปิดที่ไม่ได้ยืนยันสิ่งเฉพาะใด เนื่องจาก “ x ” เป็นเพียงตัวแปรที่ไม่มีค่า (ความหมาย) ในตัวเอง แต่ค่าของตัวแปรขึ้นอยู่กับสิ่งที่มาแทนที่ตัวแปรนั้น ดังนั้น ในประโยค “ x เป็นกษัตริย์ฝรั่งเศสองค์ปัจจุบัน” และ “ x ศีรษะล้าน” จึงไม่ได้ยืนยันสิ่งเฉพาะใด นอกจากนี้การที่กษัตริย์ฝรั่งเศสองค์ปัจจุบันไม่มีอยู่ ทำให้ไม่มีสิ่งใดมาแทนที่ตัวแปร x ในประโยคที่ทำให้ประโยคเปิด “ x เป็นกษัตริย์ฝรั่งเศส” เป็นจริง ประโยคนี้จึงเป็นเท็จ

สำหรับชื่อทั่วไปที่ไม่ได้บ่งถึงสิ่ง รัสเซลล์อธิบายว่าชื่อเหล่านี้เป็นคำบรรยายแฝง (disguised description) หรือเป็นคำย่อของคำบรรยาย เช่น “วัลคัน” เป็นคำย่อของคำบรรยาย “สิ่งที่ถูกให้ชื่อว่าวัลคัน” เราเข้าใจประโยคที่มีคำดังกล่าวได้โดยการแทนที่ชื่อทั่วไปด้วยคำบรรยายที่เกี่ยวข้องกับชื่อนั้น และวิเคราะห์ประโยคดังกล่าวเป็นประโยคเชิงการบ่งปริมาณเหมือนในกรณีประโยคที่มีคำบรรยายชี้เฉพาะอยู่ เช่น ประโยค

“วัลคันคือดาวเคราะห์ที่อยู่ระหว่างดาวพุธและดวงอาทิตย์”

ชื่อทั่วไป “วัลคัน” จะถูกแทนที่ด้วยคำบรรยาย “สิ่งที่ถูกให้ชื่อว่าวัลคัน” ออกมาเป็นประโยค

“สิ่งที่ถูกให้ชื่อว่าวัลคัน คือดาวเคราะห์ที่อยู่ระหว่างดาวพุธและดวงอาทิตย์”

และประโยคดังกล่าวจะถูกวิเคราะห์เป็นประโยคเชิงการบ่งปริมาณ

³⁹ Available From: <http://en.wikipedia.org/wiki/Definitdescription>. จากข้อความว่า “There is an individual object x , such that (1) an object is a present King of France, (2) one and only one object is identical with x and (3) x is bald.” สำหรับความคิดเรื่องการวิเคราะห์ประโยคที่มีคำบรรยายชี้เฉพาะ ดู Bertrand Russell, “On Denoting,” *Mind*: 488.

“มีเพียงสิ่งเดียวเท่านั้นที่ถูกให้ชื่อว่าวัลคัน และสิ่งใดก็ตามที่ถูกให้ชื่อว่าวัลคัน สิ่งนั้นเป็นดาวเคราะห์ที่อยู่ระหว่างดาวพุธและดวงอาทิตย์”

ซึ่งประโยคดังกล่าวเป็นเท็จเนื่องจากไม่มีสิ่งที่ถูกเรียกว่า “วัลคัน” อยู่จริง

อย่างไรก็ตามการวิเคราะห์ประโยคเป็นประโยคเชิงบ่งปริมาณของรัสเซลล์ สามารถแก้ปัญหาสามประการที่เกิดขึ้นกับวลีที่ไม่ได้บ่งถึงสิ่ง เมื่อเราเข้าใจว่าวลีบ่งถึงสิ่งมีหน้าที่บ่งถึงสิ่งเฉพาะเหมือนชื่อเฉพาะได้ดังนี้

1) ปัญหากฎ excluded-middle

เมื่อวิเคราะห์ประโยค “กษัตริย์ฝรั่งเศสองค์ปัจจุบันคือพระเจ้าหลุยส์ที่สิบหก” เป็นประโยคเชิงการบ่งปริมาณที่เป็นเท็จ นิเสธของประโยคดังกล่าวจึงต้องเป็นจริงตามกฎ excluded-middle รัสเซลล์อธิบายว่าการตีความนิเสธของประโยคนี้อาจตีความได้สองแบบคือ หนึ่ง “มีสิ่งหนึ่งเป็นกษัตริย์ฝรั่งเศสองค์ปัจจุบันและสิ่งนั้นคือพระเจ้าหลุยส์ที่สิบหก”⁴⁰ ตีความให้คำบรรยาย “กษัตริย์ฝรั่งเศสองค์ปัจจุบัน” เป็นส่วนหนึ่งของข้อความย่อย ซึ่งรัสเซลล์เรียกคำบรรยายนี้ว่าคำบรรยายแบบระดับต้น (primary occurrence) และการตีความดังกล่าวทำให้ประโยคเป็นเท็จ สอง การตีความว่า “ไม่เป็นความจริงที่ว่า มีสิ่งหนึ่งเป็นกษัตริย์ฝรั่งเศสองค์ปัจจุบันและสิ่งนั้นคือพระเจ้าหลุยส์ที่สิบหก”⁴¹ โดยที่คำบรรยายเป็นส่วนหนึ่งของอนุประโยคที่ตามหลังคำว่า “ว่า” ซึ่งรัสเซลล์เรียกคำบรรยายนี้ว่าคำบรรยายแบบระดับที่สอง (secondary occurrence) ทำให้ประโยคเป็นจริง

นิเสธของประโยคสามารถตีความได้สองแบบ ขึ้นอยู่กับตำแหน่งของคำบรรยายว่าอยู่ในส่วนใดของประโยค ถ้าเราตีความที่คำบรรยายอยู่ในอนุประโยค ประโยคที่เป็นนิเสธนี้จะจริง นั่นแสดงว่าการกล่าวถึงประโยคที่กล่าวถึงสิ่งที่ไม่ได้อยู่ และนิเสธของประโยคดังกล่าวไม่ได้ขัดกับกฎ excluded-middle แต่อย่างใด

2) ปัญหาการยืนยันการไม่มีอยู่

รัสเซลล์อธิบายว่าประโยค “ความต่างระหว่าง A และ B ไม่มีอยู่” (the difference between A and B does not exist) ไม่ได้เป็นประโยคที่ไร้สาระ หรือขัดแย้งในตัวเอง เนื่องจาก

⁴⁰ Bertrand Russell, “On Denoting,” *Mind*: 450. จากข้อความว่า “There is an entity which is now King of France and is not bald.”

⁴¹ Ibid. จากข้อความว่า “It is false that there is an entity which is now King of France and is bald.”

เมื่อวิเคราะห์ประโยคดังกล่าวแล้ว จะกลายเป็นประโยคเชิงการบ่งปริมาณว่า “ไม่เป็นความจริงที่ว่ามีสิ่งหนึ่งเป็นความต่างระหว่าง A และ B” (It is not the case that the difference between A and B exist) ซึ่งประโยคนี้เป็นจริง เนื่องจากประโยคดังกล่าวกล่าวว่าไม่มีสิ่งที่มีคุณสมบัติความต่างระหว่าง A กับ B ไม่ใช่การกล่าวว่าความต่างระหว่าง A กับ B ไม่มีอยู่ที่เกิดจากความเข้าใจว่าคำบรรยาย “ความต่างระหว่าง A กับ B” เป็นชื่อเฉพาะที่ต้องบ่งถึงสิ่ง

3) ปัญหาการคงค่าความจริงในข้อความเกี่ยวกับความเชื่อ

แม้ว่า สก็อตคือผู้แต่งเรื่องเวฟเวอร์รีจริง แต่การแทนที่ “ผู้แต่งเรื่องเวฟเวอร์รี” ด้วย “สก็อต” ในประโยค “พระเจ้าจอร์จที่สี่ปรารถนาที่จะรู้ว่าสก็อตเป็นผู้แต่งเรื่องเวฟเวอร์รี ใช่หรือไม่” ไม่จำเป็นต้องรักษาค่าความจริงของประโยคเดิมไว้ เนื่องจากเมื่อวิเคราะห์ประโยค “สก็อตเป็นผู้แต่งเรื่องเวฟเวอร์รี” ให้เป็นประโยคเชิงการบ่งปริมาณ จะพบว่าประโยคดังกล่าวไม่มีส่วนประกอบใดที่เป็นคำบรรยาย “ผู้แต่งเรื่องเวฟเวอร์รี” ซึ่งสามารถแทนที่ด้วยชื่อทั่วไป “สก็อต” ปรากฏอยู่ ดังนั้นการแทนที่ของวลีทั้งสองในประโยคจึงทำให้ประโยคมีค่าความจริงที่ต่างกัน

ที่ได้กล่าวมาทั้งหมดจะเห็นว่า รัสเซลล์ปฏิเสธการเข้าใจลึบถึงสิ่งว่ามีลักษณะเดียวกับชื่อเฉพาะที่มีหน้าที่บ่งถึงสิ่งเฉพาะ ซึ่งทำให้ไม่สามารถอธิบายวลีดังกล่าวหรือชื่อที่ไม่มีสิ่งรองรับ นอกจากนี้รัสเซลล์เสนอวิธีการวิเคราะห์ประโยคที่มีวลีเหล่านั้นอยู่ให้เป็นประโยคเชิงการบ่งปริมาณที่ไม่ได้ยืนยันการมีอยู่ของสิ่งเฉพาะใด ทำให้สามารถอธิบายปัญหาที่เกิดจากวลีที่ไม่ได้บ่งถึงสิ่ง หรือชื่อที่ไม่มีสิ่งรองรับได้

2.4.3 คำวิจารณ์และข้อเสนอนะ

แม้ว่าการวิเคราะห์ประโยคที่มีคำบรรยายชื่อเฉพาะ ให้เป็นประโยคเชิงการบ่งปริมาณของรัสเซลล์จะสามารถแก้ปัญหาตามประการที่เกี่ยวข้องกับชื่อที่ไม่มีสิ่งรองรับ อีกทั้งสามารถอธิบายความหมายและค่าความจริงของประโยคที่มีชื่อที่ไม่มีสิ่งรองรับอยู่ได้ แต่ทัศนะของรัสเซลล์ยังคงมีข้อเสียคือ ทัศนะดังกล่าวขัดกับหลักการคุ่นเคยทางผัสสะ ซึ่งเป็นหลักพื้นฐานของทฤษฎีความหมายของเขา และการอธิบายชื่อที่ไม่มีสิ่งรองรับของรัสเซลล์ไม่สามารถอธิบายความสัมพันธ์ระหว่างผู้ให้ภาษากับโลกได้ ซึ่งมีรายละเอียดดังนี้

รัสเซลล์แบ่งการอธิบายความหมายของถ้อยคำทางภาษาเป็นสองแบบ ได้แก่ การอธิบายความหมายของชื่อเฉพาะว่าคือวัตถุที่ชื่อบ่งถึง ซึ่งการอธิบายดังกล่าวเป็นผลมาจากการเข้าใจความหมายของคำเอกพจน์ที่เกี่ยวกับการคุ่นเคยทางผัสสะ และการอธิบายความหมาย

ของวลีบ่งถึงสิ่งว่าความหมายของวลีดังกล่าวไม่ใช่วัตถุที่ถูกบ่งถึง แต่เราสามารถเข้าใจความหมายของวลีบ่งถึงสิ่งได้เมื่อเราวิเคราะห์วลีดังกล่าวออกเป็นประโยคเชิงการบ่งปริมาณ อย่างไรก็ตามจะเห็นว่าการอธิบายทั้งสองมีหลักการพื้นฐานอย่างเดียวกันคือ หลักการคุ่นเคยทางผัสสะที่ว่า “ประพจน์ทุกประพจน์ที่เราสามารถเข้าใจได้ต้องประกอบจากส่วนประกอบที่เราคุ่นเคยทั้งหมด”

ตามที่ได้กล่าวไปว่า เราอาจเข้าใจหลักการคุ่นเคยทางผัสสะว่าเป็นหลักสำหรับการวิเคราะห์ประโยคที่มีคำบรรยายเป็นส่วนประกอบ กล่าวคือ การเข้าใจประโยคที่มีคำบรรยายเป็นส่วนประกอบนั้น ต้องลดทอนไปสู่ประโยคที่มีส่วนประกอบเป็นสิ่งที่เราคุ่นเคยทางผัสสะทั้งหมด ประโยคมีส่วนประกอบเป็นสิ่งที่เราคุ่นเคยทางผัสสะนั้น ต้องเป็นประโยคที่มีชื่อเฉพาะทางตรรกะอยู่ เนื่องจากรัสเซลล์คิดว่าคำประเภทเดียวที่สามารถบ่งถึงสิ่งที่เราคุ่นเคยทางผัสสะได้คือ ชื่อเฉพาะทางตรรกะ ซึ่งความหมายของชื่อดังกล่าวคือวัตถุที่ถูกบ่งถึง ดังนั้นเมื่อทอนประโยคที่มีคำบรรยายเป็นส่วนประกอบ ไปสู่ประโยคที่ประกอบด้วยสิ่งที่เราคุ่นเคยทางผัสสะ ซึ่งความหมายของประโยคนั้นคือ สิ่งที่ถูกบ่งถึง

แต่จะเห็นว่าในการวิเคราะห์ประโยคที่มีคำบรรยายเป็นส่วนประกอบ รัสเซลล์ยังคงยืนยันว่า ความหมายของประโยคที่ถูกลดทอนนั้นไม่ใช่สิ่งที่ถูกบ่งถึง แต่ความหมายของประโยคเหล่านี้เป็นฟังก์ชันระดับสอง* เช่น ความหมายของคำบรรยายชื่อเฉพาะ “กษัตริย์ฝรั่งเศสองค์ปัจจุบัน” ที่เป็นฟังก์ชัน $(\exists x) [(Fx \& \dots x) \& (\forall y) (Fy \rightarrow x = y)]$ ฟังก์ชันดังกล่าวต้องการมโนทัศน์ (หรือฟังก์ชันระดับแรก) เป็นอาร์กิวเมนต์มาใส่ในฟังก์ชันดังกล่าว เพื่อให้ทราบค่าความจริงของฟังก์ชันนั้น⁴² นั่นแสดงให้เห็นว่าการวิเคราะห์ประโยคที่มีคำบรรยายชื่อเฉพาะเป็นส่วนประกอบของรัสเซลล์ขัดแย้งกับหลักการคุ่นเคยทางผัสสะ ซึ่งเป็นหลักพื้นฐานของทฤษฎีความหมายทั้งสองทฤษฎีของรัสเซลล์

* รัสเซลล์รับความคิดเรื่องฟังก์ชันและอาร์กิวเมนต์มาจากเฟรเก้ ซึ่งเฟรเก้นำความคิดดังกล่าวมาปรับใช้กับการอธิบายธรรมชาติของประพจน์ โดยอธิบายว่า ประพจน์มีลักษณะเหมือนฟังก์ชันที่สมบูรณ์แล้ว ซึ่งเราสามารถรู้ค่าบางอย่างของฟังก์ชันดังกล่าวได้ ส่วนฟังก์ชันที่ยังไม่สมบูรณ์ ต้องการสิ่งบางสิ่งมาใส่เข้าไปในฟังก์ชันนั้นๆ เพื่อให้สมบูรณ์ เราจึงจะสามารถรู้ค่าฟังก์ชันได้ เฟรเก้เรียกสิ่งที่มาใส่เข้าไปในฟังก์ชันแล้วทำให้ฟังก์ชันสมบูรณ์ว่าอาร์กิวเมนต์ หรืออาจกล่าวได้ว่าฟังก์ชันใดๆ จะสมบูรณ์ได้ก็ต่อเมื่อ มีวัตถุที่เหมาะสมมาใส่ในฟังก์ชันนั้น ซึ่งจะทำให้เราสามารถรู้ความหมายของประพจน์ดังกล่าวได้ว่าจริงหรือเท็จ ฟังก์ชันที่ต้องการวัตถุเป็นอาร์กิวเมนต์เรียกว่า “ฟังก์ชันระดับแรก” ส่วนฟังก์ชันที่ต้องการมโนทัศน์ หรือฟังก์ชันระดับแรกเป็นอาร์กิวเมนต์เรียกว่า “ฟังก์ชันระดับสอง”

⁴² Alexander Miller, *Philosophy of Language* (London: UCL Press, 1998), p. 62.

นอกจากนี้ ถ้าพิจารณามโนทัศน์เรื่องชื่อเฉพาะของรัสเซลล์ จะเห็นว่ามโนทัศน์ดังกล่าว แสดงให้เห็นความสัมพันธ์ระหว่างผู้ใช้ภาษา (ผู้รับรู้) กับโลกได้ กล่าวคือ ชื่อเฉพาะทางตรรกะที่ บังถึงสิ่งที่เราค้นเคย ซึ่งได้แก่ข้อมูลทางผัสสะที่ได้มาจากการรับรู้โดยตรงของเรา หรืออาจกล่าว ได้ว่าตัวเรามีส่วนในการกำหนดว่าอะไรคือสิ่งที่ถูกบังถึง แต่เมื่อพิจารณาคำอธิบายเรื่องวลีบัง ถึงสิ่ง หรือทฤษฎีคำบรรยายจะพบว่า คำอธิบายดังกล่าวไม่สามารถอธิบายความสัมพันธ์ ระหว่างผู้ใช้ภาษากับโลกได้

ถ้าความหมายของคำบรรยายที่เฉพาะคือฟังก์ชันระดับสอง ถึงแม้ว่าการอธิบาย ดังกล่าว ทำให้เราสามารถรู้ค่าความจริงของประโยคที่มีคำบรรยายที่ไม่ได้บังถึงสิ่งเป็น ส่วนประกอบได้ แต่ค่าความจริงที่ได้มานั้นไม่ได้ถูกกำหนดจากวัตถุ แต่เป็นความสัมพันธ์เชิงการ อนุมาณภายในฟังก์ชันของสัญลักษณ์ต่างๆ ซึ่งไม่เกี่ยวข้องกับผู้ใช้ภาษาแต่อย่างใด

2.5 สรุป

จากการพิจารณาข้อถกเถียงเกี่ยวกับปัญหาชื่อที่ไม่มีสิ่งรองรับที่ผ่านมาพบว่า เป้าหมาย ของทัศนะต่างๆ คือ การอธิบายความหมายของชื่อที่ไม่มีสิ่งรองรับและอธิบายค่าความจริงของ ประโยคที่มีชื่อที่ไม่มีสิ่งรองรับ ซึ่งแต่ละทัศนะมีคำอธิบายที่แตกต่างกัน โดยย่อดังนี้

ทัศนะแรกคือ ทัศนะแบบมิลล์ อธิบายว่าชื่อที่ไม่มีสิ่งรองรับไม่มีความหมาย แต่ประโยค ที่มีชื่อดังกล่าวจะแสดงสิ่งที่มีโครงสร้างเหมือนประพจน์ ที่เรียกว่า “ประพจน์ที่ไม่ถูกเติมเต็ม” หรือ “ประพจน์ที่ไม่สมบูรณ์” ซึ่งตำแหน่งประธานของประพจน์ที่ไม่ถูกเติมเต็มจะเป็นช่องว่างที่ ไม่มีสิ่งเฉพาะใดอยู่ในตำแหน่งนั้น ทำให้ประพจน์นั้นมีค่าเป็นเท็จ

อย่างไรก็ตามผู้เขียนได้กล่าวถึงทัศนะแบบมิลล์อีกทัศนะหนึ่งที่อธิบายว่า ชื่อที่ไม่มีสิ่ง รองรับไม่มีความหมายที่เป็นวัตถุที่ชื่อบังถึง ทำให้ประโยคที่มีชื่อนั้นไม่สามารถแสดงประพจน์ที่มี สิ่งเฉพาะเป็นส่วนประกอบ แต่ประโยคดังกล่าวจะแสดงประพจน์ที่ไม่สมบูรณ์ ซึ่งไม่มีค่าความ จริงใดๆ แม้ว่าชื่อที่ไม่มีสิ่งรองรับไม่มีความหมายที่เป็นวัตถุ อย่างไรก็ตามชื่อนี้ยังคงมีนัย ความหมายเชิงปฏิบัติที่เกิดจากการเชื่อมโยงชื่อเข้ากับคำบรรยาย ซึ่งถือเป็นกระบวนการทาง จิตวิทยาประการหนึ่งของผู้ใช้ภาษา นอกจากนี้ประโยคที่มีชื่อที่ไม่มีสิ่งรองรับมีความหมายเชิง ปฏิบัติเช่นเดียวกัน ค่าความจริงของประโยคดังกล่าวจึงเป็นค่าความจริงเชิงปฏิบัติ ที่เกิดจาก การพิจารณานัยความหมายเชิงปฏิบัติที่ประโยคสื่อออกมาว่าตรงกับโลกภายนอกหรือไม่

ทัศนะที่สองคือ ทัศนะแบบไมนอนที่รับมโนทัศน์เรื่องภววิทยาของไมนอนที่คิดว่า มีทั้งสิ่ง ที่มีอยู่ สิ่งที่ไม่มีอยู่ และสิ่งที่ไม่มีภาวะ โดยสิ่งทั้งสามประเภทนี้ถือเป็นวัตถุทั้งหมด มโนทัศน์นี้ เป็นพื้นฐานของการอธิบายชื่อที่ไม่มีสิ่งรองรับว่า ชื่อเหล่านั้นยังคงบังถึงวัตถุที่ไม่มีอยู่ ชื่อที่ไม่มี

สิ่งรองรับจึงมีความหมายเป็นวัตถุที่ไม่มีอยู่ และประโยคที่มีชื่อนั้นสามารถมีค่าความจริงได้ โดยพิจารณาจากสิ่งที่ชื่อบ่งถึงว่ามีลักษณะเป็นไปตามภาคแสดงของประโยคหรือไม่

สำหรับทัศนะของเฟรเก้เห็นว่าความหมายมีสองระดับคือ ความหมายระดับอรรถศาสตร์ และความหมายระดับสิ่งที่ถูกบ่งถึง และอธิบายว่า แม้ว่าชื่อที่ไม่มีสิ่งรองรับไม่มีความหมายที่เป็นวัตถุที่ชื่อบ่งถึง แต่ชื่อนั้นยังคงมีความหมายที่เป็นรูปแบบการแสดงตัวของวัตถุที่ชื่อบ่งถึง หรือความหมายระดับอรรถศาสตร์ นอกจากนี้การที่ชื่อที่ไม่มีสิ่งรองรับไม่มีความหมายระดับสิ่งที่ถูกบ่งถึง ทำให้ประโยคที่มีชื่อนั้นไม่มีความหมายระดับสิ่งที่ถูกบ่งถึง หรือไม่มีค่าความจริง

อย่างไรก็ตามเฟรเก้เสนอว่า ประโยคที่มีชื่อที่ไม่มีสิ่งรองรับสามารถมีค่าความจริงได้ โดยการแปลประโยคดังกล่าวในภาษารวมชาติเป็นประโยคภาษาตรรกะ ซึ่งชื่อที่ไม่มีสิ่งรองรับจะกลายเป็นถ้อยคำแสดงมโนทัศน์ที่บ่งถึงเซตว่าง ทำให้ประโยคที่มีชื่อนั้นอยู่มีค่าความจริงเป็นเท็จ เนื่องจากเซตว่างจะไม่มีคุณสมบัติใดๆ

ทัศนะสุดท้ายคือ ทัศนะของรัสเซลล์ที่คิดว่าชื่อที่ไม่มีสิ่งรองรับคือชื่อทั่วไปที่เป็นคำบรรยายอย่างย่อ ซึ่งไม่ได้เป็นถ้อยคำที่บ่งถึงสิ่ง แม้ว่าจะมีโครงสร้างที่ดูเหมือนบ่งถึงสิ่งก็ตาม รัสเซลล์อธิบายความหมายของชื่อที่ไม่มีสิ่งรองรับ โดยการแปลคำบรรยายให้อยู่ในรูปวลีบ่งปริมาณซึ่งไม่มีความหมายในตัวเอง แต่เมื่อวลีดังกล่าวอยู่ในประโยค วลีนั้นจะทำให้ประโยคมีความหมาย นอกจากนี้ยังอธิบายค่าความจริงของประโยคที่มีชื่อที่ไม่มีสิ่งรองรับว่า ต้องพิจารณาจากเงื่อนไขของประโยคที่อยู่ในรูปแบบการบ่งปริมาณ ซึ่งมีค่าความจริงเป็นเท็จ เนื่องจากไม่มีสิ่งที่ชื่อที่ไม่มีสิ่งรองรับในประโยคนั้นบ่งถึงอยู่จริง สรุปคือ ทัศนะของรัสเซลล์อธิบายชื่อที่ไม่มีสิ่งรองรับว่าชื่อดังกล่าวไม่มีความหมายในตัวเอง แต่มีความหมายเมื่ออยู่ในประโยคบ่งปริมาณ ซึ่งมีค่าความจริงเป็นเท็จ

จากที่ได้กล่าวมาทั้งหมด สังเกตได้ว่าคำอธิบายชื่อที่ไม่มีสิ่งรองรับทั้งสี่ทัศนะนั้น มีความคิดพื้นฐานเกี่ยวกับความหมายของชื่อเฉพาะร่วมกันว่า ความหมายของชื่อเฉพาะคือวัตถุที่ชื่อเฉพาะบ่งถึง อย่างไรก็ตามจะเห็นว่าทัศนะของเฟรเก้มีรายละเอียดเกี่ยวกับความคิดเรื่องชื่อเฉพาะที่ต่างจากทัศนะอื่นๆ ตรงที่ ทัศนะของเฟรเก้รับว่านอกจากวัตถุที่ชื่อบ่งถึงแล้ว ชื่อเฉพาะยังมีความหมายที่เป็นรูปแบบการแสดงตัวของวัตถุที่ชื่อบ่งถึง หรือความหมายระดับอรรถศาสตร์ ทำให้ทัศนะของเฟรเก้อธิบายว่าชื่อที่ไม่มีสิ่งรองรับมีความหมาย ในขณะที่ทัศนะอื่นเช่น ทัศนะแบบมิลล์อธิบายว่าชื่อดังกล่าวไม่มีความหมาย

นอกจากนี้ เมื่อพิจารณาการอธิบายค่าความจริงของประโยคที่มีชื่อที่ไม่มีสิ่งรองรับของทัศนะทั้งสี่ทัศนะ จะเห็นว่าทัศนะแบบมิลล์ที่อธิบายว่าประโยคที่มีชื่อที่ไม่มีสิ่งรองรับแสดงประพจน์ที่ไม่ถูกเติมเต็มซึ่งมีค่าความจริงเป็นเท็จ หรือทัศนะของบราวน์นั้นแตกต่างกับทัศนะ

อื่นๆ เนื่องจากการอธิบายค่าความจริงของประโยคที่มีชื่อที่ไม่มีสิ่งรองรับของทัศนะดังกล่าวรับตรรกวิทยาแบบ Free Logic* ที่ยอมให้มีค่าที่ไม่ได้บ่งถึงสิ่งอยู่ในประโยคได้ โดยคิดว่าประโยคที่ประกอบด้วยคำประเภนี้จะมีค่าความจริงเป็นเท็จในทุกกรณี ขณะที่ทัศนะอื่นๆ รับตรรกวิทยาแบบเก่า** ที่ไม่ยอมรับค่าที่ไม่ได้บ่งถึงสิ่งใด และถือว่าประโยคที่มีคำดังกล่าวจะไม่เป็นจริงและไม่เป็นเท็จ หรือไม่มีค่าความจริง

แม้ว่าทัศนะแบบไมนอนงและทัศนะของรัสเซลล์จะเห็นว่า ประโยคที่มีชื่อที่ไม่มีสิ่งรองรับมีค่าความจริงได้ นั่นไม่ได้หมายความว่าทัศนะเหล่านี้รับตรรกวิทยาแบบ Free Logic ผู้เขียนคิดว่าทัศนะทั้งสองเพียงแต่ให้คำอธิบายที่ไม่ขัดแย้งกับตรรกวิทยาแบบเก่ากล่าวคือ สำหรับทัศนะแบบไมนอนงชื่อที่ไม่มีสิ่งรองรับสามารถบ่งถึงวัตถุ แต่วัตถุนั้นเป็นวัตถุที่ไม่มีอยู่หรือวัตถุที่ไม่มีภาวะ ประกอบกับการคิดว่าเงื่อนไขความจริงของประโยคที่มีชื่อที่ไม่มีสิ่งรองรับคือ การพิจารณาว่าวัตถุที่ชื่อดังกล่าวบ่งถึงมีลักษณะตรงกับคุณสมบัติที่อยู่ในภาคแสดงหรือไม่ ดังนั้นประโยคที่มีชื่อที่ไม่มีสิ่งรองรับในทัศนะแบบไมนอนงจึงมีค่าความจริงได้ สำหรับทัศนะของรัสเซลล์ที่คิดว่าชื่อที่ไม่มีสิ่งรองรับไม่ใช่ชื่อเฉพาะที่แท้จริง แต่เป็นรูปย่อของคำบรรยายซึ่งไม่ได้เป็นถ้อยคำที่บ่งถึงสิ่ง ดังนั้นชื่อที่ไม่มีสิ่งรองรับจึงไม่จำเป็นต้องบ่งถึงสิ่ง และการพิจารณาค่าความจริงของประโยคก็ไม่จำเป็นต้องพิจารณาจากสิ่งที่ชื่อบ่งถึง

จากการพิจารณาคำอธิบายปัญหาชื่อที่ไม่มีสิ่งรองรับทั้งสี่ทัศนะ อาจกล่าวได้กว้างๆ ว่าทัศนะแบบมิลล์ ทัศนะแบบไมนอนง และทัศนะของรัสเซลล์นั้นมึนัยความคิดเรื่องอรรถสสารของเฟรเก้แฝงอยู่ ดังจะเห็นได้จากการที่ทัศนะทั้งสามกล่าวถึงความเข้าใจที่เราในฐานะผู้ใช้ภาษามีต่อชื่อที่ไม่มีสิ่งรองรับ และการเชื่อมโยงชื่อดังกล่าวเข้ากับคำบรรยาย ซึ่งเฟรเก้คิดว่าอรรถสสารคือรูปแบบการแสดงตัวของวัตถุที่ชื่อบ่งถึง หรือเป็นความเข้าใจต่างๆ ที่เรามีต่อวัตถุที่ชื่อบ่งถึง และอรรถสสารอาจอยู่ในรูปของคำบรรยาย

* ตรรกวิทยาแบบ Free Logic คือ ตรรกวิทยาที่จำกัดกฎเกี่ยวกับการมีอยู่สองกฎได้แก่ กฎการสรุปบางสิ่งจากการกำหนดเฉพาะ (Existential Generalization) และกฎการกำหนดเฉพาะจากการอ้างทั้งหมด (Universal Elimination) เพื่อให้ตรรกวิทยาดังกล่าวไม่มีข้อผูกมัดเกี่ยวกับการมีอยู่ของสิ่ง ตรรกวิทยาแบบ Free Logic จึงสามารถยอมรับชื่อที่ไม่มีสิ่งรองรับ และถือว่าประโยคพื้นฐานทุกประโยคที่ประกอบด้วยชื่อที่ไม่มีสิ่งรองรับจะมีค่าความจริงเป็นเท็จ

** ตรรกวิทยาแบบเก่าในที่นี้ หมายถึง ตรรกวิทยาแบบแผน (formal logic) เช่น ตรรกวิทยาสัญลักษณ์ ตรรกวิทยาภาคแสดง ซึ่งยอมรับกฎการสรุปบางสิ่งจากการกำหนดเฉพาะ และกฎการกำหนดเฉพาะจากการอ้างทั้งหมด ตรรกวิทยาแบบเก่านี้จึงมีข้อผูกมัดเกี่ยวกับการมีอยู่ ทำให้ไม่สามารถยอมรับชื่อที่ไม่มีสิ่งรองรับได้

อย่างไรก็ตามผู้เขียนคิดว่าการกล่าวถึงความเข้าใจ และการเชื่อมโยงชื่อเข้ากับคำบรรยายของทัศนะทั้งสามนั้น ไม่เพียงพอต่อการสรุปว่าทัศนะเหล่านี้มีนัยความคิดเรื่องอรรถสสารของเฟรด์อยู่ เนื่องจากลักษณะที่สำคัญประการหนึ่งของอรรถสสารของเฟรด์คือ ลักษณะภววิสัยที่ไม่ขึ้นอยู่กับสภาวะทางจิตของเรา และผู้ใช้ภาษาทุกคนที่คุ้นเคยกับภาษาภาษาหนึ่งสามารถมีอรรถสสารร่วมกันได้ การกล่าวถึงความเข้าใจที่มีต่อชื่อดังที่ทัศนะแบบมิลล์ได้เสนอไว้ นั้น เป็นความเข้าใจที่เกิดจากกระบวนการทางจิตวิทยา ซึ่งเฟรด์จะปฏิเสธเรื่องที่เกี่ยวข้องกับจิตวิทยาทั้งหมด (anti-psychology) นั้นแสดงให้เห็นว่าความเข้าใจที่มีต่อชื่อดังกล่าวไม่ได้มีลักษณะเดียวกันกับอรรถสสารของเฟรด์

สำหรับการเชื่อมโยงชื่อเข้ากับคำบรรยายนั้น แม้ว่าทัศนะของรัสเซลล์คิดว่าชื่อที่ไม่มีสิ่งรองรับคือคำบรรยายอย่างย่อ ซึ่งมีลักษณะเหมือนกับความคิดของเฟรด์ที่อธิบายว่าความหมายของชื่อที่ไม่มีสิ่งรองรับคือความหมายระดับอรรถสสาร ที่อาจอยู่ในรูปของคำบรรยาย แต่การที่รัสเซลล์คิดว่าคำบรรยายไม่ได้เป็นความหมายของชื่อที่ไม่มีสิ่งรองรับ ในทางกลับกันชื่อนั้นไม่มีความหมายในตัวเอง ชื่อจะมีความหมายเมื่ออยู่ในประโยค อาจกล่าวได้ว่าชื่อที่ไม่มีสิ่งรองรับจะทำให้ประโยคมีความหมาย เมื่อแปลชื่อนั้นให้เป็นวลีบ่งปริมาณ ดังนั้นคำบรรยายในทัศนะรัสเซลล์จึงไม่ใช่ลักษณะเดียวกันกับอรรถสสารที่อยู่ในรูปคำบรรยายของเฟรด์ เพราะเฟรด์คิดว่าอรรถสสารที่อยู่ในรูปคำบรรยายคือความหมายของชื่อที่ไม่มีสิ่งรองรับ ในขณะที่รัสเซลล์คิดว่าคำบรรยายไม่มีความหมายในตัวเอง และไม่ใช่ความหมายของชื่อที่ไม่มีสิ่งรองรับ ซึ่งตามทัศนะของรัสเซลล์นั้นความหมายของชื่อดังกล่าวจะเป็นวลีบ่งปริมาณ

แม้ว่าทัศนะทั้งสามไม่ได้มีนัยเกี่ยวกับมโนทัศน์เรื่องอรรถสสารของเฟรด์แฝงอยู่อย่างชัดเจน แต่ผู้เขียนคิดว่าทัศนะเหล่านี้ยังคงมีลักษณะคล้ายกับทัศนะของเฟรด์ในประเด็นเรื่องการอธิบายชื่อที่ไม่มีสิ่งรองรับ ตรงที่ให้ความสำคัญแก่ตัวผู้พูดหรือผู้ใช้ภาษา (subject) ซึ่งต่างจากทัศนะแบบเกา เช่น ทัศนะของมิลล์ที่อธิบายชื่อที่ไม่มีสิ่งรองรับ โดยเน้นที่ตัววัตถุเพียงอย่างเดียวเท่านั้น ทัศนะทั้งสามมีลักษณะคล้ายกับทัศนะของเฟรด์ดังนี้

ทัศนะแรกคือทัศนะแบบมิลล์ ที่อธิบายชื่อที่ไม่มีสิ่งรองรับว่าเป็นคำที่ไม่มี ความหมายที่แท้จริงซึ่งเป็นวัตถุที่ชื่อบ่งถึง แต่เราสามารถเข้าใจนัยความหมายเชิงปฏิบัติที่เกิดจากการกระบวนการทางจิตวิทยาของเราซึ่งเชื่อมโยงชื่อเข้ากับคำบรรยายโดยการเรียนรู้ และสื่อ นัยความหมายเชิงปฏิบัติ นอกจากนี้เรายังสามารถแยกประพจน์ที่ไม่สมบูรณ์ ซึ่งถูกแสดงออกมาโดยประโยคที่มีชื่อที่ไม่มีสิ่งรองรับต่างๆ ได้ด้วยความสัมพันธ์เชิงการรับรู้ที่เรามีต่อชื่อนั้น ซึ่งอาจเป็นการมีข้อมูลหรือแหล่งที่มาที่น่าเชื่อถือเกี่ยวกับชื่อนั้น ผู้เขียนคิดว่า การเชื่อมโยงชื่อเข้ากับคำบรรยายที่เกิดจากการเรียนรู้ และการมีความสัมพันธ์เชิงการรับรู้ต่อชื่อดังกล่าว แสดงให้เห็น

ว่าทัศนะแบบมิลล์อธิบายชื่อที่ไม่มีสิ่งรองรับ โดยให้ความสำคัญกับผู้ใช้ภาษา กล่าวคือ ให้ความสำคัญ
 เข้าใจของผู้ใช้ภาษาเป็นเกณฑ์ในการแยกว่า ประพจน์ที่ถูกแสดงออกมาซึ่งมีลักษณะเหมือนกัน
 นั้นเป็นประพจน์เดียวกันหรือไม่

ทัศนะที่สองคือทัศนะแบบไมนอง ผู้เขียนคิดว่าทัศนะนี้ไม่ได้แสดงถึงความสำคัญของผู้ใช้ภาษาไว้อย่างชัดเจนเช่นทัศนะแบบมิลล์ แต่ทัศนะดังกล่าวยังคงให้ความสำคัญแก่ตัวผู้ใช้ภาษา ดังจะเห็นได้จากความคิดเกี่ยวกับมโนทัศน์เรื่องวัตถุของไมนองที่ว่า สิ่งใดก็ตามที่สามารถคิดถึงได้ สิ่งนั้นถือเป็นวัตถุทั้งหมด อาจกล่าวได้ว่าวัตถุของไมนองมีลักษณะเป็นวัตถุของการคิด (intentional object) ซึ่งแสดงให้เห็นว่า เจื่อนไขจำเป็นสำหรับการพิจารณาว่าสิ่งใดก็ตามเป็นวัตถุหรือไม่นั่นคือ ความสามารถในการคิดถึงสิ่งนั้นได้ ซึ่งการคิดถึงจะเกิดขึ้นได้ก็ต่อเมื่อมีผู้คิด หรือผู้ใช้ภาษานั้นเอง เช่น การที่เราสามารถคิดถึงภูเขาที่มีสีทองได้ ภูเขาทองจึงถือเป็นวัตถุชนิดหนึ่งแม้ว่าจะไม่มีภูเขาทองอยู่จริงก็ตาม และชื่อ "ภูเขาทอง" ก็จะบ่งถึงวัตถุดังกล่าว สรุปคือผู้เขียนคิดว่ามโนทัศน์เรื่องวัตถุของทัศนะแบบไมนองนั้น แสดงให้เห็นว่าทัศนะดังกล่าวยังคงให้ความสำคัญแก่ผู้ใช้ภาษาอยู่ในลักษณะที่สัมพันธ์กับการคิดของผู้ใช้ภาษา และทำให้เกิดวัตถุที่ชื่อที่ไม่มีสิ่งรองรับบ่งถึง

ทัศนะสุดท้ายคือทัศนะของรัสเซลล์ ผู้เขียนคิดว่าการอธิบายชื่อที่ไม่มีสิ่งรองรับของรัสเซลล์ แสดงให้เห็นความสำคัญต่อผู้ใช้ภาษา ในประเด็นเรื่องคำบรรยายของรัสเซลล์ที่ว่าคำบรรยายต้องประกอบขึ้นจากส่วนประกอบหรือคำที่เรามีความคุ้นเคยทางผัสสะด้วย ซึ่งการคุ้นเคยนี้คือการที่เรามีประสบการณ์ทางผัสสะหรือการรับรู้ทางประสาทสัมผัสต่อสิ่งนั้นโดยตรง และการรับรู้จะเกิดขึ้นได้ก็ต่อเมื่อมีผู้รับรู้ ซึ่งผู้รู้นี้เองที่ผู้เขียนคิดว่าเป็นสิ่งที่ชี้ให้เห็นว่าทัศนะของรัสเซลล์มีการกล่าวถึงผู้ใช้ภาษา

จากที่ได้กล่าวมาทั้งหมดพบว่า คำอธิบายชื่อที่ไม่มีสิ่งรองรับแบบมิลล์ แบบไมนอง และของรัสเซลล์ เหมือนกับคำอธิบายชื่อที่ไม่มีสิ่งรองรับของเพเรกัตตรงที่ ทัศนะเหล่านี้อธิบายชื่อที่ไม่มีสิ่งรองรับโดยใช้ความเข้าใจของผู้ใช้ภาษาที่มีต่อชื่อที่ไม่มีสิ่งรองรับเป็นหลักเช่นเดียวกัน อาจกล่าวได้ว่าทั้งสี่ทัศนะเป็นจุดเริ่มต้นของการอธิบายชื่อที่ไม่มีสิ่งรองรับ ที่ให้ความสำคัญแก่ตัวผู้ใช้ภาษาในเรื่องความคิดหรือความเข้าใจที่ผู้ใช้ภาษามีต่อชื่อดังกล่าว ซึ่งการอธิบายเหล่านี้ยังคงมีข้อบกพร่องอยู่ดังที่กล่าวไปแล้ว ในบทต่อไปผู้เขียนจะอธิบายทัศนะแบบเพเรกัตใหม่สองทัศนะได้แก่ ทัศนะของกาเรท อีวานส์ และทัศนะของมาร์ค เซนเบอร์รี่ ซึ่งเป็นทัศนะที่รับมโนทัศน์เรื่องอรรถสารเพื่อให้สอดคล้องกับวิธีการอธิบายปัญหาชื่อที่ไม่มีสิ่งรองรับ